

Đ

TRƯỜNG ĐẠI HỌC KHOA HỌC VÀ CÔNG NGHỆ

Ồ KHEO

GIANG HAY

nâng cao tri tuệ

1 **TRƯỜNG ĐẠI HỌC KHOA HỌC VÀ CÔNG NGHỆ**

TRƯỜNG ĐẠI HỌC KHOA HỌC VÀ CÔNG NGHỆ

Table of Contents

- [1. BA NGƯỜI THỢ MAY GANH ĐUA](#)
- [2. MÓN LƯỠI CỦA Ê DỐP](#)
- [3. CÓ GÌ GHÊ GỒM LẮM ĐÂU](#)
- [4. BỨC TRANH TRẮNG SĨ ĐẤU BÒ TỐT](#)
- [5. TÌM NGƯỜI TRONG TRANH](#)
- [6. MƯƠU KẾ TIỀN CHA](#)
- [7. NẾM NƯỚC TIỂU](#)
- [8. TÔ ĐÔNG PHA PHÁ ÁN](#)
- [9. BẢN LĨNH CỦA CÔNG TƯỚNG WENSO](#)
- [10. QUA ĐỒ](#)
- [11. CÂY MẬN BÊN ĐƯỜNG](#)
- [12. QUA MẶT CONAN DOYLE](#)
- [13. GIA CÁT LƯỢNG VÀ MÁNH CHO GÀ ĂN](#)
- [14. KHÉO DẠY HỌC QUAN](#)
- [15. ROCKERFELLER ĐẦU TƯ CHO TƯƠNG LAI](#)
- [16. TẤM DANH THIẾP](#)
- [17. CARNEGIE XỬ THẾ TUYỆT VỜI](#)
- [18. BA HẠT THỐC GIỐNG CỦA KHUẤT NGUYỄN](#)
- [19. GAUSS XẾP BÁNH](#)
- [20. DICKENS CÂU CÁ](#)
- [21. ĐỘT PHÁ SÁNG TẠO](#)
- [22. ƯỚC MƠ CỦA PAVAROTTI](#)
- [23. NHỜ GIÚP ĐỠ](#)
- [24. VỊ KHÁCH HÀNG DO THÁI CHỈ VAY 1 ĐÔ LA](#)
- [25. KHÉO LÉO KHI PHÊ BÌNH](#)
- [26. NGƯỜI NGHÈO THIẾU NHẤT CÁI GÌ](#)
- [27. THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT KỲ THỦ](#)
- [28. MƯỢN VÍA THẦN LINH CỔ VŨ QUÂN SĨ](#)
- [29. TẤM BẢN ĐỒ... GIẢ](#)
- [30. TÔN TRUNG SƠN VẠCH TRẦN TRÒ BỊP](#)
- [31. NHÀ THÔNG THÁI ĐOÁN LÒNG NGƯỜI](#)
- [32. BÍ MẬT Ở NHỮNG ĐÔI GIÀY](#)
- [33. BẢN ĐÀN KHÔNG THỂ ...CHƠI](#)
- [34. CON MÈO XINH ĐẸP TRÊN GÒ CAO](#)
- [35. THẦY PHẬT THÁI TỬ, UNG CHÍNH PHẢI ỨNG](#)
- [36. QUAN ÂM BỒ TÁT CAO... 9 THƯỚC](#)
- [37. CÁI KHÔN CỨU MẠNG](#)
- [38. AI MỚI LÀ MẸ](#)
- [39. TẾ TƯỚNG XỬ ÁN](#)
- [40. ĐIỀN KỶ ĐUA NGỰA](#)
- [41. AGATA KRISTI – NHÀ TIỂU THUYẾT VIẾT TRÌNH THẨM GẶP CƯỚP](#)
- [42. DẤU GIẢ, DẤU THẬT](#)

- [43. VÌ SAO BỊ DIỆT VONG](#)
- [44. TÌM RA LINH KIẾN XẤU](#)
- [45. TÌM THẤY RỒI](#)
- [46. MƯA ĐÊM QUÁN VẮNG...](#)
- [47. BỒ TÙNG LINH BUÔN NGÀ VOI](#)
- [48. ĐẠO GIÁO THẬT GIẢ](#)
- [49. HỌA SĨ CUNG ĐÌNH THẬT KHÓ LÀM](#)
- [50. HỌA SĨ SỐ MỘT KHÉO VỀ QUỐC VƯƠNG](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Vài lời đầu

Làm thế nào để thoát chết trong gang tấc, qua mặt được Conan Doyle, rồi biết được cả mảnh cho gà ăn của Gia Cát Lượng, cách xếp bánh của Gauss v.v...? Bằng cách thể hiện sinh động dưới hình thức những mẩu chuyện nhỏ, hấp dẫn cùng những lời giải đáp ngắn gọn; cuốn sách này khiến độc giả vừa thú vị theo dõi vừa tiếp thu được những kiến thức nâng cao trí tuệ.

1. BA NGƯỜI THỢ MAY GANH ĐUA

Trên một đường phố ở Luân Đôn, nước Anh có ba tiệm may lớn: những thợ may ở đó đều có tài nghệ rất cao siêu, không thua kém nhau là mấy. Lúc đầu, do cả ba tiệm đều chưa lớn lắm, khách lại đông nên sự cạnh tranh chưa mấy rõ ràng. Nhưng do quy mô phát triển của mỗi tiệm ngày càng lớn, nên cuộc cạnh tranh ngày càng gay gắt hơn.

Một hôm, một trong ba tiệm treo ngay trước cửa một tấm biển quảng cáo rất bắt mắt, viết rằng: “Bốn tiệm có kỹ thuật cắt may tốt nhất Luân Đôn”.

Tiệm bên cạnh thấy vậy cũng treo ngay một biển quảng cáo đẹp không kém, nhưng lại viết rằng: “Bốn tiệm có kỹ thuật cắt may tốt nhất nước Anh”.

Mọi người đều nghĩ rằng chắc tiệm thứ ba sẽ trương biển với dòng chữ “Bốn tiệm có kỹ thuật cắt may tốt nhất thế giới”. Nhưng không, họ chỉ thấy tiệm kia treo một tấm biển rất bình thường, trên đó viết một câu quảng cáo rất ngắn gọn, súc tích.

Câu quảng cáo này xem ra rất khiêm tốn, không có cảm giác thổi phồng, nhưng thực tế lại biểu thị kỹ thuật cắt may của họ hơn cả hai tiệm kia. Với quảng cáo này, tiệm thứ ba lại đông khách nhất, làm ăn phát đạt hơn hẳn hai tiệm kia.

Bạn có biết đó là câu quảng cáo gì không?

2. MÓN LƯỖI CỦA Ê DỐP

Khi còn trẻ, Êdốp là nô lệ cho một nhà quý tộc. Một lần chủ nhân đãi tiệc mời khách khứa tới ăn, sai Êdốp chuẩn bị một bữa tiệc lớn để đãi khách. Êdốp làm một bữa tiệc đủ các loại lười. Chủ nhân vô cùng ngạc nhiên hỏi:

- Thế này là thế nào?

Êdốp thản nhiên đáp:

- Ngài sai tôi chuẩn bị một bữa tiệc ngon để tiếp đãi các khách quý. Lười là điểm quan trọng nhất tạo nên học vấn, vậy thì đó chẳng phải là món ăn ngon nhất của những nhà triết học này sao?

Các vị khách nghe thế đều mỉm cười tán thưởng.

Chủ nhân lại sai Êdốp ngày mai phải chuẩn bị một bữa tiệc dở nhất. Ngày hôm sau, bữa tiệc vẫn là các món lười. Chủ nhân vô cùng tức giận, nhưng Êdốp không hề lo sợ, vẫn bình tĩnh trả lời hết sức chặt chẽ, khiến chủ nhân không sao trách mắng được.

Vậy Êdốp đã nói như thế nào?

3. CÓ GÌ GHÊ GÓM LẮM ĐÂU

Sau khi đưa ra thuyết tương đối, Anhxtanh trở nên vô cùng nổi tiếng, số người mời ông đến diễn giảng rất nhiều.

Một hôm Anhxtanh đang trên xe ô tô chuẩn bị tới giảng ở một trường đại học, giữa đường thì người lái xe của ông nói vui:

- Tiến sĩ, tôi nghe ông giảng bài chí ít đã 30 lần rồi, nên nhớ hết sức rõ ràng. Tôi dám quả quyết là bài đó tôi cũng có thể lên lớp giảng!

Anhxtanh cười, nói:

- Thế thì hay quá, tôi nhất định dành cho anh một cơ hội ngay đây: trường đại học tôi phải đến không một ai quen biết tôi cả. Tới trường đó tôi đội mũ của anh để làm tài xế, còn anh thì tự xưng là Anhxtanh, lên giảng bài nhé!

Người lái xe giảng bài rất tốt, chuẩn xác, không chê vào đâu được. Nhưng khi anh ta giảng xong bài, chuẩn bị đi xuống thì một vị giáo sư bỗng bước lên, yêu cầu giải đáp một vấn đề phức tạp.

Người lái xe ngẩn ra trước tình huống bất ngờ đó, nhưng rất nhanh anh ta đã trấn tĩnh lại, nghĩ ra một cách giải vây tuyệt vời.

Anh ta đã nghĩ ra cách gì vậy?

4. BỨC TRANH TRẮNG SĨ ĐẤU BÒ TỐT

Pablo Picatxo là họa sĩ thiên tài Tây Ban Nha sống ở Pháp. Bắt đầu với những khó khăn vất vả trong cuộc sống và sự nghiệp, ông đã trải qua các thời kỳ: “Thời kỳ màu Lam”, “ Thời kỳ màu hồng”, và cuối cùng là “Thời kỳ lập thể không gian ba chiều”. Là một trong những họa sĩ sáng lập ra nền nghệ thuật hội họa hiện đại, nhưng trên tất cả, Picatxo luôn luôn hướng hội họa vào hòa bình và tự do cho tất cả mọi người.

Năm 18 tuổi, Picatxo đã sáng tác bức tranh đồ họa khắc đồng đầu tiên của mình. Tranh miêu tả một tráng sĩ đấu bò tốt.

Có điều ông không nghĩ tới là bức tranh in ra ngược hẳn bản khắc đồng, giống như người ta soi gương vậy. Cho nên, khi ông nhìn thấy tráng sĩ cầm gươm tay trái, thì vô cùng ngỡ ngàng.

Ông rất buồn vì sai sót đó của mình: “ Chả nhẽ phải hủy bức khắc đồng đó đi!”. Nghĩ ngợi hoài như vậy, bỗng ông nảy ra một cách hay khiến không phải sửa chữa gì mà người xem vẫn dễ dàng chấp nhận.

Bạn có biết “danh họa số một thế giới” này đã “vụng chèo khéo chống” thế nào không?

5. TÌM NGƯỜI TRONG TRANH

Đêm tối, bầu trời chứa chan ánh trăng mờ mờ ảo ảo. Đại danh họa Picatxo vẫn đang mải mê suy tưởng trong phòng. Quả thật, gần đây dường như có một ý tưởng mới, rất kỳ diệu, đang nảy sinh trong đầu ông, và ông phải thể hiện nó ra bằng được - có lẽ đây sẽ là tác phẩm xuất sắc nhất trong cuộc đời Picatxo.

Khorixti - người giúp việc trung thành vẫn chưa ngủ, cô cứ thăm lặng ở bên họa sĩ. Cô biết rằng, mỗi lúc như thế này, ông đặc biệt cần sự yên tĩnh.

"Choang!" Có một tiếng động rất đáng vọng ra từ phía phòng ngủ. Chết! Chắc chắn là có kẻ trộm! Picatxo và Khorixti không hẹn mà cùng nhào lên sân thượng:

Trên con đường vắng vẻ, họ nhìn thấy một người thanh niên đang vội vàng bỏ chạy. Người này đột nhiên ngoái lại, cười với họ: dưới ánh trăng, anh ta hiện lên đầy bí ẩn.

- Khoritxi, cô có nhìn thấy rõ hình dáng anh ta không?

- Dạ có! thưa họa sĩ, tôi đã nhớ rõ rồi!

- Vậy chúng ta sẽ vẽ lại hình anh ta; ngày mai nộp cho cảnh sát, nhất định sẽ có tác dụng.

- Dạ được. Nhưng tôi vẽ nào dám so với họa sĩ.

Rồi hai người quay vào phòng vẽ, hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, rất nhanh chóng đã phác họa lại được hai bức chân dung.

Ngày hôm sau, Khorixti đến đồn cảnh sát để trình báo về vụ mất trộm của nhà mình, đồng thời giao hai bức phác họa chân dung tên trộm của mình và họa sĩ Picatxo cho cảnh sát.

- Ô! Tốt quá! Có bức phác họa của danh họa Picatxo thì chúng tôi nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra tên trộm! - Vị thanh tra trưởng mừng rỡ nói.

Thế là, cảnh sát bắt đầu dựa vào bức phác họa chân dung tên trộm của Picatxo để 'dò tìm' hung thủ. Nhưng không hiểu vì sao, đã tìm một thời gian dài rồi mà tên trộm vẫn bật vô âm tín.

Trong tình huống bất đắc dĩ ấy, cảnh sát đành phải dựa vào bức phác họa chân dung tên trộm của Khorixti để tiến hành điều tra.

Kết quả vượt mức tưởng tượng: trong một thời gian ngắn, tên trộm đã bị bắt!

Mọi người đều thấy rất bất ngờ, tại sao tranh của một họa sĩ thiên tài lại không có tác dụng bằng bức phác họa của một người giúp việc?

6. MƯU KẾ TIỀN CHA

Ngô Chất, một danh nhân thời Tam Quốc có học vấn thông tuệ, được cha con Tào Tháo kính trọng, tin dùng. Tào Phi tìm mọi cách mời được ông ta về làm mưu sĩ cho mình.

Lúc bấy giờ, giữa Tào Phi và Tào Thực đã xảy ra mâu thuẫn rất sâu sắc. Tào Thực giỏi thơ văn, tính tình phóng khoáng, được cha yêu quý.

Vả lại phu nhân của Tào Tháo cũng rất thương yêu Tào Thực, muốn giúp Tào Thực lên ngôi Thái tử. Nhiều lần Tào Phi tìm cách hại Tào Thực mà chưa thành.

Một lần, Tào Tháo xuất quân đi chinh phạt ở xa. Cả Tào Phi và Tào Thực đều ra tiễn cha. Tào Phi chưa biết xử trí ra sao, liền hỏi Ngô Chất. Biết rõ nội tình trong cung đang tranh giành ngôi Thái tử,

Ngô Chất liền hiến một kế hay cho Tào Phi.

Quả nhiên thi hành theo kế của Ngô Chất, Tào Phi được Tào Tháo đánh giá là người con hiếu thảo, thật lòng lo lắng cho cha. Do vậy mà đã truyền ngôi Thái tử cho Tào Phi.

Mưu sĩ mà Ngô Chất đã bày cho Tào Phi kế gì vậy?

7. NẾM NƯỚC TIỂU

Thầy thuốc nổi tiếng Đức – Sacain không những là người rất giỏi y thuật, mà phương pháp dạy học gọi mở của ông cũng rất được ca ngợi.

Một lần khi dạy thực hành, ông giảng cho sinh viên:

- Làm một bác sĩ phải có hai phẩm chất. Thứ nhất là không ngại bẩn thỉu, thứ hai là cần có khả năng quan sát nhanh nhạy. Một số bác sĩ khi chẩn đoán bệnh tiểu đường thường dùng miệng nếm thử một tý xem vị của nước tiểu của người bệnh.

Nói xong, ông nhúng một ngón tay vào trong cốc đựng nước tiểu, sau đó đưa lên miệng để nếm. Làm xong động tác đó, ông hỏi các sinh viên:

- Ai thử một lượt nào?

Các sinh viên, người nọ nhìn người kia, tỏ ra ngại ngùng. Khi đó có một sinh viên luôn phấn đấu trong học tập, bước lên bắt chước theo cách Sacain, dùng ngón tay nhúng vào cốc nước tiểu rồi nếm thử.

Nhưng Sacain lại không khen mà còn chỉ cho anh ta thấy một khuyết điểm lớn, khiến cho anh ta ngượng chín mặt.

Đó là khiếm khuyết gì vậy?

8. TÔ ĐÔNG PHA PHÁ ÁN

Tô Thúc (1037- 1101), tự là Tử Chiêm, hiệu là Đông Pha cư sĩ, người Mi Châu (nay thuộc tỉnh Tứ Xuyên). Ông là thi nhân và là nhà thư pháp lớn đời Bắc Tống, có thành tựu lẫy lừng, được liệt vào “Đường Tống Bát đại văn gia” (Tám văn nhân lớn nhất thời Đường Tống).

Chuyện xảy ra khi Tô Đông Pha đến Hàng Châu nhậm chức. Ngay ngày đầu tiên của tân quan, đã có hai người đến nha môn đánh trống thưa kiện. Một trong hai người này tên là Lý Kỷ, còn Hồng Mao là người kia. Hai người bạn hữu thân tình vậy thì vì có gì mà phải đem nhau ra công đường? Tô đại nhân ngồi vào bàn, lần lượt cho từng gã nói rõ đầu đuôi sự việc. Lý Kỷ thưa trước:

- Bẩm, tiểu nhân làm công cho người ta, nhọc nhằn vất vả lắm mới kiếm được mười lượng bạc. Hồng Mao nói có việc mua bán, đã hỏi vay tiểu nhân. Tiểu nhân đồng ý cho vay không lấy lãi mà chỉ yêu cầu, khi nào cần thì phải trả ngay. Bây giờ tiểu nhân chuẩn bị lấy vợ, đến đòi Hồng Mao không những không trả còn đánh đập. Lạy xin đại quan đền trời soi xét!

Tô Đông Pha nghe vậy, tức giận quát lớn:

- Hồng Mao, sự việc đúng như vậy chứ hả?

Hồng Mao vội quỳ lạy:

- Xin đại nhân bớt giận! Đúng là tiểu nhân vay tiền để mở một cửa hàng buôn bán quạt giấy. Nhưng khốn thay, đã qua tết Đoan Ngọ rồi mà trời vẫn âm u se lạnh chứ chẳng nóng lên. Do không bán được quạt thì tiểu nhân lấy đâu ra tiền để trả anh ta! Đúng là trong lúc nóng giận, có lẽ đánh anh ta một cái. Thật xin lỗi Lý Kỷ.

Vậy Tô Đông Pha đã giải quyết vụ án kỳ lạ này như thế nào?

9. BẢN LĨNH CỦA CÔNG TƯỚNG WENSOR

Công tước Wensor là người rất giỏi ứng xử. Một lần, hoàng gia Anh quốc tổ chức một bữa tiệc thủ lĩnh những bộ tộc Ấn Độ tại London, và Hoàng thái tử Wensor được giao nhiệm vụ chủ trì. Trong buổi tiệc, mọi việc đều diễn ra tốt đẹp. Các bá tước, công tử đều có mặt và không khí rất nhộn nhịp, ấm áp.

Tuy nhiên, lúc bữa tiệc kết thúc đã có một chuyện bất ngờ xảy ra. Khi những người hầu bưng tô nước rửa tay đến cho các vị khách Ấn Độ, họ cứ tưởng là nước uống nên uống liền một hơi hết luôn.

Các quý tộc Anh quốc đều không biết phải làm thế nào, dồn mắt vào người chủ trì bữa tiệc. Nhưng sắc mặt của công tước Wensor không hề thay đổi, ngài vừa cười vừa nói chuyện và làm một động tác không ai ngờ tới, khiến tình huống nan giải đó được giải quyết một cách tốt đẹp.

Mọi người thấy thế thì lần lượt làm theo. Một tình huống vốn có thể làm mọi người bối rối, nhưng cuối cùng lại khiến buổi tiệc thành công như dự kiến. Và đương nhiên lợi ích của Anh quốc cũng theo đó mà tăng lên.

Trong các mối quan hệ xã hội, vừa bảo vệ được lợi ích của mình, vừa để ý đến cảm xúc của mọi người chính là một nghệ thuật.

Bạn có bao giờ hình dung được giao tiếp có ý nghĩa sâu sắc và vai trò vô cùng quan trọng như vậy chưa? Một cử chỉ thích hợp, lịch lãm, một câu nói hay, cách ứng xử hữu hảo chân thành sẽ làm cho quan hệ giữa bạn và mọi người khá lên rất nhiều. Ngược lại, những thất thố, bàng quan và các khuyết tật giao tiếp của bạn sẽ làm họ khó chịu, phản ứng, làm ảnh hưởng tới quyền lợi của chính bạn.

Trong tình huống nhạy cảm đó, bạn có biết công tước Wensor đã ứng xử như thế nào không?

Thời Hán có chàng trai tên là Trần Bình, nhà nghèo nhưng rất chăm học, về sau theo Hán Cao Tổ, đưa ra được nhiều kế sách hay, là người rất có tài.

Lắm tài thì cũng có lắm kẻ thù ganh ghét. Một lần để tránh bị bức hại, Trần Bình vội chạy xuống con đò nhỏ qua sông. Chủ thuyền nhìn thấy Trần Bình da dẻ trắng trẻo, cử chỉ đàng hoàng, thì đoán rằng anh ta phải là bậc đại quan, trong người hẳn giắt rất nhiều của quý. Hắn vừa chèo thuyền, vừa lăm lét nhìn trộm năm sáu lần, tìm cơ hội hại người, cướp của.

Cử chỉ của chủ thuyền khiến Trần Bình lo lắng nghĩ ngợi: “Rất có thể ông ta hám của, tìm cách hại mình! Vậy phải làm sao đây?”

Trên thuyền chỉ có hai người. Trần Bình không giỏi sông nước, chủ thuyền vạm vỡ vậy thì có đôi co, phần thua về phía Trần Bình là cái chắc...

Trong phút giây nguy hiểm đó, Trần Bình nghĩ ra một kế khiến chủ thuyền phải bỏ ngay ý muốn hại chàng.

Bạn có biết đó là kế gì không?

Vương Nhung cùng bạn bè ra ngoài thành phố nô đùa. Bên đường có cây mận quả sai trĩu trĩu, chín đỏ mọng, quả nào cũng căng tròn, hấp dẫn. Lũ bạn thấy thế, thèm rỏ dãi, tranh giành nhau để trèo lên cây hái mận. Chỉ có mình Vương Nhung là đứng từ đằng xa nhìn, không hề nhúc nhích. Một đứa trong bọn liền hỏi:

- Sao cậu không ra hái?

Nhung đáp:

- Mận này chắc chắn là đắng và chua, không ăn được đâu!

Mọi người ngạc nhiên hỏi lại:

- Cậu đã thử đâu, làm sao biết được?

Nhưng sau khi nghe Vương Nhung giải thích, lũ bạn đều rất khâm phục cậu. Sau này cậu bé lớn lên, trở thành tể tướng tài ba của nhà Tây Tấn.

Vương Nhung dựa vào đâu mà biết mận không thể ăn được?

Có một lần, nhà trinh thám Conan Doyle thuê một chiếc xe ngựa ở Pari. Khi ông bỏ hành lý lên xe, chưa kịp nói câu nào, thì người đánh xe đã hỏi:

- Ngài Conan Doyle! Ngài muốn đi đâu?
- Ồ! Chúng ta quen nhau sao? – Conan Doyle rất ngạc nhiên.
- Không! Chúng ta không hề quen nhau, cũng chưa từng gặp mặt.
- Vậy sao ông biết tôi là Conan Doyle?
- Điều này thì quá rõ ràng- Người đánh xe nói – Trên báo đưa tin ngài sẽ đến nghỉ ở Pháp. Tôi lại thấy ngài bước xuống từ tuyến tàu hoả đến từ Macxay. Da ngài rất sẫm, chứng tỏ ngài vừa ở một vùng tràn đầy ánh nắng trong một thời gian dài. Hơn nữa ngài lại có một ánh mắt sắc sảo tinh tường, còn mặc quần áo kiểu Anh. Nên tôi khẳng định ngài là Conan Doyle.
- Trời đất! Ông thật là tài tình! Khả năng quan sát quả đáng kính nể. – Conan Doyle thốt lên đầy thán phục.

Kỳ thực, chỉ cần Conan Doyle để ý một chút đến chiếc túi xách của mình, ông sẽ hiểu người đánh xe phía chuyện.

Thời Tam Quốc, Gia Cát Lượng là nhân vật nổi tiếng đến mức nhà nhà quen thân, người người đều biết. Vì ông mưu trí hơn người, tính toán như thần. Có rất nhiều câu chuyện truyền kỳ về ông, như “Thuyền cỏ mượn tên”, “ Ba lần trọc tức Chu Du”, “ Kế để trống thành”...và chuyện kể rằng, khi còn nhỏ tuổi, Gia Cát Lượng đã giờ “quỷ kế”, qua mặt cả thầy giáo nữa cơ đấy.

Gia Cát Lượng tư chất thông minh lại chịu khó suy nghĩ nên được thầy Tư Mã Huy rất quý mến. Thầy Tư Mã Huy học vấn uyên bác, tinh thông thiên văn địa lý, am tường binh pháp. Thế nên Gia Cát Lượng luôn mong mỗi lĩnh hội được toàn bộ kiến thức của thầy. Nhưng chỉ trông vào thời gian lên lớp ngắn ngủi thì đâu có thể đủ được.

Thầy giáo nuôi một con gà hoa mơ ngay ở mảnh vườn trước nhà để báo giờ. Hàng ngày, thấy đều cho nó ăn rất đúng giờ. Lâu dần, cứ đến giờ ấy, con gà lại gáy “Ò, Ó, O”, nghe thế thầy giáo biết ngay là đã đến giờ tan học. Gia Cát Lượng chợt nảy ra ý nghĩ: nếu làm cho con gà gáy chậm lại thì tốt quá! Thế là cậu học trò tinh quái liền có ngay giải pháp.

Kéo dài thời gian thầy đứng lớp, Gia Cát Lượng có thể tiếp thu được nhiều kiến thức hơn, nên cậu nhóc vui như mở cờ trong bụng. Cứ như vậy được một thời gian thì thầy Tư Mã Huy bắt đầu thấy hơi lạ, có gì mà tiết học nào cũng như là dài hơn?

Rồi một hôm, cuối cùng thầy giáo cũng phát hiện “quỷ kế” của cậu học trò nhỏ. Thầy Tư Mã Huy rất tức giận, muốn đuổi Gia Cát Lượng đi ngay. Chú nhóc cuống quýt, vì nếu phải rời khỏi đây, làm sao còn có thể tiếp thu tri thức của thầy được nữa? Thế là cậu vội vàng nói rõ sự thật và nhận lỗi với thầy. Hiểu được tấm lòng của cậu trò nhỏ, chỉ vì cố muốn học thêm nhiều kiến thức hơn nữa mới làm như vậy, nên Tư Mã Huy nguôi giận, và từ đó lại càng yêu quý Gia Cát Lượng hơn.

Bạn đoán xem, Gia Cát Lượng đã dùng kế gì vậy?

Trịnh Bản Kiều là một học giả, họa sĩ và là nhà thư pháp nổi tiếng của nhà Thanh. Ông là người túc trí đa mưu, luôn công kích đấu tranh chống lại cường quyền bênh vực những người nghèo khó.

Trịnh Bản Kiều thuở nhỏ nhà rất nghèo. Sau khi đỗ tú tài vẫn muốn học thêm, nên bèn rời quê hương tới xin theo học ở phủ Dương Châu.

Nào ngờ, học quan phủ Dương Châu là kẻ cậy thế, hợm hĩnh. Thấy những người tới học có tiền, có thế thì ông ta tươi cười nghênh đón, cho họ miễn lễ khi gặp. Còn với những tú tài nghèo lại hạnh hoẹ, cho dù họ khom lưng chào ông ta cũng chẳng thềm ngó ngang tới. Trịnh Bản Kiều tức lắm, liền nghĩ cách đối phó với viên quan tệ hại đó.

Một hôm, học quan cười lừa qua cầu Văn Xương ở phía đông học phủ, thì Bản Kiều đã nghênh đón từ xa.

- Xin chúc đại quan...

Vừa nói, anh ta vừa khoanh tay lại cúi sát đất.

Học quan mới kịp ậm ừ một tiếng, thì vó sau con lừa đã đá loạn lên, làm ông ta ngã nhào xuống đất. Hắn lồm cồm bò dậy, chẳng thể trách gì Bản Kiều được, chỉ còn cách xoa mông và mắng:

- Cái con lừa chết tiệt này!

Hôm sau, Bản Kiều lại nghênh đón học quan. Và cũng giống như hôm trước, cung kính chúc học quan buổi sáng tốt lành. Con lừa lại phạm tật cũ, hất học quan ngã sòng xoài!

Ngày thứ ba, học quan không đi qua cầu Văn Xương mà đi vòng qua đình Tứ Vọng ở phía bắc. Ai ngờ Bản Kiều đã chờ sẵn ở đó:

- Xin chúc đại quan...

Bản Kiều lại khom người xuống.... và học quan bỗng hét toáng lên “Nguy rồi!” rồi ... ngã chổng vó.

Học quan lồm cồm bò dậy, nhìn Bản Kiều ngấm nghĩ: Người này tương lai nhất định phát đạt, mệnh to phúc lớn. Mình chẳng chịu nổi một vái của hắn ta đâu!”. Thế là liền tuyên bố:

- Tú tài, từ nay về sau gặp ta, người được miễn lễ.

Có đúng là do quan ngài sớm e ngại Bản Kiều “mệnh to phúc lớn” không?

Sau chiến tranh thế giới thứ hai kết thúc, ba nước chiến thắng là Anh, Mỹ, Pháp sau khi thương lượng đã quyết định lập ra tổ chức Liên Hiệp Quốc tại New York để xử lý các vấn đề sự vụ của thế giới. Lúc đầu thành lập, chẳng có xu nào cả, các nước vừa trải qua chiến tranh khốc liệt cũng chẳng có tiền. Vậy làm thế nào để có được một chỗ đứng chân ở New York- nơi tắc đất tắc vàng này đây? Thật là nan giải.

Khi biết được tin này, tập đoàn tài chính nổi tiếng của Mỹ - Rockerfeller sau khi bàn bạc đã quyết định chi ra 8,75 triệu USD mua một sườn đồi ở New York để tặng cho tổ chức này. Và đã tung tiền ra mua tất cả diện tích rộng lớn ở gần đó.

Hành động bất ngờ của tập đoàn khiến nhiều người không hiểu. Có người còn quả quyết rằng, nếu kinh doanh như vậy, tập đoàn này chỉ 10 năm nữa sẽ phá sản. Nhưng thực tế lại không như vậy. Khi toà nhà Liên hợp quốc vừa xây xong thì thu nhập của tập đoàn này cũng tăng cao gấp 10 lần so với những tổn thất của họ. Tiền cứ tuôn chảy vào két của Rockerfeller, khiến mọi người phát ghen lên.

Cho tới lúc đó, người ta mới kinh ngạc phát hiện ra rằng, khoản quyên tặng của tập đoàn này không chỉ đơn thuần là quyên tặng, mà chính là một cách đầu tư lâu dài của người có con mắt sáng suốt.

Sau khi Rockerfeller mua đất tặng Liên hợp quốc làm trụ sở thì làm sao mà thu nhập của tập đoàn tài chính gia đình Rockerfeller nhanh chóng tăng gấp 10 lần?

Vônte là nhà văn Pháp vĩ đại, được mọi người hết lòng yêu quý, ngưỡng mộ. Tuy vậy, một số kẻ xấu xa bị ông lên án lại hết sức căm ghét ông, luôn tìm cách chơi xấu ông ở mọi nơi.

Một hôm, một kẻ xấu xa rắp tâm tới nhà ông trong lúc ông đi vắng. Hắn viết lên cánh cửa nhà ông mấy chữ rất to: “Kẻ khốn nạn”, những mong ai ai đứng xa cũng đọc thấy, quyết làm ông bẽ mặt với mọi người.

Vônte nhìn dòng chữ và đã biết kẻ đó là ai. Rất bực mình nhưng vốn là người lịch lãm, ông tới nhà hắn, nói nhỏ nhẹ vài câu làm hắn chết điếng người.

Kẻ đê tiện đó không ngờ sự việc lại xoay chuyển như vậy, cúi mặt chịu nhục, chẳng biết đáp lại thế nào.

Thật là “gậy ông lại đập lưng ông”!

Vônte đã nói gì mà tên lưu manh đó phải ngậm đắng nuốt cay, cúi đầu cam chịu nhục nhã vậy?

Tuy được mệnh danh là vua sắt thép, nhưng Carnegie lại hiểu biết không nhiều về công việc chế tạo sắt thép. Dưới trướng của ông, có vài trăm người, đều giỏi chuyên môn hơn ông. Nhưng ông lại là người vô cùng tài giỏi trong việc đối nhân xử thế. Đây chính là nguyên nhân khiến ông trở nên giàu có. Ngay từ lúc còn nhỏ, ông đã tỏ rõ mình là người có tài tổ chức và lãnh đạo. Khi lên 10 tuổi, Carnegie đã phát hiện ra rằng, mọi người đều rất coi trọng tên của mình. Và ông đã sử dụng tài tình biện pháp ấy để thuyết phục và hợp tác với người khác, qua đó phát tài rất nhanh.

Khi Carnegie và George cạnh tranh với nhau vì buôn bán xe ô tô, vị vua sắt thép này đã nghĩ tới bài học của con thỏ.

Công ty của Carnegie đang khống chế và cạnh tranh buôn bán với công ty của George. Cả hai đều muốn được vụ làm ăn với công ty Đường sắt liên hợp Thái Bình Dương. Anh tranh tôi giành, ép giá hết mức, nên không còn có chút lợi nhuận nào cả.

Carnegie và George đều đến New York để gặp hội đồng quản trị của Công ty Đường sắt liên hợp Thái Bình Dương. Một buổi tối, tại khách sạn, Carnegie thân mật chào hỏi:

- Chào ông George, chúng ta chẳng phải là đang làm trò cười cho thiên hạ ư?
- Sao ông lại nói vậy?

Thế là Carnegie bắt đầu nói ra hết những điều ấp ủ trong lòng: đó là việc hợp nhất hai công ty. Ông nói một cách hăng say về những cái lợi trong việc bắt tay hợp tác. George tuy chăm chú lắng nghe, nhưng vẫn chưa hoàn toàn đồng ý. Nhưng ông ta vẫn hỏi:

- Công ty mới có tên là gì?

Và khi nghe Carnegie trả lời, ông ta lập tức đồng ý ngay:

- Vào phòng tôi đi - Mắt George sáng rực – Chúng ta sẽ bàn bạc một chuyến.

Cuộc thảo luận này đã viết lại một trang trong lịch sử của nền công nghiệp ô tô Mỹ.

Carnegie đã nói gì mà George vui vẻ đồng ý ngay như vậy?

Theo truyền thuyết thì sau khi được phong, Khuất Nguyên vâng mệnh về quê chiêu tuyển nhân tài.

Do có người tiết lộ nên kết quả ở vòng sơ tuyển có 99 người đạt thành tích thi tương đương nhau, chỉ có một người kém hơn một chút, tổng cộng là 100 người. Ông hiểu bên trong việc này có gì không ổn, quyết định tự kiểm tra lại.

Ông phát cho 100 người đó mỗi người 100 hạt giống, tới sau vụ thu hoạch thì nộp thóc như là nộp bài thi.

Tới vụ thu hoạch, 99 người thì sai người nhà gồng gánh, tranh nhau nộp nhiều thóc. Chỉ có một người vốn được đánh giá là “kém hơn một chút” trong vòng sơ tuyển, là con nhà nông dân, bưng tới một âu nhỏ bằng đất.

Khuất Nguyên chẳng để ý gì tới thóc ở những đoàn người gồng gánh ấy, mà đi luôn tới chỗ thí sinh nông dân hỏi:

- Người thu được tổng cộng bao nhiêu hạt thóc?

Thí sinh đó trả lời:

- 900 hạt ạ! Ngài phát thóc giống cho tôi thì 97 hạt không mọc mầm, chỉ có 3 hạt mọc mầm thôi.

Câu trả lời của anh ta khiến mọi người cười rộ cả lên. Nhưng thật bất ngờ, Khuất Nguyên lại chọn anh ta. Tại sao lại như vậy nhỉ?

Hồi nhỏ, Gauss là một cậu bé thông minh, nhanh nhẹn và tháo vát. Nhà nghèo, cậu phải làm việc ở một cửa hàng làm bánh gần nhà để giúp đỡ bố mẹ.

Một lần, có một khách hàng gửi tới đơn đặt hàng kỳ quặc như sau: Chuẩn bị 9 chiếc bánh kem đặt vào 4 chiếc hộp, mỗi hộp phải xếp 3 chiếc bánh.

Ông chủ cửa hàng và thợ chính đã nghĩ nát óc, làm hỏng mấy chiếc bánh kem rồi mà cũng không có cách gì xếp đủ bánh được vào hộp, mà thời gian lấy hàng thì sắp tới....

Gauss đang làm bánh mì ở cạnh họ, cầm lấy đơn đặt hàng xem kỹ một lượt, mỉm cười nói:

- Thế thì có gì khó! Để cháu xếp bánh cho!

Nói xong cậu ta chọn 4 chiếc hộp, và khi xếp xong bánh thì người khách đặt bánh cũng vừa tới lấy hàng. Ông ta soi mói kiểm tra một lượt, thấy không có vấn đề gì thì trả tiền rất hậu rồi mới mang hộp bánh đi.

Ông chủ cửa hàng từ đấy rất quý trọng cậu, tăng thêm lương để giữ chân cậu làm việc lâu dài trong cửa hàng.

Sau này, với đầu óc thông minh siêu việt cùng những nỗ lực phi thường, mà cậu đã trở thành nhà toán học vĩ đại của dân tộc Đức và thế giới.

Vậy Gauss đã xếp bánh thế nào?

Charle Dickens (1812-1870) là nhà văn hào nổi tiếng của nước Anh ở thế kỷ 19. Ông rất thích câu cá, hễ có dịp nghỉ ngơi, hoặc viết đã mệt là ra sông câu.

Một hôm, Dickens đang câu cá, đột nhiên có một người lạ hướng về ông hỏi:

- Thế nào, ngài câu cá à?

Dickens trả lời:

- Hôm nay nửa ngày rồi mà chưa câu được một con cá nào! Thế mà hôm qua ở đây, tôi câu được 15 con cá to đấy.

- Ồ, thế à? Ngài có biết tôi là ai không? Tôi là người chuyên kiểm tra việc câu cá ở đây đấy. Ngài nên biết rằng đây là nơi cấm câu cá, nhưng hôm qua ngài đã câu được 15 con cá to.

Nói xong người đó móc túi lấy ra một quyển hoá đơn phạt, muốn ghi một khoản phạt Dickens.

Nhưng Dickens đã nhanh trí nói vài câu, làm nhân viên kiểm tra không phạt được ông. Không biết Dickens đã nói gì vậy?

Côlômbô là nhà thám hiểm nổi tiếng của Tây Ban Nha thế kỷ 15. Ông đã trải qua rất nhiều khó khăn, gian khổ mới tìm ra được “lục địa mới”.

Phát kiến này đã mang lại cho Côlômbô sự kính trọng và danh vọng. Nhưng cũng còn có nhiều người lại không nghĩ vậy. Họ cho rằng như thế chả có nghĩa lý gì cả, và thường nói những lời khiêu khích khiếm nhã với ông.

Một lần, bạn bè đến nhà Côlômbô tụ hội và nhắc lại cuộc thám hiểm khám phá vinh quang của ông. Nhưng Côlômbô chỉ cười nhạt, không tham gia vào câu chuyện của họ. Rồi ông đứng dậy đi vào nhà bếp, cầm ra một quả trứng đổ mọi người:

- Ai có thể dựng đứng được quả trứng này?

Mọi người chen nhau làm thử; người làm thế này, kẻ làm thế khác nhưng đều thất bại.

Chỉ bằng một động tác đơn giản, Côlômbô đã dựng đứng quả trứng lên được. Bạn có biết Côlômbô đã làm cách nào không?

Một cậu bé trong bài tập làm văn “ước mơ của em” đã viết:

- Em có hai ước mơ: một là làm thầy giáo, hai là làm ca sĩ.

Cậu chạy vào phòng khách đưa bài cho cha xem, thầm lặng chờ đợi ông để được ông khen.

Cha cậu xem xong thì im lặng một lúc, lông mày nhíu lại. Cậu cảm thấy có điều gì đó không ổn, vội tới ngồi vào lòng cha, nũng nịu:

- Cha ơi, con đã lớn rồi, nhất định con sẽ làm được mà.

Cha lấy tay xoa xoa mái đầu tóc tơ óng mượt của cậu rồi nhẹ nhàng khuyên bảo.

Sau này, cậu bé đã chọn nghề theo lời khuyên của cha và đạt được những thành công vang dội. Từ tiểu học cho tới đại học, cậu luôn không ngừng theo đuổi ước mơ đó. Và cuối cùng, đã trở thành ngôi sao ca nhạc lớn của thế giới. Đó chính là danh ca Pavarotti nổi tiếng của đất nước Italia.

Bạn có biết, cha Pavarotti đã khuyên cậu thế nào không?

Có một phương pháp đơn giản nhưng lại rất tốt để xây dựng các mối quan hệ tích cực. Bạn nghe có thể sẽ vô cùng kinh ngạc. Đó là nhờ người khác góp ý hoặc giúp đỡ. Vì mọi người đều hy vọng có cơ hội thể hiện sở trường của mình, thích cảm giác khi mình có sức mạnh hoặc uy quyền giúp đỡ người khác.

Trong tự truyện của mình Franklin đã kể rằng, vì ông nhờ một người thù địch giúp cho một việc mà sau đó họ đã trở thành bạn tốt của nhau suốt đời.

Năm 1736, Franklin ra tranh cử chức thủ hiến bang. Ông đã dự tính nhất định mình sẽ có tên trong danh sách đề cử. Vấn đề duy nhất là ông bị một người rất có uy tín phản đối. Franklin hiểu rằng, ông phải tranh thủ được ông ta, nếu không sẽ bị đo ván.

Biết ông ta có một cuốn sách quý, Franklin liền nghĩ ra một cách làm ông ta từ thù chuyển sang thành bạn. Và sau đó đã trở thành một người ủng hộ nhiệt thành cho Franklin.

Bạn thử đoán xem, Franklin đã dùng cách gì vậy?

Nguyên nhân lịch sử, môi trường sống và biết bao nhiêu căn nguyên khác khiến cho người Do Thái, dù ở Mỹ, châu Âu hay châu Á, cũng như ở châu Phi, dù họ là văn nghệ sĩ, hoạt động nghiên cứu khoa học, hay kinh doanh buôn bán, đều đạt được những thành công rực rỡ. Người ta xếp hạng không chính thức tài năng kinh doanh theo thứ tự: người Do Thái, người Ấn Độ, người Hoa,...

Câu chuyện vị khách hàng Do Thái vay chỉ 1 đô la dưới đây là một ví dụ minh chứng.

8 giờ 30 sáng nọ, nhà băng vừa mở cửa, một vị khách mang dáng vẻ người Do Thái tiến vào. Ông ta ung dung ngồi xuống ghế trước quầy cho vay, điềm nhiên châm điếu thuốc lá đắt tiền hút.

Vị giám đốc bộ phận cho vay vừa lễ độ hỏi xem ông ta có yêu cầu gì cần được phục vụ, vừa ngăm nhanh mắt dò xét: Phong độ hơn người, bộ comple đắt tiền, giày da sang trọng, đồng hồ bạch kim, kẹp cravat khảm ngọc....

- Tôi muốn vay chút tiền- Vị khách bình thản nói.
- Ồ, hoàn toàn được chứ! Thế ngài định vay nhiều hay ít?
- Tôi muốn vay 1 đô la!- Ông ta đáp gọn.
- Ngài bảo chỉ 1 đô la thôi sao?- Người giám đốc không giấu được sửng sốt.
- Đúng vậy, tôi chỉ cần 1 đô la thôi. Được chứ?

Một ý nghĩ lướt nhanh trong đầu vị giám đốc. Chắc hẳn quý ngài sang trọng đây muốn kiểm tra chất lượng phục vụ và hiệu quả công việc của ngân hàng nên ông ta niềm nở:

- Đương nhiên là được chứ, chỉ cần có thể chấp thì ngài muốn vay bao nhiêu chúng tôi cũng có thể đáp ứng.

Thế là người khách Do Thái kia mở chiếc cặp rất lịch sự, lấy ra đặt lên bàn vị giám đốc một tệp cổ phiếu dày, cùng nhiều thứ tài liệu giấy tờ khác.

- Tổng giá trị 500 ngàn đô la - Vị giám đốc kiểm nhanh.

“ông ta có thể vay 300, 400 ngàn – Sao lại chỉ vay 1 đô la thôi” - Vừa thẩm nhủ, vị giám đốc tiến ra chỗ người đàn ông Do Thái. Với vẻ thân thiện, gần gũi, ông ta hỏi lý do đích thực của việc này.

- Rất hân hạnh được chính ngài giám đốc quan tâm - Vị khách Do Thái, sau khi nghe giám đốc tự giới thiệu, hồ hởi nói- Việc đã đến thế này, tôi cũng xin ngài được tỏ tường....

Nghe xong, vị giám đốc tỉnh ngộ, song chẳng lẽ lại không làm thủ tục cho ông ta gửi đồ... như thế sao được! Ông ta quả là một cao thủ! Giờ thì vị giám đốc hiểu được lý do thành công của người Do Thái như sau:

- Người Do Thái không chỉ giỏi kiếm tiền, mà còn biết nâng niu từng xu đã khó nhọc kiếm được, nên không hề vung vít.
- Họ luôn tìm hiểu kỹ càng, rành rẽ trước khi vào việc.
- Họ cực kỳ tài giỏi làm chủ tình huống, biết dàn dựng đưa người khác vào tròng, nhằm tạo thuận lợi cho công việc mình đã định.

Bạn có biết tại sao nhiều tiền như vậy mà ông ta lại chỉ vay 1 đô la không?

Năm 1923, Calvin Coolidge trở thành tổng thống Mỹ. Ông nổi tiếng ít nói và có biệt danh là “Ngài im lặng”. Nhưng cũng có lúc ông khiến mọi người phải bất ngờ.

Coolidge có một nữ thư ký xinh đẹp, nhưng lại hay mắc lỗi trong công việc. Một ngày nọ, khi nhìn thấy cô đang bước vào phòng làm việc, ông gọi lại khen:

- Bộ quần áo cô mặc hôm nay rất hợp với một cô gái trẻ trung, xinh đẹp như cô đấy!

Câu nói này lại có thể thốt ra từ miệng của “Ngài im lặng” khiến cô thư ký rất bất ngờ. Rồi ông nói tiếp:

- Tuy nhiên, đừng vội đắc ý. Tôi hy vọng cô làm việc cũng “tươi đẹp” như chính cô vậy.

Quả nhiên từ đó cô thư ký nọ ít mắc sai lầm hẳn đi.

Một người bạn của Calvin rất khen cách làm đó và hỏi ông, do đâu lại bật ra những “lời có cánh” như vậy? Calvin trả lời đầy đắc ý làm ông bạn rất phục.

Ừ nhỉ, do đâu “Ngài im lặng” lại phá bỏ sự im lặng vốn là thói quen?

Parlande là một nhà môi giới trẻ, khởi nghiệp từ việc buôn bán tranh chân dung và phong cảnh trang trí. Trong gần 10 năm, ông đã nhanh chóng đứng vào hàng ngũ 50 người giàu nhất nước Pháp. Ông mất năm 1998. Ông để lại di chúc tặng cổ phần trị giá 460 triệu frăng của mình cho một bệnh viện, dùng một triệu làm giải thưởng tặng cho ai khám phá được bí ẩn của cái nghèo.

Một tờ báo ở Pháp đã đăng bản di chúc của ông, công khai thu nhập các đáp án cho câu hỏi “Người nghèo thiếu nhất cái gì?”

Có rất nhiều đáp án khác nhau, phần lớn đều cho rằng, người nghèo thiếu nhất là tiền.

Họ còn thiếu cái gì nữa? Đương nhiên là tiền rồi, có tiền thì sẽ không...nghèo. Nhưng một số cho rằng họ thiếu cơ hội. Ví dụ: Trước khi giá cổ phiếu lên, đã không biết mà mua vào, khi nó lên giá lại không biết bán ra. Có người lại cho rằng, cái họ thiếu nhất là kỹ năng, là sự quan tâm, giúp đỡ. Thậm chí có người còn nói họ thiếu chức vụ tổng thống hay chức này chức nọ... Trong 48.561 bức thư, chỉ có một cô gái tên là Taylor đã đoán đúng được bí quyết của Parlande và giành được giải thưởng 1 triệu Frăng.

Bạn có biết cô bé trả lời như thế nào không?

Tả Tông Đường là trọng thần triều Minh. Ông ta đam mê và cũng rất giỏi cờ. Nhiều vương công đại thần không phải là đối thủ của ông ta.

Một lần, trước khi dẫn quân đi Tân Cương, ông đi dạo một lát, ngẫu nhiên đi tới một quán cờ. Trong quán là một ông lão tóc bạc phơ đang chơi cờ, trước quán có treo tấm bảng “Thiên hạ đệ nhất kỳ thủ” (Người giỏi cờ nhất thế gian).

Tả Tông Đường đợi một lát, phát hiện thấy ông lão chơi cờ quả là tài nghệ siêu quần. Thế là bước vào xin đấu cờ, quyết thể hiện mình. Chơi một số ván, ông lão đều liên tiếp bại trận, nhận chịu thua. Tả Tông Đường cười khì khì, đắc ý lắm, giễu ông lão:

- Tài nghệ của ông như vậy thì nên hạ tấm bảng “Thiên hạ đệ nhất kỳ thủ” xuống đi!

Ông lão gạt đầu, hạ tấm bảng xuống trong tiếng cười rộ của đám đông.

Không lâu sau Tả Tông Đường thắng trận trở về. Khi qua nơi cũ thấy ông lão tóc bạc vẫn treo trước quán tấm bảng “Thiên hạ đệ nhất kỳ thủ” thì trong lòng không vui, đòi ông lão so tài cao thấp. Ông lão mỉm cười đồng ý.

Bất ngờ là chơi mấy ván, Tả Tông Đường đều thua. Lại đấu tiếp mấy ván nữa, Tả Tông Đường vẫn cứ bị thua hoài! Khi đó Tả Tông Đường vô cùng ngạc nhiên, hỏi ông già vì sao những lần so tài trước lại đều chịu thua.

Tả Tông Đường nghe ông già giải thích thì hiểu ra triết lý sâu sắc của chữ “Nhường”, liền cúi lạy tạ ông.

Ông già đã giải thích thế nào khiến cho Tả Tông Đường phải khâm phục vậy?

Đời Tống, ở phương Nam có tục cúng bái quỷ thần. Quân lính trong quân đội cũng làm như vậy. Danh tướng Bắc Tống là Địch Thanh đưa tới chinh phạt thủ lĩnh dân tộc Mán – Nùng Trí Cao. Quân tướng phải băng rừng lội suối, vất vả vạn phần. Khi đoàn quân tới Quế Lâm, Địch Thanh liền cho lập đàn cúng tế thần, sau đó lấy ra 100 đồng tiền xu, cầu xin:

- Lần này xuất chinh, nếu quân ta toàn thắng thì khi tung 100 đồng tiền vàng này, xin quỷ thần cho tất cả đều ngựa!

Các tướng lĩnh thân cận đều ngăn cản ông:

- Nếu như có đồng tiền sắp, sợ rằng sẽ gây dao động tới quyết tâm chiến thắng của đại quân!

Nhưng Địch Thanh không nghe. Trước mặt hàng vạn quân tướng, ông ta tung 100 đồng tiền lên trên không. Khi chúng rơi xuống đất thì mọi người đều thấy tất cả các đồng tiền đều ngựa hết. Toàn quân dậy tiếng hoan hô vang rừng, vang núi.

Địch Thanh sai người đem 100 chiếc đinh tới, đóng chặt các đồng tiền xuống đất, dùng tấm lụa phủ lên trên, sau đó nói:

- Đợi khi đại quân chiến thắng trở về, nhất định sẽ bái tạ thần linh, rồi mới thu lại những đồng tiền này!

Quân lính tin rằng được thần linh phù hộ, càng phấn khích băng rừng tới tận sào huyệt quân phiến loạn, tiêu diệt sạch bọn chúng.

Thực ra, Địch Thanh đã dùng một kế nhỏ để cổ vũ tinh thần binh sĩ, dựa vào thần linh mà giành chiến thắng.

Bạn hãy nghĩ xem, Địch Thanh đã dùng cách gì vậy?

Đại chiến thế giới lần thứ hai đã nổ ra, chiến xa của bọn phát xít tung hoành ngang dọc. Nước Pháp vốn hùng mạnh mà sau nửa tháng chống đỡ cũng chịu không nổi sức tấn công của bọn phát xít, phải đầu hàng.

Sau đó, Hitler đã huy động 2000 máy bay chiến đấu và oanh tạc, tập trung lực lượng hùng hậu ở eo biển Anh, chuẩn bị thực hiện “Kế hoạch sư tử biển”- vượt qua eo biển Măng sơ tấn công nước Anh.

Nhưng nước Mỹ ở bên kia bờ Đại Tây Dương, khi đó vẫn nhảy múa, hát ca... thanh bình. Bởi Quốc hội Washington vẫn ngả về thái độ trung lập; kiến nghị tiếp trợ cho nước Anh của tổng thống Mỹ Roosevelt vẫn bị phủ quyết.

Tại tiệc mừng ngày truyền thống hải quân Mỹ 27 tháng 10 năm 1941, Tổng thống Mỹ Roosevelt đột nhiên tuyên bố đã thu được một tấm bản đồ Trung Nam Mỹ có chú thích kèm theo, do phát xít Đức vẽ. Bản đồ vẽ 14 quốc gia Trung Nam Mỹ, trong đó có kênh đào Panama rất lợi hại đối với chính nước Mỹ, bị liệt vào phạm vi thôn tín của bọn Đức Quốc xã!

Tấm bản đồ đó chứng tỏ mũi dao nhọn của Hitler đã rình thọc vào “sân sau” của nước Mỹ; máy bay oanh tạc của Đức có thể tùy ý bay vào không phận của Hoa Kỳ.

Tấm bản đồ vừa được công bố, người Mỹ đã phải nhảy dựng lên, không còn giữ được trung lập được nữa. Ai thống trị châu Âu có thể họ không cần ngó ngang tới. Nhưng giờ đây có kẻ đem lửa chiến tranh đốt vào ... mộng, thì họ không thể cứ ngồi yên thả cần câu cá được. Khắp nước Mỹ sôi sục lên án tham vọng tội ác của Hitler; bức thiết đòi Quốc hội và Chính phủ bãi bỏ ngay lập trường trung lập. Cả những nghị sĩ ngoan cố của phái trung lập cũng không thể không thay đổi thái độ.

Đầu tháng 11 năm đó, Quốc hội bãi bỏ nghị quyết trung lập đã thông qua năm 1935. Tổng thống Mỹ Roosevelt tuyên chiến với nước Đức. Người Mỹ đã công khai đối đầu với tàu ngầm Đức ở Bắc Đại Tây Dương, bảo vệ đội tàu vận tải của nước Anh.

Chỉ là tấm bản đồ, mà trong vòng một tuần lễ, cả nước Mỹ quay ngoắt 180 độ, huỷ bỏ thái độ trung lập suốt hai năm trước đó đối với chiến tranh. Nên có người đã nói, bức bản đồ đó không những đã cứu nước Anh, mà còn cứu cả châu Âu!

Nhưng 20 năm sau đó, người ta lại nói bức bản đồ đó là ... giả.

Bản đồ giả ư? Có chuyện như vậy sao? Cả nước Mỹ hùng mạnh đã bị lừa? Một cú lừa siêu ngoan mục và cực kỳ hiệu quả!

Kẻ nào đã cả gan và tài giỏi cỡ siêu lừa vậy?

Tôn Trung Sơn (1866- 1925) là nhà cách mạng dân chủ vĩ đại của nhân dân Trung Quốc, cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20. Ông chính là vị Tổng thống đầu tiên của nhà nước dân chủ Trung Hoa dân quốc, lãnh đạo nhân dân bài phong phản đế.

Vào năm 1883, Tôn Trung Sơn khi đó còn đang học ở Hương Cảng. Hôm đó, trên đường đi thăm người bạn ông bắt gặp một đám đông đang vây xung quanh ông thầy lang. Lại gần, thì thấy ông thầy lang kia đang múa mép quảng cáo thứ thuốc bí quyết gia truyền của mình, rằng có công hiệu phi thường.

Vốn am hiểu y lý, lại giàu lòng chính nghĩa, Tôn Trung Sơn không muốn thấy cảnh người dân lương thiện, chất phác bị tên lang băm xấu xa lừa bịp bòn tiến tới vạch mặt lão thầy lang.

Lão thầy lang bẽ bàng nên rất tức giận. Thấy Tôn Trung Sơn chỉ là một sinh viên trẻ tuổi, hăn nghĩ có thể bắt nạt được. Ông ta liền nhặt một cục đá, giơ cao lên rồi nói bô bô:

- Anh không tin vào linh dược của ta hả? Được! Bây giờ ta sẽ đập gãy cánh tay anh, sau đó dùng thuốc này điều trị...

Mọi người bỗng nhiên im bật, tự động dạt hết sang hai bên; những người yếu bóng vía mặt mày tái mét cả.

Tuy nhiên, Tôn Trung Sơn đã nghĩ ra một cách dọa lại lão thầy lang chuyên nghề lừa bịp kia khiến hăn phải bỏ chạy.

Bạn có biết Tôn tiên sinh đã nghĩ ra cách gì không?

Có một nhà thông thái làm quan to ở trong cung. Một hôm, ông nói với các viên quan rằng:

- Tôi có thể biết hết được trong lòng các ông đang nghĩ gì.

Các viên quan nhao nhao tranh luận, ai cũng nói là không thể được, đồng ý đánh cuộc với nhà thông thái. Nếu đoán đúng, mỗi người lập tức phải trả cho ông ta một lạng bạc, còn nếu đoán sai ông ta phải cho mỗi người một lạng bạc.

Nhà thông thái đề nghị để Hoàng đế đứng ra làm trọng tài, mọi người đều đồng ý.

Hoàng đế nghe nói vậy thì cười, nói với ông ta:

- Đố cái gì chả đố, lại đi đố chuyện đoán lòng người. Bao nhiêu người thế kia, người ta nghĩ cái gì, khanh làm sao đoán được? Trẫm xem ra, chuyện này khanh thua mất thôi.

Cuộc thi đố bắt đầu. Nhà thông thái nói:

- Trong lòng các chư vị đại nhân nghĩ cái gì, tôi biết rất rõ. Tôi nói ra, nếu chư vị cho là sai thì phản bác, nếu cho rằng tôi nói đúng như trong bụng các vị đang nghĩ thì xin mỗi vị hãy đưa cho một lạng bạc.

Nói đến đây, nhà thông thái hơi chau mày, nhìn mọi người. Các quan viên thì ai nghĩ chuyện riêng của người ấy.

Nhà thông thái nhìn mọi người khắp lượt rồi nhẹ nhàng nói vài câu. Quả nhiên, các quan lại đều phải đồng ý với ý kiến của các nhà thông thái, cúi đầu xin thua.

Bạn có biết nhà thông thái đã nói gì không?

Năm 1973 Liên Xô (cũ) báo rằng họ sẽ xây dựng một nhà máy chế tạo máy bay lớn nhất thế giới. Biết được tin này, hãng Boeing quyết định tiếp xúc bí mật với Liên Xô, tiến hành đàm phán, nhằm giành lấy miếng mồi béo bở.

Liên Xô yêu cầu cho 20 chuyên gia tới Boeing để kiểm tra thực lực của tập đoàn này. Các chuyên gia được tiếp đón như thượng khách, tham quan các dây chuyền lắp ráp máy bay. Họ còn được mời tới cả phòng thí nghiệm – nơi vốn được canh phòng rất cẩn mật, không bao giờ cho các đối thủ cạnh tranh bên ngoài tới. Các chuyên gia tha hồ chụp ảnh làm tư liệu, thậm chí còn đem cả bản kế hoạch chi tiết về chế tạo máy bay hành khách cỡ lớn của Boeing về. Nhiệt tình tiễn các chuyên gia Liên Xô về nước, hãng Boeing chắc chắn là mình sẽ có trong tay một hợp đồng mua bán lớn nhất thế kỷ.

Nào ngờ sau đó, Liên Xô công bố mình đã chế tạo thành công máy bay phản lực cỡ lớn. Động cơ và hợp kim chế tạo máy bay tương tự như của Mỹ. Lúc này hãng Boeing mới ngã ngựa người ra, vì bây giờ họ mới chợt hiểu nguyên do.

Quả là các “nhân chứng” ở hãng Boeing đã có lý khi cứ nghi nghi hoặc hoặc. Tại sao...?

33. BẢN ĐÀN KHÔNG THỂ ...CHƠI

Một lần, thầy J. Haydn (1732- 1809), đố W. Mozart (1756 – 1791) nhạc sĩ thiên tài người Áo viết một bản nhạc mà ngay chính thầy cũng không đàn nổi.

Mozart liền ngồi xuống, mau chóng viết xong một khúc nhạc chỉ trong vòng 5 phút, rồi đưa cho Haydn. Thầy Haydn thử đàn, nhưng phải kêu lên:

- Sao lại thế này? Hai tay ta đang ấn phím tại hai đầu mút, làm sao lại có một nốt nhạc bỗng nhiên xuất hiện ở chính giữa bàn phím? Như vậy thì chẳng ai có thể đàn nổi, bởi người ta đâu có ba tay!

Nhưng Mozart chỉ mỉm cười. Cậu ngồi xuống trước cây đàn dương cầm, và quả nhiên đã “đánh” ra nốt nhạc đó!

Thầy J.Haydn chỉ còn cách “chào thua” cậu học trò tài giỏi...

Bạn có biết cậu Mozart tinh ranh đã chơi đàn thế nào không?

Đó là vào thời kỳ giữa cuộc đại chiến thế giới lần thứ nhất. Một hôm, viên sĩ quan Đức nọ dùng ống nhòm quan sát trận địa quân Pháp, phát hiện có con mèo lông trắng muốt đang nằm phơi nắng trên gò phía xa xa.

Viên sĩ quan này lẩm bẩm nói:

- Lạ thật, cứ vào quãng 8-9 giờ sáng là thấy con mèo xinh đẹp nằm đó phơi nắng. Đã 4,5 ngày nay đều như vậy rồi. Hiện tượng này nói lên điều gì nhỉ?

Một viên sĩ quan khác đứng gần đó nói:

- Chỉ là con mèo hoang chứ có gì mà phải nghĩ với ngợi!

- Không đúng! Mèo hoang thì không xuất hiện vào ban ngày, càng không dám lai vãng tới nơi trận địa ừng oàng tiếng súng! Anh xem này, con mèo mới xinh đẹp làm sao!

Cầm ống nhòm quan sát, viên sĩ quan kia cũng phải trầm trồ:

- Đẹp thật! Lông mềm mại, mắt sáng long lanh màu hổ phách!

Viên sĩ quan thông minh liền đưa ra những suy luận rất sắc sảo về tình hình của đối phương.

Thế là họ báo ngay lên thượng cấp về nhận định ấy. Thượng cấp cũng đồng ý với họ, cho sáu khẩu pháo bắn cấp tập vào khu vực quanh gò cao có con mèo nằm phơi nắng.

Sau trận pháo kích đó, khu hầm sở chỉ huy quân Pháp bị phá tan hoang. Quân Pháp mất đầu não chỉ huy đã trở nên hỗn loạn, nhanh chóng bị quân Đức tiêu diệt.

Con mèo xinh đẹp phơi nắng đã vô tình hại chủ nó như vậy đấy.

Bạn có biết viên sĩ quan đã nhận định gì không?

Học sĩ hàn lâm Lý Trung là thầy dạy của Càn Long khi còn là thái tử

Một hôm, Càn Long do ham chơi, không thuộc bài, Lý Hàn lâm bèn bắt phải quỳ mà đọc.

Vừa khi hoàng đế Ung Chính đi dạo Đông cung, thấy đứa con trai yêu dấu nhất của mình bị phạt quỳ, thì bước ngay tới, kéo đứng dậy. Ngài ngự còn tức giận, quát:

- Học cũng là bậc quân vương, không học cũng là bậc quân vương, hà tất phải ở đây chịu nhục!

Nhưng Lý Hàn lâm không mảy may e ngại, nói lại luôn.

Câu nói khẳng khái của Lý Hàn lâm khiến Ung Chính không phản bác được lời nào, đành thừa nhận sai lầm bắt Càn Long tuân theo quy tắc, tiếp tục quỳ mà học bài. Hoàng đế Ung Chính còn bảo Lý Hàn lâm:

- Đó là lời chính trực! Từ nay về sau cần đòi hỏi nghiêm khắc với Càn Long.

Lý Hàn lâm đã lập luận ra sao mà công hiệu vậy?

Trong lịch sử Phật giáo Trung Hoa có một câu chuyện nổi tiếng liên quan tới Từ Hi Thái Hậu. Câu chuyện đó cũng giải thích nguồn gốc tên gọi “Lão Phật gia” của Từ Hi.

Từ Hi thái hậu vốn làm một người thông minh, tài trí. Một hôm, bà ta ra chiếu chỉ:

- Ta có một tờ giấy Tuyên Thành dài 5 thước. Ai vẽ được Quan Âm Bồ tát cao 9 thước trong tờ giấy này thì sẽ được trọng thưởng.

Ở Kinh đô có rất nhiều họa sĩ tài năng, nổi bật nhất là hoà thượng Trúc Thiền. Biết tiếng tăm của Trúc Thiền, Từ Hi Thái Hậu cho gọi ông vào trong cung.

Các họa sĩ khác đều lắc đầu từ chối, vì nghĩ rằng Thái Hậu đã đánh đố, gây khó dễ cho họ.

Trúc Thiền suy nghĩ rất lâu, rồi bầm lên:

- Hạ thần xin lĩnh chỉ.

Quan lại trong triều nhìn ông nghi hoặc. Nếu ông không vẽ được, tất ông sẽ bị tội nặng. Trái với sự sợ sệt lo lắng của mọi người, ông điềm nhiên ngồi vẽ khá lâu.

Khi bức tranh được dâng lên, Từ Hi Thái Hậu vừa mỉm cười vừa khen:

- Đại sư không hổ là một danh họa của nhà Thanh ta!

Và ngay lập tức truyền chỉ thưởng hậu cho ông. Thái hậu còn hứa sẽ “theo Phật”, làm điều tốt lành cho muôn dân bá tính.

Câu hỏi được đưa ra là:

- Vậy Trúc Thiền đã vẽ thế nào?

Trong trường hợp này, bạn có thể vẽ được không?

Vương Hi Chi là nhà đại thư pháp thời Đông Tấn. Tên ông gắn liền với bức thư pháp “Lan Đình tự” nổi tiếng đã bị thất lạc. Các con ông sau này đều nối nghiệp cha, đặc biệt có Vương Hiển Chi, con trai thứ bảy của ông sau cũng trở thành một nhà thư pháp lừng danh. Cả hai cha con ông được hậu thế tôn là “Nhị Vương”.

Thời còn trẻ, Vương Hi Chi được đại tướng quân Vương Quách rất quý và thường được vời đến trướng ngủ cùng đại tướng.

Một hôm Vương Quách dậy trước. Lát sau, thuộc hạ của ông là Tiền Phượng Nhất bước vào. Sau khi lệnh cho tùy tùng lui ra, hai người cùng bàn kế làm phản. Nhưng Vương Quách lại quên bẵng là vẫn còn Vương Hi Chi đang ngủ trong trướng. Kỳ thực thì Vương Hi Chi đã tỉnh từ lâu và nghe được hết mọi chuyện. Trong thâm tâm ông biết rằng, nếu để phát hiện là đã nghe được câu chuyện thì khó mà giữ toàn mạng sống. Vương Hi Chi bèn nghĩ ra một cách, khiến Vương Quách tin là mình không nghe thấy gì mới mong tránh được hoạ.

Bàn bạc một lúc lâu, Vương Quách mới sực nhớ ra là Vương Hi Chi vẫn còn ở trong trướng. Hai người thất thần vì lo sợ.

- Xem ra, không trừ khử nó không được – Nói rồi, cả hai võ tướng hung hãn chạy đến bên giường Vương Hi Chi. Nhưng khi kéo rèm ra, cả hai đều tin là Vương Hi Chi chẳng hề nghe thấy gì. Thế là Vương Hi Chi thoát chết.

Nào, ai biết Vương Hi Chi đã làm thế nào?

Một hôm, ngay sáng sớm, đã có người tới kêu oan với Bao Chứng – Bao đại nhân thanh danh hiển hách. Khi Bao Công cho gọi nha dịch dẫn họ vào công đường, thì thấy hai người đàn bà vừa đi vừa giành nhau một đứa bé.

Bao Công quát hỏi:

- Sao các người lại giành nhau một đứa trẻ vậy?

Người đàn bà thứ nhất nói rằng đứa trẻ này do bà đứt ruột đẻ ra, nhưng em dâu của bà cứ tranh lấy và nói rằng chính cô ta mới là người sinh ra nó. Không còn cách nào khác, đành phải đến xin Bao đại nhân phân xử.

Người đàn bà thứ hai cũng nói y như thế. Bao Công nhìn đứa bé nghĩ ra một diệu kế. Ông lập tức sai người vẽ một cái vòng tròn trên công đường, rồi nói với hai người đàn bà:

- Hai người đều nói đứa trẻ này là con đẻ của mình, ta nhất thời không phân xử được, đành phải nhờ ông trời phân xử vậy. Có nhìn thấy cái vòng tròn này không? Hãy đặt đứa bé vào trong đó, hai người ở hai phía, mỗi người kéo một cánh tay của nó, cố hết sức mà kéo, ai là mẹ đẻ của nó sẽ kéo được ra với mình.

Nói xong, Bao Công sai người đặt đứa bé vào vòng tròn rồi tuyên bố bắt đầu kéo.

Ở trong vòng tròn, vì bị kéo đau quá nên đứa bé khóc thét lên. Người đàn bà đầu tiên cũng khóc nức lên, không những không kéo nữa, mà còn nhận mình có tội tranh con với người khác. Người đàn bà kia thì cứ nghiêng răng trợn mắt mà kéo thật mạnh.

Đúng lúc người đàn bà thứ hai đang vênh mặt lên dương dương tự đắc thì Bao Công thét lớn:

- Vụ án đã được phân xử!

Vậy đứa con là người đàn bà nào?

Thời Bắc Tống đời Chân Tông, có vị đại thần nọ qua đời, hai người con trai vì tranh giành thừa kế nên kiện nhau lên đến phủ đài; nhưng quan phủ đài cũng không tài nào xét xử nổi.

Tể tướng Trương Tề Hiền biết chuyện, liền tâu lên vua:

- Xin hoàng thượng cho thần xử vụ này!

Vua đồng ý cho tể tướng làm quan toà.

Trương Tề Hiền liền cho gọi hai anh em nhà đó đến phủ Tể tướng và hỏi:

- Các người cứ giằng co tranh cãi mãi, chắc vì cho rằng người kia được nhiều, còn mình được ít đúng không?

Hai anh em đồng thanh trả lời:

- Đúng thế ạ!

Chỉ chờ có vậy, Trương Tề Hiền liền đưa ra một phán quyết sáng suốt khiến cả hai anh em cúi đầu cứng họng, không dám cãi lại một lời.

Vậy Trương Tề Hiền đã đưa ra lời phán xét gì mà cả hai anh em đều phải chịu vậy?

Điền Kỳ là đại tướng tài ba của nước Tề, thường phải tham gia các cuộc cá cược đua ngựa do Tề Vương và các nhà quý tộc trong cung tổ chức.

Mặc dù là người lập chiến công lừng lẫy trên chiến trường, uy phong lẫm liệt, nhưng khi đua ngựa thì ông luôn luôn bị thất bại nặng nề. Rồi càng thua, ông lại càng như con thiêu thân lao vào cuộc đổ đên, để lại thua đau hơn!

Một hôm, Điền Kỳ đang ốm đau vì buồn rầu, ê chề sau một đợt cá cược đua ngựa, thì có một người khách ăn mặc tuy xuềnh xoàng nhưng phong độ đằng hoàng tới thăm. Ông ta tự xưng là Tôn Tấn, mới từ nước Ngụy sang. Hai người ngồi chia ngôi chủ khách, uống trà, trò chuyện về binh pháp. Rồi Điền Kỳ thổ lộ chuyện mình đua ngựa, thua Tề vương 500 lạng bạc.

Tôn Tấn nghe xong, quả quyết bảo Điền Kỳ:

- Việc này chẳng có gì khó. Lần đua tới ngài cứ thách Tề Vương đặt cọc gấp 3 lần vừa rồi. Tôi đảm bảo ngài sẽ thắng!

- Ngài có diệu kế gì vậy? – Điền Kỳ háo hức hỏi.

Tôn Tấn cả cười:

- Tới khi đó ngài sẽ rõ. Xin ngài đừng sầu não nữa!

Tới cuộc đua ngựa sau đó, Điền Kỳ bạo gan đặt cọc 1000 lạng vàng, khiến Tề Vương và bọn vương hầu cho rằng ông thua quá hóa lẩn, cười ầm lên:

- Người không sợ thua đau hơn nữa sao?

Thuở đó cách đua ngựa là đem số ngựa sẽ đua chia thành 3 tốp: tốp ngựa tốt nhất, tốp ngựa trung bình và tốp ngựa thường, rồi lần lượt dùng các tốp ngựa đua với nhau. Kết quả thắng hai tốp đua là xem như thắng cuộc.

Trước cuộc đua, Tôn Tấn mới khẽ mách nước cho Điền Kỳ. Điền Kỳ nghe xong vỗ đùi cả cười, rồi dặn dò thủ hạ cứ như vậy mà đem ngựa ra cho mình tham gia mỗi đợt đua.

Kết quả là Điền Kỳ mặt tươi roi rói, nhận từ tay Tề Vương 1000 lạng vàng do thắng cuộc đua đó.

Sau đó không lâu, Điền Kỳ không giữ kín được trong lòng bí quyết khiến mình chiến thắng cuộc đua, mà tâu hết với Tề Vương. Tề Vương vội bảo Điền Kỳ đưa Tôn Tấn tới bái yết mình.

Sau đó, Tôn Tấn được Tề Vương cất nhắc làm quân sư cho nước Tề, lập nhiều công trạng lớn, được xem là một trong những nhà quân sự kiệt xuất nhất trong lịch sử Trung Quốc cổ đại.

Tôn Tấn đã mách kế gì cho Điền Kỳ vậy?

41. AGATA KRISTI – NHÀ TIỂU THUYẾT VIẾT TRÌNH THÁM GẶP CƯỚP

Cuộc vui mừng sinh nhật tới gần hai giờ sáng mới kết thúc.

- Đêm khuya lắm rồi. Chị một mình ra về thế này chúng tôi thật không yên tâm. Nếu chị cứ nhất quyết về, xin để nhà tôi đưa chị về nhé!

Vợ người bạn cứ nằn nì Agata Kristi – nhà văn chuyên viết tiểu thuyết trinh thám, như vậy. Nhưng Agata Kristi cười cười nói:

- Tôi chuyên viết tiểu thuyết trinh thám mà còn sợ cướp ư? Xin cảm ơn các bạn, mọi người đều đã mệt, không cần đưa tiễn tôi đâu!

Thế là bà rào bước ra về. Nhưng khi qua một phố nhỏ vắng vẻ thì đột nhiên có một tên cướp cao to, tay lăm lăm dao nhọn nhảy bổ về phía bà.

Biết bỏ chạy cũng không thoát, bà đứng lại chờ xem việc gì sẽ xảy ra.

- Anh muốn gì? – Bà tỏ ra rất sợ hãi, hỏi tên cướp.

- Tháo ngay hoa tai ra!- Tên cướp ra lệnh, giọng dữ dằn.

Nghe thế, bà nhanh trí một tay đẩy ve áo lên áp vào cổ mình, còn tay kia dứt đôi hoa tai quảng xuống đất:

- Anh lấy đi, tôi đi được rồi chứ?

Tên cướp thấy bà chẳng để ý gì đến đôi hoa tai, tay lại cố áp chặt che cổ thì cho rằng vòng đeo cổ của bà mới là thứ đáng tiền. Thế là nó chẳng thèm nhặt đôi hoa tai trên mặt đất, mà ra lệnh tiếp:

- Đưa ngay vòng đeo cổ ra đây!

- Ôi, xin để lại cho tôi! Xin anh... - Bà càng làm ra vẻ cố giữ chiếc vòng cổ.

- Đừng phí lời, mau lên! – Tên cướp huơ huơ con dao.

Bà lùi lùi vài bước, rồi làm như tiếc rẻ vô cùng, tháo dây chuyền đeo cổ ra. Tên cướp vội chộp lấy rồi chạy vù vào một ngõ tối.

Bà nhìn tên cướp đã chạy xa, cất tiếng thở phào nhẹ nhõm, cúi xuống nhặt đôi hoa tai. Bà vui mừng vì đã thoát hiểm, và cũng còn vì sự thành công của cú lừa ngoạn mục bà vừa thao diễn.

Bà đã lừa tên cướp như thế nào?

Trương Tác Lâm là viên tướng nổi tiếng của Quốc Dân đảng. Ông ta sinh trưởng trong một gia đình nghèo nên chẳng được học hành, chữ nghĩa không biết, nhưng tính tình rất cương trực. Khi ông cầm đầu cánh quân Bắc Dương ở tỉnh Liêu Ninh đã xảy ra một việc như sau:

Hồi đó, mọi khoản chi dùng trong Soái phủ đều do viên kế toán trưởng khi vào trong chứng từ, giao cho thư ký trình lên Đại soái phê chuẩn. Khi xác nhận, Trương Tác Lâm không ký tên, cũng không đóng dấu, mà dùng một chiếc bút lông khá to chấm vào son, rồi chọc vào tờ giấy. Thư ký cầm tờ giấy đã được ông Trương “chọc” vào, đến ngân khố là có thể lĩnh được tiền, bất kể khoản tiền đó lớn đến mấy chục vạn, thậm chí cả triệu đồng. Lâu dần viên thư ký cho rằng, có thể lợi dụng “đánh quả” được, liền nghĩ ra cách vớ một mẻ ra trò.

Một hôm, viên thư ký bí mật lập một tờ phiếu chi, xong kiếm một cây bút son chọc vào tờ phiếu theo cách của Đại soái, rồi cầm sang ngân khố để lĩnh tiền. Người thủ quỹ ở ngân khố cầm tờ phiếu xem qua, rồi nói:

- Anh chờ cho một lát, tôi vào kiểm đủ tiền để giao cho anh.

Nói xong, quay vào trong. Đứng chờ ở quầy, viên thư ký ngẫm nghĩ: “ Trương Tác Lâm làm đến cỡ Đại soái, thực ra chỉ là một kẻ vũ phu. Ta lừa lão lấy tiền dễ như trở bàn tay”. Nào ngờ từ ngoài cửa một nhóm vũ trang xông vào, không nói không rằng bắt gã thư ký trói gô lại. Viên thư ký kêu toáng lên:

- Các anh mù mắt cả rồi hay sao hả, dung không sao dám bắt trói ta? Các người không biết ta là ai à? Ta là thư ký của Trương Tác Lâm đây.

Mấy vệ sĩ chẳng thèm để ý đến lời đe dọa của gã, vừa đâm vừa đá, lôi cổ ông ta đi. Một người nói đồng dục:

- Người chúng tao cần bắt chính là mi đấy. Dám to gan lập phiếu chi giả hà?

Nghe vậy, gã thư ký xẹp hẳn như quả bóng xì hơi, rồi ngất xỉu.

Sở dĩ gã thư ký bị hố là vì hắn chỉ nhìn thấy mặt thô lỗ của Trương Tác Lâm, mà không nhìn thấy mặt tinh tế của ông ta; chỉ biết quan sát hiện tượng, không nắm được bản chất. Và hắn phải trả giá bằng mạng sống của mình! Nếu hắn chịu khó động não một chút, tự đặt câu hỏi: “Cây bút của Trương đại soái chỉ đơn giản thế sao?, “Ông ta dốt nát như vậy, sao có thể làm đến đại soái?”. Phải chăng sự cám dỗ của đồng tiền làm cho hắn ta lú lẫn cả đầu óc? Sự việc phi thường ắt phải có cái lý không bình thường của nó chứ!

Hỏi rằng viên thứ đã sai sót ở điểm nào?

43. VÌ SAO BỊ DIỆT VONG

Chu Vũ Vương, sau khi đánh bại nước Yên, liền kéo đến kinh thành nước đó. Ông được biết, ở đây có một vị trưởng lão đức cao vọng trọng, bèn nhất định tìm đến thăm hỏi ngay, cũng nhân tiện hỏi để hiểu rõ nguyên nhân khiến nước Yên bị diệt vong.

Vị trưởng lão thưa:

- Đại vương muốn biết nguyên nhân nước Yên bị diệt vong? Vậy xin hẹn đến trưa nay, hạ thần đích thân vào cung để nói cho Ngài biết!

Nhưng quá trưa vẫn không thấy vị trưởng lão tới. Vũ Vương thấy làm lạ. Thế rồi Chu Vương bỗng cười lớn:

- A, ta hiểu rồi! Thế là ông ta nói cho ta biết rõ nguyên nhân nước Yên bị diệt vong rồi. Bạn có biết nguyên nhân mà vị trưởng lão kia mách cho Chu Vũ Vương là gì không?

Một hãng hàng không nổi tiếng đặt làm thử 7 thùng linh kiện thay thế ở 7 nhà máy khác nhau. Đặc điểm của các linh kiện là phải vô cùng chuẩn xác. Vì nếu chỉ thiếu 1 g thôi cũng sẽ gây ra những tai họa khôn lường khi máy bay đang ở trên cao.

Thời hạn giao hàng đã tới, cả 7 nhà máy đều đóng thùng gửi linh kiện của mình đến. Các thùng đó được đánh số thứ tự từ 1 đến 7, mỗi thùng gồm 10 hộp. Sau khi kiểm tra kỹ càng, chủ hãng quyết định chấm dứt hợp đồng với nhà máy số 5 vì đã chế tạo linh kiện sai quy cách, mỗi linh kiện nhẹ hơn quy định chuẩn là 1g.

Nhà máy số 5 thật bất ngờ vì họ nghĩ rằng, so với số cân chuẩn 5 kg cho một linh kiện thì sai số 1g cũng chẳng thấm vào đâu. Và họ cho rằng hãng hàng không cũng chẳng có cách nào tìm ra được những sai sót nhỏ đó một cách nhanh chóng, dễ dàng.

Vậy chủ hãng hàng không đã làm cách nào để tìm ra được hòm chứa linh kiện xấu đó?

Trên núi có một tiều phu chuyên sống bằng nghề kiếm củi. Sau nhiều nỗ lực, cuối cùng anh đã dựng được một ngôi nhà che mưa che nắng cho mình.

Một ngày nọ, sau khi đã đốn được một đồng củi to, anh vội gánh vào thành giao cho khách. Không ngờ khi trở về thì ngôi nhà của anh lại đang cháy dữ dội.

Hàng xóm vội vàng kéo đến giúp anh dập lửa, nhưng về chiều gió rất to, nên mọi người đành bất lực nhìn ngọn lửa nuốt chửng ngôi nhà.

Khi lửa đã tắt, người tiều phu cầm một chiếc gậy lao vào trong đồng tro ra sức lục lọi tìm kiếm. Mọi người đều rất ngạc nhiên vây kín lại, vì tưởng anh đang tìm bảo vật gì. Một lúc sau, mọi người thấy anh tiều phu reo lên sung sướng:

- Tìm thấy rồi, tôi tìm thấy rồi!

Mọi người tò mò lại gần xem trong tay anh là báu vật gì, không ngờ đó chỉ là cây rìu không đáng tiền. Rồi anh tra cán vào cái rìu, tự tin nói:

- Chỉ cần có cái này thì tôi sẽ dựng lại một căn nhà còn chắc chắn hơn nữa !

Không rõ người tiều phu tìm thấy được báu vật gì?

Cô Hoa đang ngồi xem tivi. Đêm tối, lại mưa to gió lớn, nên cô đã đóng cửa quán. Nghe như có tiếng đập cửa mạnh, cô miễn cưỡng đứng dậy, miệng lầm bầm:

- Mưa gió thế này, không biết người hay ma nữa...

Nói thì nói vậy chứ cô vẫn ra ngoài, đẩy chốt cửa. Một người đàn ông trung niên mặc áo mưa ướt sũng dắt chiếc xe máy mới đi vào. Anh ta nói như xin lỗi:

- Cô thông cảm cho, trời mưa to quá, tôi xin trú nhờ một lát!

Nhìn người đàn ông cao lớn, trắng trẻo đẹp trai, cô Hoa cũng cảm thấy ấm áp.

- Anh cứ vào đây, nghỉ một lát đã!

Người đàn ông cởi áo mưa, rửa mặt rồi đón tô mì từ tay cô chủ quán ăn ngon lành. Trời vẫn mưa như trút nước, cứ như chẳng bao giờ dừng. Ăn uống xong, người đàn ông ngồi cạnh cô Hoa xem tivi. Vừa xem, anh ta vừa trò chuyện rất vui vẻ. Cô Hoa cảm thấy có một cảm giác thật khó tả. Có thể trận mưa đêm khiến cho người đàn bà còn trẻ mà phải ở một mình lâu nay phải động lòng chăng? Mưa đã hơi ngớt, người đàn ông nửa muốn ra về, nửa muốn ở lại. Cô Hoa cứ cảm thấy đêm hôm nay đặc biệt thế nào ấy. Cô nghĩ xa xa gần gần rằng anh ta có thể ngủ tạm ở gian ngoài. Được lời, người đàn ông như chẳng thể nào làm khác được, đồng ý ngay.

Sáng hôm sau, Hoa mở cửa quán muộn. Nhìn người đàn ông đang nằm ngủ say sưa, cô cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc. Chồng mất đã vài năm nay, chưa có con cái, cô dọn hàng ra bán ở đây cho vui vẻ. Cũng có vài người tiện đường ghé vào đây nghỉ, nhưng chưa bao giờ cô thấy mình sung sướng như lúc này.

Gần trưa người đàn ông mới giật mình thức dậy, anh ta vội vàng thay quần áo rồi lên xe, sau khi để lại cho cô số điện thoại nhà riêng và hẹn có dịp sẽ quay lại thăm cô.

Thành – tên người đàn ông – không ngờ có việc gấp phải quay trở lại công ty ở Canada. Cuộc sống bận rộn cuốn hút, khiến anh không còn nhớ tới buổi tối hôm đó, nếu không có cú điện thoại của Hoa gọi sang. Cô khóc mà báo tin mừng cho anh: anh đã có một cậu con trai kháu khỉnh. Anh sướng rơn, khoe ngay với mọi người trong công ty. Thật đáng mừng cho anh, vì đã bao nhiêu năm mong chờ, thậm chí gia đình tan vỡ, chỉ vì mong ước nồng cháy đó của anh. Bố mẹ anh ở trong nước cũng thúc giục anh đón cậu bé sang nuôi. Anh dè dặt bày tỏ nguyện vọng của mình, nhưng Hoa khóc lóc không đồng ý, vì cho rằng làm như vậy là quá tàn nhẫn với cô,

Nhưng khoảng một năm trước đây, cô đột ngột gọi điện cho anh: Cô đồng ý cho anh đón thằng bé đi, với điều kiện anh phải đưa cho cô 1 tỷ để cô rời bỏ nơi đây. Cô cho rằng chỉ có cách đó mới có thể giúp cô nguôi ngoai nỗi nhớ con.

Nhận được tin vui bất ngờ, anh tạm gác mọi việc, bay về Việt Nam ngay. Khi tìm đến nơi Hoa ở, anh mới biết cô đang sống với một anh chồng nghiện nặng. Cô phải gửi thằng bé cho một người đàn bà câm ở gần đó. Hoa lén dẫn anh đến thăm con: đó là một thằng bé gầy gò đen đui, khoảng 7 tuổi. Nó nhìn anh trân trân, ánh mắt đầy tò mò.

Anh nhìn hai mẹ con đầy thương xót, đưa cho cô một khoản tiền lớn, rồi trở về Hà Nội để làm thủ tục xuất cảnh cho thằng bé. Anh đã nói đầu đuôi câu chuyện với bố mẹ. Là một người khôn ngoan từng trải, mẹ anh cảm thấy có một điều gì đó bất thường trong “câu chuyện tình thơ mộng” này.

Hai tuần sau, không hiểu thuyết phục bằng cách nào mà bà đã đưa được người tình của anh

và thằng bé về Hà Nội, tới một khách sạn. Rồi sau đó, bà đã tìm ra được bằng chứng xác thực chứng minh rằng thằng bé không phải là con anh, cũng chẳng phải con Hoa.

Một kịch bản tổng tiền hoàn hảo bị lật tẩy. Thương Hoa, anh cho cô ít tiền và thuê một chuyến taxi đưa cô và thằng bé về quê.

Mẹ anh đã làm cách nào để tìm ra sự thật?

Một hôm, Tân Thành Vương Ngự Dương mở tiệc chúc thọ. Bồ Tùng Linh mặc quần áo vải đi đến dự tiệc. Ở đó có một số nhà quyền quý quần áo là lượt, định hùa nhau vào chế giễu Bồ Tùng Linh.

Một người thấp lùn ăn nói chanh chua nói:

- Từ lâu đã nghe nói Bồ tiên sinh văn tài xuất chúng, tại sao lâu nay không thấy tiên sinh đề danh kim bảng?

Bồ Tùng Linh mỉm cười nói:

- Đối với công danh, tôi đã chẳng còn bận mà gì nữa, gần đây tôi đã xếp bút nghiên lên đường buôn bán rồi.

Một ông khác, người gầy gò cao lêu đêu, giả bộ ngạc nhiên:

- Buôn bán thì kiếm được nhiều tiền lắm, tại sao Bồ tiên sinh lại ăn mặc xuềnh xoàng thế, phải chăng đã bị thua lỗ?

Bồ Tùng Linh vờ thở dài, kể một câu chuyện bị lừa khi buôn một lô ngà voi với những cái ngà được bọc trong gấm và vải thô. Cách chửi khéo của ông làm bọn nhà giàu đỏ mặt tía tai, vội bầm nhau lủi mất.

Bồ Tùng Linh đã chửi khéo bọn nhà giàu hợm hĩnh ngu xuẩn thế nào?

Thời Xuân Thu, có hai vị tiên sinh đạo giáo nọ đều khẳng khẳng cho rằng mình là đạo giáo thật, và ra sức bội nhọ người kia là đạo giáo giả. Hai bên giằng co tranh cãi hồi lâu mà chưa phân thắng bại, nên phải thỉnh giáo Khổng phu tử. Khổng lão phu tử bước xuống bậc thềm, cung kính hành lễ, rồi nói:

- Học vấn thì uyên bác, sâu sắc, mỗi người đều có những nhận thức khác nhau. Học vấn của hai vị tiên sinh khiến Khổng Khâu tôi xưa nay kính phục, đều là đạo giáo thật, có lý nào là đạo giáo giả được!

Cả hai nghe vậy, vui sướng ra về. Một đệ tử của Khổng Tử liền hỏi:

- Vì sao ban nãy Khổng Phu tử lại tán tụng bọn họ đến vậy?

Câu trả lời của Khổng Tử làm cậu khâm phục về cách ứng xử tài tình với những hạng tiểu nhân. Vậy Khổng Tử đã trả lời cho đồ đệ của mình thế nào?

Một hôm Chu Nguyên Chương cho gọi họa sĩ cung đình Chu Huyền Tố vào yết kiến, muốn ông ta vẽ bức tranh sông núi nước nhà trên tường cung điện để thỏa thú " Ngự ngắm giang sơn" của mình. Chu Huyền Tố sợ nếu vẽ không vừa ý vua sẽ tự chuốc họa vào thân, nhưng lại không thể từ chối ngay nên đành nói:

- Vi thần chưa một lần được đi khắp các danh lam thắng cảnh, đâu dám vẽ bừa. Cung kính mong bệ hạ vẽ qua các nét khái quát, rồi sau đó vi thần sẽ tô thêm màu.

Nghe vậy Chu Nguyên Chương vui ra mặt, hứng chí quơ bút vẽ một bức tranh không ưng mắt lắm rồi hạ lệnh cho Chu Huyền Tố tô màu. Vẫn sợ đại họa giáng xuống mình nên sau một hồi xem tranh, Huyền Tố lại tâu với Chu Nguyên Chương làm ông ta hỏi lòng hỏi dạ, vừa không bắt Huyền Tố vẽ tiếp vừa ban thưởng cho rất hậu.

Chu Huyền Tố đã tâu gì để vừa qua khỏi đại họa, vừa làm vui lòng Chu Nguyên Chương?

Ngày xưa có một quốc vương, rất cao to khỏe mạnh, nhưng bị mù một mắt, thọt một chân. Một hôm, ông triệu tập ba họa sĩ nổi tiếng đến vẽ cho ông.

Người họa sĩ thứ nhất vẽ Quốc Vương với hai con mắt sáng long lanh, hai chân to khỏe bình thường, trông rất oai phong đẹp đẽ. Sau khi xem xong bức vẽ, Quốc Vương giận dữ quát:

- Đây là một thằng cha nịnh bợ.

Ông gọi lính gác tới lôi nhà họa sĩ đi chém đầu.

Người họa sĩ thứ hai thấy vậy, theo đúng hình dáng vốn có của Quốc Vương, vẽ một bức chân dung sống động giống y như thật. Quốc Vương xem xong bức mà vẽ, cũng lại hầm hầm phần nộ:

- Thế này mà gọi là nghệ thuật à?

Nói xong, liền gọi người lôi ông ta đem đi xử tử.

Đến họa sĩ thứ ba, rút kinh nghiệm ông ta khéo léo vẽ Quốc Vương như một người đang đi săn nên đã che được hết khuyết tật, nhưng vẫn miêu tả được phong thái đường bệ của ông ta.

Quốc Vương xem xong thì vô cùng phấn khởi, thưởng cho ông ta một túi vàng đầy, ban cho danh hiệu “Họa sĩ số một quốc gia”

Họa sĩ tài năng và thông minh đó vẽ Quốc vương như thế nào mà thoát được họa chết người?

Đường Cao Tông sai đại tướng Bùi Hành Kiệm chỉ huy 48 vạn đại binh đi thảo phạt Đột Quyết.

Khi đi qua những vùng hiểm trở lắm ao đầm sông ngòi, mà trời lại sắp tối, Bùi Hành Kiệm cho dừng cuộc hành quân; hạ trại. Do hành quân dài ngày, binh sĩ đều mệt mỏi. Sau khi ăn tối, ai nấy tìm chỗ cao ráo dựng lều, chỉ một lúc sau đã ngủ say, tiếng ngáy ầm ầm.

Gió thu hiu hiu, trời có vẻ bắt đầu lành lạnh.... Bùi Hành Kiệm ra khỏi lều, nhìn thấy trong màn đêm rất nhiều đốm lửa nhỏ chập chờn, trên bầu trời nhiều đám mây đen vần vũ.

Ông vội vàng đi kiểm tra thực địa, sau đó truyền lệnh gọi chỉ huy các cánh quân đến ngay lều chủ soái để hội ý.

Các vị chỉ huy đang ngủ say, bỗng bị lay dậy, ngờ rằng có tình hình đột xuất, vội vàng đến lều chủ soái. Bùi Hành Kiệm liền hạ lệnh ngay lập tức cho nhổ hết lều trại chuyển sang đóng trên sườn đồi cao phía bắc. Không được chậm trễ.

Các bộ tướng không rõ ý đồ của Bùi Hành Kiệm, nên bàn tán... Có người còn kêu to kiến nghị:

- Binh lính đã ngủ say cả rồi, chớ cần phải dọn trại đi nơi khác! Hay để sáng mai.
- Cả ngày hành quân vất vả rồi, chớ làm khổ họ thêm nữa....

Nhưng Bùi Hành Kiệm nghiêm sắc mặt, không ai còn dám dị nghị nữa. Dù trong bụng ầm ục nhưng họ vẫn động viên binh sĩ thực thi mệnh lệnh, di chuyển lều trại lên đồi cao.

Di chuyển xong, Bùi Hành Kiệm mới thở phào nhẹ nhõm, trở về lều nghỉ ngơi.

Nửa đêm tất cả mọi người choàng tỉnh vì một tiếng sét long trời. Sau đó, mưa đổ xuống như trút suốt mấy canh giờ. Khi trời rạng sáng, cơn giông tố mới tạm ngừng. Mọi người ra khỏi lều, hết thấy bàng hoàng khi thấy chỗ cắm trại hôm qua đã ngập sâu dưới 3 mét nước. Cả một biển nước mênh mông. Hết bàng hoàng, mọi người cảm kích vô cùng: nếu không có mệnh lệnh chuyển trại trong đêm của Bùi Hành Kiệm chắc nhiều người trong bọn họ đã làm mồi cho hà bá rồi.

Một bộ tướng hỏi Bùi Hành Kiệm:

- Vì sao tướng quân biết trời sắp mưa to gió lớn mà quyết định chuyển trại?

Các họa sĩ trong kinh thành xôn xao truyền nhau một tin sốt dẻo:

- Năm nay triều đình mở cuộc thi vẽ, tuyển chọn họa sĩ cung đình. Nhưng đề tài thật không dễ chút nào, nghe đâu phải thể hiện được câu nhà vua ban là “Thâm sơn tàng cổ tự”.

Rất nhiều họa sĩ hăm hở vẽ tranh gửi tới các Hàn lâm học sĩ, mong muốn được vào cung, hưởng lộc lớn. Rất nhiều họa sĩ đã thể hiện cảnh rừng sâu núi thẳm, một ngôi chùa ở giữa. Có họa sĩ lại vẽ cánh rừng ken dày cây cối, để lộ ra một góc mái chùa. Cũng không ít họa sĩ vẽ núi non trập trùng, thấp thoáng một ngôi chùa xa...

Nhưng những ai vẽ các bức họa như thế, đều không trúng tuyển. Do không nắm vững chữ “tàng” trong câu thơ cổ, nên họ đều để lộ ra ngôi chùa. Phải thể hiện sao cho người xem hiểu rằng, trong rừng thẳm non sâu ẩn giấu một ngôi chùa, cho dù không được nhìn thấy nó.

Về sau, có một họa sĩ sáng tác được bức tranh rất đẹp và thỏa mãn yêu cầu khắt khe đó.

Bức họa ấy đã đoạt được giải nhất, hẳn nhiên rồi. Vậy bức tranh đã giành chiến thắng đó thể hiện cảnh vật thế nào?

Lần nọ, Sĩ Tông - họa sĩ tài ba nhà Tống đến Tô Châu thăm một người bạn cũ. Ông ta nhìn tòa nhà lớn dãy dọc dãy ngang, trong lòng không khỏi ngạc nhiên khâm phục.

Một người hầu chạy ra đón, hỏi quý danh rồi nhanh nhẹn đưa ông tới gặp Thành Hoa, người bạn thuở ấu thơ. Cả hai tay bắt mặt mừng, sượng vui khôn tả. Thành Hoa sai người dọn tiệc rượu mừng Sĩ Tông. Ông ta còn mang giới thiệu cho Thành Hoa xem bộ sưu tập tranh cổ nổi tiếng của mình.

Nhìn thấy bức tranh “Chú bé mục đồng” do họa sĩ nổi tiếng đời Đường là Đới Tùng vẽ, Sĩ Tông lập tức thích ngay. Thành Hoa khảng khái đem bức tranh tặng Sĩ Tông. Biết bức tranh rất đắt, Sĩ Tông từ chối, nhưng xin cho mượn về để chép lại.

Tay nghề Sĩ Tông rất cao siêu, hai hôm sau đã vẽ xong bức tranh giống hệt nhau. Sĩ Tông nửa đùa nửa thật thách đố:

- Nếu huynh nhận ra được bức tranh giả, thì đệ xin bái lạy làm sư huynh!

Thật lạ, chỉ sau một hồi xem xét. Thành Hoa đã nhận ra ngay bức tranh giả. Sĩ Tông vô cùng ngạc nhiên vì biết mình là một họa sĩ tài ba, chép tranh không ai nhận ra được. Nhưng sau khi nghe Thành Hoa phân tích, Sĩ Tông đã phải cúi đầu bái lạy nhà sưu tập tranh nổi tiếng.

Không biết Thành Hoa đã giải thích thế nào?

Để khai phá sản phẩm mới, công ty ô tô Ford của Mỹ đã thu thập hết các xe nhãn hiệu nổi tiếng ở các nước, lần lượt phân tích ưu điểm của từng chiếc, tổ chức cho nhân viên chấm ra hơn bốn trăm ưu điểm, để cuối cùng đã sáng tạo nên thương hiệu của riêng mình.

Thấy tuyến sản xuất của mình lắp ráp một chiếc xe phải mất 12 tiếng đồng hồ, Ford cho là quá chậm, quyết tâm cải tiến, nhưng khổ vì chưa có cách gì hay. Một lần ông đi tham quan một lò mổ, sản xuất thịt hộp. Tại đó, ông thấy quá trình cắt nhỏ, hấp, đóng hộp, vận chuyển.... với cả một tảng thịt lớn trên dây chuyền sản xuất đều sử dụng ròng rọc, không cần sức người, nhanh gọn đơn giản.

Quan sát được hơn một tiếng đồng hồ, ông quay về xưởng ngay, triệu tập chuyên viên kỹ thuật lại bàn bạc. Cuối cùng họ đã tìm ra một phương án tối ưu. Qua đó đã hạ giá thành sản xuất, giảm thời gian lắp ráp xuống còn 72 phút, tăng tốc độ sản xuất cực lớn. Công ty do vậy mà đã thu được lợi nhuận lớn.

Bạn thử nghĩ xem, Ford đã tìm ra phương án gì vậy?

Đại tướng Đẩu Hiến là viên quan võ rất tài giỏi. Cậy là người công trùm thiên hạ, do vậy ông ta rất kiêu căng, nhiều lúc lấn át của vua Hán Hòa đế. Lưu Triệu từ lâu đã coi ông ta như cái gai trong mắt, nếu không vì quân địch đang nhòm ngó ngoài biên cương thì đã trừ bỏ từ lâu rồi.

Sau thời gian dài tập trung mọi nhân tài vật lực chống giặc, cuối cùng nhà Hán cũng được bình yên. Đây chính là thời cơ để nhà vua ra tay.

Khi tướng quân Đẩu Hiến cưới vợ, bá quan văn võ, vì sợ uy thế ông ta, đều tấp nập mang vô số quà cáp đến chúc mừng. Hán trung Thái thú cũng cho mang rất nhiều châu báu đến phủ tướng quân chia vui.

Hộ tào Lý Hợp là người rất giỏi nắm bắt thời thế, biết chẳng bao lâu nữa Đẩu Hiến sẽ gặp nạn, nên can ngăn:

- Đẩu tướng quân cậy có công cao nên ngang tàn tự phụ, nguy vong gần kề ngay trước mắt, xin thái thú đừng đi lại giao du với ông ta.

Thái thú không nghe, nên Lý Hợp đứng ra tự nhận đem lễ vật đi. Nhưng vốn là người đa mưu túc trí, ông ta đã nghĩ ra một kế hay, cứu Thái thú thoát khỏi nguy hiểm.

Ông ta đã nghĩ ra kế gì vậy nhỉ?

Mùa hè năm 1940, Liên quân Anh - Pháp thực hiện một kế hoạch rút lui chiến lược để thoát ra khỏi vòng vây, tập trung lực lượng đánh vào quân Đức.

Một tình huống khó khăn là hơn 1000 chiếc xe tăng Đức đang truy đuổi rất Liên quân, làm sao có thể tiêu diệt được Tập đoàn chiến xa hùng mạnh này đây?

Một sĩ quan tham mưu đề xuất ý kiến:

- Chỉ có dùng nước lũ thì mới có thể ngăn được xe tăng Đức!

Trong đầu vị tướng chỉ huy chiến dịch nảy ra một kế hoạch táo bạo:

- Đúng! Chúng ta sẽ tạo ra một dòng sông lửa để ngăn chặn xe tăng của bọn chúng lại!

Lập tức một kế hoạch tác chiến hoàn hảo được hoàn tất.

Lừa cho tập đoàn quân chiến xa gồm hơn 1000 chiếc xe tăng tới vùng trũng, hiểm yếu, thì Liên quân cho mở tất cả các cống ngăn nước, tạo ra một cơn lũ quét ào ào đổ về phía quân Đức. Cả một rừng xe tăng đang hung hãn xông tới, buộc phải tháo chạy lên các gò cao.

Hai ngày sau, thấy nước lũ đã rút, viên chỉ huy Đức liền hạ lệnh tập trung lực lượng, gấp rút truy đuổi, quyết tâm tiêu diệt Liên quân. Nhưng chỉ trong chốc lát, một biển lửa bùng lên, cháy rừng rực. Xe tăng cháy nổ ầm ầm, thiêu chết hàng ngàn quân Đức.

Các tướng lĩnh Đức không hiểu tại sao đang ở thế tấn công, mà quân Đức lại bị nhấn chìm trong biển lửa, thất bại thảm hại như vậy?

Triều Minh có một đại thần đa mưu, giỏi trù tính mọi việc, phò tá Chu Nguyên Chương lập nên triều Minh, công lao rất lớn. Đó là Lưu Cơ.

Một năm, vào dịp lễ Nguyên Tiêu, Lưu Cơ và Chu Nguyên Chương mặc quần áo thường dân, cùng ra ngoài du ngoạn. Khi đó triều Minh vừa mới lập, bốn phương vẫn chưa thật yên ổn, khiến cho Chu Nguyên Chương luôn lo lắng. Khi hai người họ đi lên cầu Chu Thước, Chu Nguyên Chương hỏi Lưu Cơ về tiền đồ quốc gia. Lưu Cơ không trả lời trực tiếp mà lại đáp:

- Lên cầu, lên cầu!

Chu Nguyên Chương không hiểu thế là ý gì, nên khi cùng Lưu Cơ trèo lên đỉnh cầu Chu Thước, lại hỏi Lưu Cơ về tiền đồ quốc gia ra sao. Lưu Cơ cũng chỉ nói:

- Xuống cầu, xuống cầu!

Chu Nguyên Chương tỏ ra rất không vui. Sau khi qua cầu, ông lại hỏi Lưu Cơ:

- Thế có nghĩa là sao?

Lưu Cơ chỉ giải thích ngắn gọn bằng một câu hỏi làm Chu Nguyên Chương tỉnh ra ngay.

Quả nhiên, với những cải cách thể chế và kinh tế mang tính hiệu quả cao, Chu Nguyên Chương đã dần đưa đất nước vào trật tự, ổn định và không ngừng phát triển.

Hãy đoán xem Lưu Cơ đã hỏi Chu Nguyên Chương câu gì?

Hán Vũ đế ôm mộng trường sinh bất tử, nên đã tiêu phí hàng ngàn lạng vàng để tìm loại thần dược tiên đơn này.

Một hôm có một phương sĩ biểu Hán Vũ đế một bình rượu, nói đó là rượu tiên, uống vào sẽ trường sinh bất tử. Hán Vũ đế bèn nâng niu cất giữ để sau này uống.

Đông Phương Sóc không tin, muốn lật tẩy trò lừa bịp đó nên đã tìm mọi cách để uống trộm thứ rượu trên.

Khi Hán Vũ đế biết chuyện thì nổi giận đùng đùng, ra lệnh đem trói anh ta lại để chém đầu.

Lúc đó Đông Phương Sóc cười rất to, Hán Vũ đế thấy vậy hỏi:

- Trẫm định giết khanh, sao khanh lại cười?

Đông Phương Sóc biện luận sắc sảo, làm Hán Vũ đế cũng phải bật cười mà tha chết cho ông ta.

Đông Phương Sóc đã dùng cách gì để lật tẩy “rượu tiên”, cứu mình thoát chết?

Trung Hoa là một nước lớn, có nền kinh tế phát triển. Các nhà buôn Trung Hoa từ hồi xa xưa đã mang hàng đi bán khắp nơi. Đồ gốm sứ là một trong những mặt hàng nổi tiếng của Trung Hoa.

Cuối đời Tống, Trung Quốc đã khai mở buôn bán đường biển với nước ngoài. Hàng xuất khẩu nhiều nhất là đồ sứ. Thế nhưng cho dù người ta đã dùng rơm và dây buộc để bao gói đồ sứ, nhưng do phải đi qua một chặng hành trình dài, trải bao sóng gió nên khi đến nơi vẫn bị vỡ rất nhiều. Xảy ra cả tình huống thường xuyên bị phạt, vì giao hàng không đủ số lượng hợp đồng....

Có một nhà buôn ta đã rất thông minh, giải quyết “ngon lành” vụ này. Không biết nhà buôn tài giỏi kia đã làm thế nào?

Ngô Vương chuẩn bị xuất binh đánh nước Sở. Các đại thần hiểu biết thời thế cho rằng như vậy chỉ hao người tổn của mà thôi, cái được không bù nổi cái mất, chưa biết chừng lại mất cả nước. Họ cùng nhau kể trước người sau khuyên can, cuối cùng làm cho Ngô Vương giận dữ. Ông ta ra lệnh:

- Ai còn can gián việc xuất binh, lập tức xử tử!
- Các ông không cần vội, tôi có biện pháp này, chỉ quá ba ngày nữa là Ngô Vương sẽ đổi ý phạt Sở.

Một vị đại thần trẻ tuổi nói như vậy.

Từ đó ngày ngày vị đại thần nọ đeo cung tên đi đến khu vườn phía sau mà Ngô Vương thường hay đi dạo, cố tình len lỏi giữa những lùm cây, để lộ rõ những vết nước thấm vào áo. Liên tục như vậy, đến ngày thứ ba thì quả nhiên gặp Ngô Vương. Ngô Vương thấy ông ta đi một mình, tay cầm cung tên, sương ướt đầm người, bất giác hỏi một cách hiếu kỳ:

- Khanh làm gì ở đây vậy?
- Thần đang dùng cung tên bắn chim, thật là có ý nghĩa lắm!
- Hừ! Khanh nói thử xem, rốt cuộc thì có ý nghĩa gì?

Sau khi nghe vị đại thần trẻ tuổi thông minh giải thích, Ngô Vương hiểu ra, lập tức bãi binh. Vị đại thần đã nói gì mà Ngô Vương chuyển ý vậy?

Đời Tống Chân Tông, vào một đêm, hoàng cung bén lửa, cháy rất nhanh. Chỉ sau một đêm cả hoàng cung rộng lớn đã biến thành đồng tro tàn đổ nát.

Tống Chân Tông vô cùng đau xót. Nhà vua một mặt hạ lệnh tra tìm nguyên nhân hỏa hoạn, mặt khác quyết định phải nhanh chóng xây dựng một cung điện mới, lộng lẫy nguy nga hơn ngay tại khu đất cũ. Đây là một nhiệm vụ hết sức nặng nề, khó tìm người đảm trách. Suy đi xét lại, cuối cùng Tống Chân Tông chọn Đình Tấn Công. Ông là Đình Vị, từng làm tể tướng. Ông trí tuệ hơn người, tư duy nhạy bén, hoàn thành xuất sắc nhiều trọng trách. Đón nhận một công trình kiến trúc đồ sộ và hết sức phức tạp, Đình Vị liền tự mình đi khảo sát hiện trường: chỉ thấy đâu đâu cũng là tường đổ mái sập, một đồng gạch ngói đổ nát, mà lòng không tránh khỏi buồn lo. Một là, xây dựng hoàng cung cần rất nhiều đất, lấy đất ở đâu? Nếu ra ngoài ô đào đất, quãng đường xa quá. Hai là, vận chuyển các loại vật liệu xây dựng: vôi, cát, gạch, ngói, vừa từ xa tới, vừa có khối lượng rất lớn, hết sức nan giải. Vận chuyển đường sông, chỉ có thể đến bến sông Biện Thủy, từ Biện Thủy đến hoàng cung phải chuyển bộ. Ba là, giải phóng thế nào một đồng đổ nát chất cao tựa núi kia? Chỉ lo giải quyết ba vấn đề này đã phải tốn bao nhiêu thời gian rồi, thì công việc chính xây dựng hoàng cung thật chẳng biết đến năm tháng nào mới xong được?

Đứng trước núi khó khăn này, Đình Vị không vội vã, hốt hoảng. Ông tỉ mỉ phân tích, xem xét kỹ mối quan hệ giữa ba vấn đề này. Lao tâm khổ tứ, rồi trong ông ý tưởng cũng chín muồi: cuối cùng đã nghĩ ra một cách vẹn cả ba đường: “một việc lợi ba” giải quyết ổn thỏa cả ba khâu: lấy đất, vận chuyển, xử lý phế thải. Đồng thời rút ngắn thời gian thi công, và tiết kiệm được vô khối tiền bạc. Vua Chân Tông đã trọng thưởng ông. Đình Vị đã giải quyết bằng cách nào vậy?

Thời Đông Hán có một nhà văn tên gọi Khổng Xúc. Năm 10 tuổi người cha đem cậu lên Lạc Dương thăm một người bạn. Hồi đó trong thành Lạc Dương có một ông quan to danh tiếng Lý Nguyên Lễ. Khi đó, tiếng tăm của Lý Nguyên Lễ rất lớn, làm đến chức quan tư mã hiệu úy. Vì thế, người tìm đến ông ta, thường là những người tài trí có phẩm hàm cao quý hoặc là người nhà thì lính gác mới vào bấm báo cho gặp.

Hôm ấy Khổng Xúc đến gõ cửa nhà Lý Nguyên Lễ và nói với lính gác :

- Tôi là người nhà lên thăm, nhờ anh báo hộ.

Lính gác cho Khổng Xúc vào. Vừa ngồi xuống Lý Nguyên Lễ hỏi ngay :

- Ta có họ hàng gì với cậu ?

Khổng Xúc đáp :

- Ngày xưa tổ tiên tôi và tổ tiên ông quan hệ thầy trò, cho nên tôi với ông mãi mãi vẫn là người thân thích.

Lý Nguyên Lễ hỏi ngay :

- Cậu có ăn tí gì không ?

Khổng Xúc nói :

- Vâng ăn một tí cũng được .

Lý Nguyên Lễ nói :

- Ta dạy cho cậu biết lễ tiết làm khách nhé : khi chủ nhà hỏi có ăn gì không ? Thì phải từ chối đừng có tham ăn.

Khổng Xúc nói :

- Tôi dạy cho biết lễ tiết làm chủ : khi khách đến nhà thì phải lập tức chuẩn bị đồ ăn bưng ra, đừng có hỏi khách ăn hay không.

Nghe xong Lý Nguyên Lễ thở dài :

Nhưng tiếc rằng ta sắp chết rồi, chẳng còn nhìn thấy cậu mở mày thành đạt được.

Khổng Xúc nói :

- Ông còn sống lâu đấy.

Lý Nguyên Lễ hỏi :

- Vì sao ?

Khổng Xúc nói :

- Người xưa đã nói : lời nói của người sắp chết rất có thiện chí. Lời nói của ông vừa rồi không có thiện chí.

Vừa lúc đó, có ông quan Trần Vĩ bước vào, nghe Khổng Xúc nói câu đó, ông ta nói ngay :

Người mà lúc nhỏ thông minh lớn lên chẳng ra gì đâu.

Khổng Xúc thấy ông ta có vẻ kiêu kỳ ngạo mạn liền nói tiếp ngay trả lời, làm ông ta giật mình ngượng ngùng.

Câu trả lời của Khổng Xúc thế nào mà làm đại phu Trần Vĩ phải chịu thua vậy?

Đời Đường có viên quan rất tài giỏi tên là Lý Tĩnh. Ông ta làm việc nghiêm cẩn, được dân chúng tin yêu. Nhưng bọn quan lại và sai dịch lại thù ghét ông đến tận xương tủy, chỉ mong có dịp là ra tay hãm hại. Nhân lúc ông được điều về làm Thứ sử Kỳ Châu, chúng câu kết với nhau, tố cáo ông đang chiêu tập binh lính để làm phản.

Đường Cao Tổ lập tức cử Quan ngự sử đi điều tra. Lý Tĩnh liêm khiết, lại làm việc cẩn trọng. Quan ngự sử biết ông không bao giờ có âm mưu tạo phản. Nhưng phải biết cách thì mới làm rõ được chân tướng sự thật.

Nghĩ được một biện pháp, ông yêu cầu người tố cáo cùng ông đi giải quyết vụ này. Hoàng đế chấp nhận.

Đi được mấy trăm dặm đường, có viên quan theo hầu bẩm báo đã đánh mất bản cáo trạng rồi. Ngự sử nổi cơn tam bành quát mắng bọn thuộc hạ bất tài vô dụng. Rồi ông quay sang nói với người tố cáo:

- Sự thực về việc mưu phản của Lý Tĩnh đã rõ ràng. Chúng ta phụng chỉ đi điều tra, nào ngờ lại mất bản cáo trạng. Nếu không muốn bị liên lụy, ta thấy chỉ có một cách là các người phải viết lại một bản khác thôi, coi như không bị mất mát gì để tiếp tục xử lý.

Người tố cáo thấy không còn cách nào, liền viết bản cáo trạng khác đưa cho quan Ngự sử.

Ngự sử xem xong bản cáo trạng mới quay ngay về kinh thành, bẩm báo với Hoàng thượng.

- Lý Tĩnh không phải là kẻ tạo phản. Xin Bệ hạ cho tra hỏi lại người tố cáo sẽ ra sự thực.

Nhà vua lập tức hạ lệnh thẩm vấn người đã viết đơn tố cáo. Cuối cùng hẳn phải thừa nhận là đã vì thù oán riêng tư mà bịa chuyện vu cáo cho Lý Tĩnh, hòng hãm hại ông ta.

Lục Bản Tùng, người huyện Lê Bình, Quý Châu, người dân tộc Đồng, sinh vào cuối triều Thanh. Từ nhỏ đã rất chăm chỉ học hành, ban ngày lên lớp tối lại chăm chỉ học đến tận khuya, tài học nổi tiếng khắp vùng.

Năm 12 tuổi, đến phủ Lê Bình thi tú tài, quan chủ khảo thấy cậu còn nhỏ, không cho báo danh. Lục Bản Tùng nài nỉ:

- Thưa Chủ khảo đại nhân, năm nay cháu 12 tuổi, đã học 10 năm rồi, xin cho cháu thi thử xem sao?

Quan chủ khảo ngạc nhiên, hỏi:

- Cháu mới có 12 tuổi, làm sao đã học 10 năm được?

Lục Bản Tùng đáp:

- Năm 7 tuổi cháu đã vào trường, ban ngày học 5 năm, ban đêm lại học 5 năm nữa, tổng cộng không phải là 10 năm hay sao?

Quan coi thì thầm tán thưởng, nên đã phát cho cậu sổ thi.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, mấy trăm học trò tiến vào phòng thi. Lục Bản Tùng đứng cạnh bàn mà còn thấp hơn người khác ngồi đến một cái đầu. Khảo quan phát cho mỗi người một tờ giấy rộng một tấc, dài hai tấc với yêu cầu viết lên đó một vạn chữ.

Sau khi nhận được đề thi, Lục Bản Tùng viết rất nhanh có 12 chữ, nộp bài đầu tiên. Khoa thi đó cậu đứng đầu bảng, đỗ tú tài.

Bạn có biết Lục Bản Tùng viết 12 chữ gì không?

M. là một nhà tỷ phú mới phát do kinh doanh bất động sản ở Mỹ. Ông ta tuy giàu có nhưng rất keo kiệt và hợm hĩnh, nên bị nhiều người ghét. Lần nọ, ông mời một danh họa đến vẽ chân dung mình. Khi bức chân dung được vẽ xong, ông ta lại không chịu trả đủ 8.000 USD cho họa sĩ, theo đúng thỏa thuận. Lý do ông ta đưa ra là:

- Không giống tôi!

Xử trí thế nào bây giờ? Người họa sĩ hết sức tức giận, vì ông ta thực sự đã bỏ ra bao nhiêu tâm trí mới vẽ được bức tranh chân dung này. Giờ nhà tỷ phú kia lại bảo không giống? Đây là sự lật lọng trắng trợn.

Người họa sĩ suy nghĩ một hồi, rồi cuối cùng đã nghĩ ra một cách buộc ông ta phải dùng số tiền gấp đôi để mua lại bức tranh chân dung.

Họa sĩ đã có sáng kiến gì vậy?

Là con trai cả của Nguyên đế Đông Tấn, Tư Mã Chiêu ngay từ nhỏ đã vô cùng thông minh, được Tấn Nguyên đế rất yêu quý.

Năm đó, Tư Mã Chiêu mới lên 9 tuổi. Một hôm cậu cùng cha dạo chơi, thì thấy có một viên quan, từ Trường An đến Kinh đô. Tấn Nguyên đế buột miệng hỏi:

- Con hãy nói xem, mặt trời và Trường An, nơi nào gần chúng ta hơn?

Tư Mã Chiêu quay đầu ngay lại, trả lời:

- Trường An gần chúng ta hơn.

Nguyên đế hỏi:

- Căn cứ vào đâu mà con nói là Trường An gần hơn?

Tư Mã Chiêu mở to đôi mắt, đĩnh đạc thưa:

- Thường chỉ nghe người ta nói, có người từ Trường An đến Kinh thành, chứ không nghe ai nói có người từ mặt trời đến, do đó thì biết Trường An gần chúng ta hơn.

Ngày hôm sau, Nguyên đế mở tiệc chiêu đãi quần thần. Giữa bữa tiệc, ông gọi Tư Mã Chiêu đến bên, xoa đầu con và nói:

- Con ngoan, con hãy nói cho mọi người biết Trường An hay mặt trời, gần chúng ta hơn.

Tư Mã Chiêu ngẩng đầu lên nhìn một lượt tất cả các văn võ đại thần ngồi chật kín bàn tiệc, cất lời đồng dục:

- Mặt trời gần chúng ta hơn.

Nguyên đế nghe thấy thế thì rất thất vọng, mặt lộ rõ vẻ không vui, chỉ vào Tư Mã Chiêu nói:

- Cái thằng này! Hôm qua con chẳng nói Trường An gần chúng ta hơn đó ư? Tại sao hôm nay con lại trả lời khác đi như vậy?

Câu trả lời pha chút tăng bốc khiến Tấn Nguyên đế vô cùng hãnh diện, sung sướng về Hoàng thái tử tương lai Tư Mã Chiêu.

Cậu bé đã nói những gì khiến vua cha vui vẻ đến vậy?

Hoàng đế Khang Hi triều Thanh, hết sức chú trọng tuyển dụng nhân tài, nên thường ăn mặc như thường dân đi vi hành.

Mùa đông năm ấy, vượt qua tuyết lạnh, Khang Hi đến một sơn trang nọ, thấy trong lớp học có một nho sinh tuần tú đang cúi xuống bàn, bèn vỗ tay nói:

- Tiên sinh, xin tiên sinh cho sưởi nhờ một chút để có sức lại đi tiếp.

Một lát sau, tuyết bên ngoài ngót dần, Khang Hi đứng dậy cáo từ. Ông vừa bước một chân ra ngoài cửa, một chân vẫn còn ở trong nhà, cười hỏi vị nho sinh trẻ tuổi:

- Tiên sinh, thử đoán xem tôi có muốn đi không?

Chàng nho sinh thấy câu hỏi thật kỳ quặc, liền ngó lại vị khách, hơi trầm ngâm một chút, sau đó tiến lên một bước, hỏi lại Khang Hi, khiến Hoàng đế cũng phải chịu thua.

Khang Hi thấy anh ta suy nghĩ thật mau lẹ, câu trả lời thật khéo léo, nên tấm tắc khen ngợi, liền bộc lộ ngay “thân phận” của mình, cười nói:

- Tiên sinh đúng là người mà trẫm tìm kiếm.

Ít lâu sau, chàng nho sinh trẻ tuổi này được triệu vào kinh và được trọng dụng. Nho sinh đã nói câu gì khiến Hoàng đế Khang Hi lầy lùng cũng phải thán phục?

Ông Bào là một thương gia lớn của Phúc Châu tới Quảng Đông buôn bán dược liệu, nhưng lúc bấy giờ vùng Quảng Đông vô cùng hỗn loạn, nên tiền bán thuốc chẳng sao đòi nổi, khiến ngay đến tiền lộ phí trở về Phúc Châu cũng không có!

Được người mách, ông bèn tìm tới Lâm Tắc Từ nhờ giúp đỡ. Lâm Tắc Từ nghe xong đầu đuôi sự việc rất thông cảm. Nhưng, việc đó không thuộc quyền quản lý của ông, nên không tiện can thiệp.

Lâm Tắc từ trầm ngâm hồi lâu, rồi gọi ông Bào tới bên, dặn dò khế mấy câu, chỉ cho một cách...

Ngày hôm sau, buổi sáng, ông Bào tới một con nợ “cứng đầu” để đòi nợ. Con nợ tìm đủ cách để thoái thác, nói rằng do buôn bán thua lỗ nên chưa thể trả nợ được.

Bỗng có tiếng thanh la rộn lên:

- Tổng đốc Lương Quảng Lâm Tắc Từ đi tuần.

Ông Bào chạy ra trước cửa hiệu, đờn kiệu quan Tổng đốc tới gần thì bỏ mũ ra hành lễ.

Chủ hiệu thuốc nợ thấy vậy, kinh ngạc hết sức, liền thay đổi ngay thái độ, cung kính khúm núm đón ông Bào vào trong cửa hiệu để dâng trà, thuốc... Ông ta còn cố khẩn nài giữ bằng được khách lại dùng cơm trưa. Sau đó, ông ta chuẩn bị đủ số tiền nợ, hai tay dâng trả cho ông Bào.

Thông tin về sự việc truyền lan rất nhanh. Những người còn mắc nợ ông Bào, không chỉ chủ động trả nợ mà còn đưa không ít quà biếu kèm theo. Ông Bào thu được hết tiền nợ, sung sướng trở về.

Mưu kế của Lâm Tắc Từ không lộ liễu mà thật hay và công hiệu. Ông Bào đòi được những khoản nợ tưởng như không bao giờ có thể đòi được, là do sự sắp xếp tài tình hữu ý mà như vô ý ấy.

Thế nào là mưu kế “Hữu ý mà như vô ý” của tướng quân Lâm Tắc Từ, trong việc giúp ông Bào đòi nợ?

Vua Tống Chân Tông mắc bệnh nặng, nằm liệt trên giường. Tể tướng Lý Dịch cùng với các đại thần cùng nhau túc trực, phụng sự Chân Tông, nên đã ở lại ngay trong nội điện. Lúc đó Thái tử tuổi còn nhỏ, Lý Dịch và các quan ở lại trong cung là để phò tá Thái tử, đề phòng những bất trắc có thể xảy ra.

Bát vương Triệu Nguyên Nghiêm là người quyền thế, tâm địa phản phúc đang muốn cướp ngôi. Trong lần Chân Tông bị bệnh này, Triệu Nguyên Nghiêm mượn có thăm hỏi bệnh tình của Hoàng đế, cũng ở lại ngay trong cung, suốt ngày không ra ngoài. Lý Dịch và các đại thần lo lắng, nếu chẳng may Chân Tông bệnh tình nguy kịch thì Triệu Nguyên Nghiêm rất có thể can dự vào việc triều chính, lúc đó địa vị của Thái tử càng bị lung lay. Nhưng trong lúc gấp gáp mọi người lại nghĩ không ra biện pháp gì để yêu cầu Triệu Nguyên Nghiêm ra khỏi cung.

Hôm đó, đúng vào ngày các công sai Viện Hàn Lâm khiêng vào trong cung một bình nước sôi bằng vàng. Sau khi nhìn thấy, Lý Dịch liền hỏi xem là có chuyện gì. Những người khiêng nói rằng đó là nước sôi mà Bát vương gia cần. Lý Dịch nghe thấy vậy, trong óc nảy ngay ra một kế.

Những người hầu kia mang nước uống trong bình vàng đến cho Triệu Nguyên Nghiêm. Ông ta vừa nhìn thấy thì giật thót mình, cho rằng nhất định có người đã bỏ thuốc độc vào, trong lòng vô cùng sợ hãi, liền dời khỏi cung chuồn ngay về nhà.

Tể tướng Lý Dịch đã dùng phép thuật, bùa chú gì, hay lạm dụng mưu ma quỷ kế hiểm hóc thế nào mà đuổi được Bát vương gia?

Ở Hàng Châu có một ông tự xem mình nói năng giỏi nhất thiên hạ, treo một tấm biển lớn muốn thi tài với mọi người.

Khổng Tử từ xa đến. Ông hỏi Khổng Tử quê ở đâu, Khổng Tử trả lời là ở Sơn Đông. Ông hỏi: có xa không, Khổng Tử nói: khoảng ba nghìn dặm. Ông lại hỏi: cha mẹ Khổng Tử còn không, Khổng Tử trả lời là cha mẹ song toàn.

- Cha mẹ còn sống mà chu du đi xa thế này thật là bất hiếu!

Ông ta nắm lấy điểm đó, thu được của Khổng Tử năm trăm tiền.

Thiết Quả Lý cũng chống nạng đi đến, “Ông lý sự” hỏi ông ta đến Hàng Châu làm gì. Thiết Quả Lý trả lời là đi chữa bệnh cho người ta. Ông lại hỏi mang theo thuốc gì, Thiết Quả Lý trả lời là thuốc kỳ diệu linh đan.

- Có thuốc kỳ diệu linh đan, tại sao không tự chữa chân cho mình trước?

Thiết Quả Lý lại bị hỏi vặn không trả lời được, thế là lại thua mất năm trăm tiền.

Một tay đồ tể vừa đi đến, “Ông lý sự” hỏi:

- Khổng Tử, Thiết Quả Lý đều thua cả rồi. Anh chỉ là đồ tể giết lợn mà cũng muốn thi tài hay sao?

- Trên bảng của ông không ghi là đồ tể thì không được thi tài cơ mà, sao tôi không được thi chứ?

“Ông lý sự” không cãi lại được, đành trả cho anh ta năm trăm tiền. Nhưng lại không phục, nên gạ:

- Cược ba nghìn, có dám không nào?

- Cược ba nghìn thì phải để tôi nói trước!

- Được!

Thế là tay đồ tể nắm chặt lấy tóc ông lý sự nói một câu, làm ông ta đành phải ngậm đắng nuốt cay chịu thua.

Ông đồ tể đã nói gì làm ông lý sự phải thua vậy?

Bà Thôi Lệ đang chuẩn bị thu dọn đồng giấy tờ ngổn ngang trên bàn làm việc sau một ngày vất vả bồn bễ, để ra về, thì cánh cửa bỗng bật mở. Một người đàn ông tỉnh lẻ, tuổi ngoài 30, da sạm đen, ánh mắt thất thần, đột ngột bước vào phòng.

Anh ta chẳng nói chẳng rằng, kéo ngay chiếc ghế ngồi đối diện với bà Thôi Lệ. Tuy không thoải mái về cách thức xuất hiện của anh ta, nhưng bà cũng quá quen với những trạng thái nặng nề của nhiều khách hàng khi tìm đến đây- Trung tâm xét nghiệm ADN của bệnh viện lớn này. Bà biết rằng, đằng sau mỗi con người, dù giàu sang hay nghèo khó, dù thành đạt hay lận đận... khi đến đây đều mang những nỗi lòng nặng trĩu tựa đá đeo. Chính kết quả xét nghiệm ADN là chứng cứ xác thực nhất, để hóa giải những bí mật cuộc đời với bao nỗi vui, buồn, hạnh phúc, đắng cay...

- Tôi có thể giúp gì được cho anh?

Người đàn ông, như chợt choàng tỉnh, sau khi uống cốc nước bà đưa cho. Anh ta gật đầu buồn bã rồi rút trong ví ra một tấm ảnh đưa cho bà xem. Đó là một bé trai đẹp như thiên thần khoảng 3-4 tuổi như đang mỉm cười nhìn bà. Bà chợt hiểu ra tất cả sự tình....

Người đàn ông bộ dạng xộc xệch rít từng hơi thuốc dài, thật đáng thương. Anh ta lắc lắc cái đầu bù xù, hai mắt đỏ ngầu, nói ngắt quãng, không ra đầu ra đuôi... Lắp ráp những ý rời rạc, đôi khi không rõ nghĩa.... Cuối cùng bà cũng nắm được những điều anh ta muốn nói: Vợ chồng anh ta đã lấy nhau vài năm nay và mới có được cậu con trai này. Ngay từ khi đứa bé mới chào đời, mặc dù cả nhà, đặc biệt là bà nội của đứa bé, đều vô cùng sung sướng, nhưng anh ta vẫn cứ thấy có điều gì đó không ổn. Chỉ vì đứa bé quá đẹp. Nó như một thiên thần, trong khi vợ anh nhỏ bé, da đen sạm và nó cũng chẳng có gì giống anh cả. Làn da trắng hồng của nó đối nghịch với cả hai vợ chồng anh. Chỉ có bà nội là luôn vui mừng ra mặt. Bà suốt ngày bế ẵm, cưng nựng cháu. Những khi thấy anh bần thần day dứt, bà đều an ủi, rằng chắc Thượng đế thương gia đình mình thật thà chăm chỉ nên mới gửi xuống một đứa cháu trai đẹp như tranh vẽ để bù đắp cho vợ chồng anh. Song, anh càng thấy như bị xát muối trong lòng. Một lần không kìm nổi, anh nói thẳng với bà cụ về việc muốn đưa thằng bé đi xét nghiệm để tìm ra sự thật. Anh vẫn nghi nó là con của cái gã đẹp trai người yêu cũ vợ anh. Hắn vô cùng rồi nghề, rắp tâm đào mỏ, đã mau “đá” cô ta khi biết rằng khó mà được... hưởng. Bà cụ khóc lóc can ngăn. Nhưng ý anh đã quyết, nên hôm nay đến đây để tìm hiểu sự thật.

Sáng hôm sau, mới 8 giờ sáng, bà đã thấy anh ta, bế một đứa bé trai xinh đẹp, đứng chờ trước cửa Trung tâm. Bà vội mời anh vào... Tuần sau sẽ có kết quả phân tích...

Anh ta lại đến đúng hẹn. Bà Thôi Lệ vui mừng đưa cho anh ta giấy xét nghiệm, chứng minh đứa bé là con trai ruột của anh ta. Cảm thấy... bất ngờ, anh ta tỏ ra khó chịu, hỏi:

- Thưa bà, kết quả xét nghiệm này có thật chính xác không?

Giờ thì đến lượt bà Thôi Lệ ngạc nhiên. Bà giải thích cho anh ta rằng, máy phân tích gen hiện đại nhất của trung tâm luôn cho kết quả chính xác tới 99,9%. Anh ta vẻ miễn cưỡng, nhét giấy xét nghiệm một cách cẩu thả vào túi, không nói không rằng bỏ đi ngay.

Buổi chiều, anh ta đột ngột quay trở lại. Lần này với thái độ hoàn toàn khác hẳn. Anh ta vừa nói vừa khóc với bà, rằng chắc bà thương anh ta vất vả nên mới cho ra cái kết quả... giả đó. Anh ta cứ một mực xin bà nói ra sự thật. Dù bà ta nhẫn nại giải thích; lại còn nhờ cả giáo sư, giám đốc trung tâm giúp khẳng định và đã thông... nhưng anh ta vẫn ra về với một tâm trạng day

dứt và đau khổ.

Vài ngày sau đó, có một người đàn bà luống tuổi, ăn mặc tuy xuềnh xoàng nhưng rất đoan trang tìm đến, xin gặp bà Thôi Lệ. Thì ra, đó là bà nội cháu bé “thiên thần”, mẹ của người đàn ông nọ. Bà ta xin bà Thôi Lệ hãy nói rõ cho con trai mình hiểu, giúp xóa bỏ nỗi dằn vặt, đau đớn ghê gớm của con trai bà, sau khi kể lại bí mật hết sức thầm kín của cuộc đời mình.

Bà Thôi Lệ đã an ủi và lựa lời khuyên bà ta, tốt nhất hãy tự mình nói sự thật cho anh ta biết... Như vậy thì cả bà, con trai và cô con dâu cùng thanh thản cõi lòng. Người đàn bà vừa khóc, vừa hứa làm theo lời khuyên của bà Thôi Lệ.

Hai hôm sau, người đàn ông đau khổ kia lại lên gặp bà Thôi Lệ. Anh ta xin lỗi vì đã không chịu tin ngay vào những lời giải thích của bà. Trên nét mặt của anh ta không còn hằn chứa đau khổ và tuyệt vọng nữa. Bà Thôi Lệ mỉm cười, tỏ ra rất thông cảm với những bí mật của gia đình anh ta. Bà khuyên anh ta hãy đối xử tốt với vợ con, bù đắp những tháng ngày cả nhà phải sống trong nỗi hoài nghi, dằn vặt đau đớn. Người đàn ông ra về với tâm trạng vô cùng thoải mái, do đã cất bỏ được gánh nặng trong lòng.

Bí mật gì của bà nội cháu bé đã hóa giải được mối nghi ngờ dằn vặt tội lỗi của con trai bà?

Carberg là hãng bia nổi tiếng của Đan Mạch, do vậy được bảo vệ rất nghiêm ngặt. Không ai được tới tham quan, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Bỗng một hôm, trước cửa công ty xảy ra một tai nạn ô tô nghiêm trọng. Nạn nhân là một người đàn ông trung niên người Nhật Bản. Và người gây tai nạn chính là ông chủ hãng bia Đan Mạch. Khi biết nạn nhân bị cưa một chân, ông chủ hãng bia vô cùng hối hận, vào tận bệnh viện thăm.

- Tôi rất tiếc đã để xảy ra tai nạn. Xin hỏi, ông có nguyện vọng gì, chúng tôi sẽ cố gắng đền đáp.

Vị khách người Nhật nhẹ nhàng nói:

- Tôi chỉ xin ông cho tôi làm gác cổng và hàng ngày được uống bia của công ty ông là đủ.

Chủ hãng bia lập tức đồng ý:

- Chúng tôi xin mời ông tới làm việc và được uống bia miễn phí suốt đời.

Làm việc chăm chỉ cần mẫn nên người đàn ông Nhật Bản chẳng mấy chốc đã lấy được lòng tin của chủ hàng và tất cả mọi người trong nhà máy. Ba năm sau, ông ta xin về nước với lý do gia đình gặp khó khăn.

Về Nhật Bản, ông ta mở một nhà máy bia lớn với công nghệ sản xuất cao cấp. Bia của ông ta rất ngon, chẳng bao lâu sau trở thành hãng bia lớn nhất Nhật Bản.

Tại sao ông ta lại thành công đến vậy?

Một người lính, như thường lệ đang đi tuần tra trên chiến hạm. Đột nhiên anh ta nhìn thấy một vật rất lớn màu đen trên mặt biển cách tàu không xa, đang trôi theo dòng nước rút của thủy triều xuống. Nó đang từ từ trôi thẳng vào chính giữa thân tàu!

- Thủy lôi! – Anh ta bất chợt hét lên.

Vớ lấy máy điện thoại liên lạc trong tàu, anh ta thông báo gấp cho sĩ quan trực ban, lập tức sĩ quan trực ban có mặt. Họ cùng nhanh chóng báo tin cho thuyền trưởng, và phát tín hiệu báo động trên khắp tàu. Toàn chiến hạm lập tức được đặt trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu.

Thủy lôi vẫn trôi từ từ tới gần hơn, tai họa sắp ập tới rồi!

Nhổ neo ư? Không được! Không còn đủ thời gian.

Cho chạy động cơ “đẩy thủy lôi trôi ra chỗ khác? Cũng không được, vì chân vịt chuyển động sẽ càng làm cho thủy lôi tới thân tàu nhanh hơn.

Dùng súng bắn nổ thủy lôi? Không được, vì quả thủy lôi đó quá gần với kho đạn được trên tàu.

Hạ một con thuyền nhỏ xuống, lấy sào đẩy quả thủy lôi đi? Càng không được! Vì đó là loại thủy lôi rất nhạy, sẽ nổ ngay khi va chạm, mà cũng chẳng có thời gian tháo ngòi nổ của nó.

Dường như tai họa là không thể tránh khỏi. Đúng lúc nguy cấp đó, anh lính trẻ đã tìm ra một cách cứu thoát con tàu khỏi lưới hái của tử thần.

Bạn có biết anh lính trẻ đó làm cách nào không?

Có lúc, nhược điểm của con người chưa chắc đã là nhược điểm mà còn là ưu điểm.

Có một cậu bé mới 10 tuổi nhưng đã mất đi cánh tay trái trong một tai nạn ô tô. Tuy vậy cậu lại thích học nhu đạo, và được nhà nhu đạo nổi tiếng người Nhật nhận làm đồ đệ. Nhưng đã học được ba tháng mà sư phụ chỉ dạy mỗi một đòn, cậu thấy rất khó hiểu. Rồi không thể nín nhịn được nữa, cậu bèn lên tiếng hỏi thẳng:

- Sư phụ, không biết đã đến lúc con có thể học các đòn khác được chưa?
- Không sao, con chỉ học thạo mỗi đòn thôi, nhưng một đòn này cũng đủ rồi.

Tuy không hiểu lắm, nhưng cậu rất tin lời sư phụ, nên lại nỗ lực học tập tiếp.

Mấy tháng sau, sư phụ cho cậu tham gia cuộc đấu đầu tiên. Cậu không ngờ mình có thể dễ dàng vượt qua hai vòng đầu. Vòng thứ ba có khó khăn hơn một chút nhưng địch thủ của cậu nhanh chóng tỏ ra bối rối, tấn công rất lộn xộn, nên cậu lại triển khai được ngón tử của mình và chiến thắng. Cứ như vậy, cậu bước vào trận chung kết.

Đối thủ của cậu trong trận cuối cùng to khỏe, lực lưỡng, rất có kinh nghiệm thi đấu. Đã có lúc cậu như không thể chống đỡ được, trọng tài vì thế rất lo cậu sẽ bị thương, nên định cho dừng trận đấu. Nhưng sư phụ của cậu kiên quyết phản đối.

- Không! Cứ thi đấu tiếp đi!

Trận đấu lại tiếp tục. Đối thủ của cậu tỏ ra khinh địch và bộc lộ nhiều sơ hở. Vậy là cậu bé lại có cơ hội vận dụng đòn tử của mình để chiến thắng, bước lên ngôi vô địch.

Trên đường trở về nhà, hai thầy trò trao đổi lại về những trận đấu vừa qua. Cậu bé lấy hết can đảm để hỏi thầy:

- Thưa thầy, tại sao chỉ dựa vào một đòn mà con lại chiến thắng được?

Nghe câu trả lời của thầy, cậu mới hiểu ra. Hóa ra, nhiều khi nhược điểm – nếu khéo léo biết sử dụng lại biến thành ưu điểm tuyệt vời.

Mỗi người đều có ưu điểm và nhược điểm của mình. Để đạt được thành công thì nói cho cùng, thì phải phát huy cao nhất ưu điểm của mình và tìm cách biến nhược điểm thành ưu điểm.

75. CHUYỆN LẠ TRÊN XE BUÝT

Một triết gia nổi tiếng người Mỹ một lần đi xe buýt ở New York. Trong xe, số người mua vé chỉ chiếm 1/3 số người đi trên xe.

Giả thiết lúc đó không có khách đi vé tháng, cũng không có trẻ nhỏ được miễn vé. Theo bạn liệu có thể xảy ra chuyện như vậy được không?

Buổi tối ấy, nhà băng Boston giao cho chàng trai Eddy chuyển ngay một khoản tiền tới cửa hàng kia.

Vừa ngoặt vào một ngõ vắng, bất ngờ Eddy bị một tên cướp dí súng chặn lại, đòi phải nộp tất cả tiền bạc có ở trong người.

Trước họng súng đen ngòm, trong đầu Eddy chợt lóe lên cách đối phó...

Thế là vẻ đầy sợ sệt, Eddy nói với tên cướp:

- Mong ông tha mạng! Tôi sẵn sàng nộp hết tiền bạc cho ông... Song để tôi có đủ lý do khi trở về trình bày với ông chủ, chỉ xin ông bắn mấy phát làm ra vết đạn trên mũ, áo và giày của tôi “xác nhận” là tôi đã bị cướp...

Tên cướp tin ngay chàng trai muốn thế thực, liền bắn ngay vào các thứ Eddy cởi ra. Rồi hắn gằn giọng:

- Bây giờ thì giao tiền, mau!

Chàng Eddy, lúc đó ngẩng cao đầu, nói chắc nịch:

- Vớ vẩn.... Khuyên mi hãy ngoan ngoãn theo ta ra đầu thú, kéo chỉ một miếng võ của ta đủ cho mi về với Chúa đấy!

Tên cướp lúc đó mới biết đã trúng kế của chàng trai nhưng đã quá muộn rồi, đành phải cúi đầu để Eddy áp giải tới đồn cảnh sát.

Vì sao Eddy dám “nói ngang” rồi lại còn “đe dọa ngược” tên cướp? Hắn cách đối phó mà Eddy chợt nghĩ ra phải bất ngờ lắm?

Con tàu Elizabeth đi vòng quanh trái đất ngày nào cũng thông báo cự li của nó cách San Francisco là bao nhiêu, tại bảng cáo thị tại phòng nghỉ và phòng ăn vào giờ ăn trưa. Trong buổi dạ hội, nữ diễn viên điện ảnh Mary hỏi một thủy thủ:

- Trưa mai, tàu của chúng ta sẽ đi được bao nhiêu?
- Nếu thời tiết cứ thế này, thì có thể là 4350 hải lý. Đây là số liệu thuyền trưởng tính toán cách đây một tiếng.
- Nhưng nếu đêm nay thời tiết xấu, biển nổi gió chẳng hạn, thì con tàu sẽ phải giảm tốc độ và đến ngày mai, nó không thể đi được 4350 hải lý nữa?
- Điều đó thì đương nhiên rồi. Tuy con tàu to lớn như thế này, nhưng vẫn không thể chống lại sức mạnh của gió. Nếu trời yên biển lặng thì tàu sẽ đi rất nhanh- Một thủy thủ cười nói.
- Tôi nghĩ tàu không thể đi được 4350 hải lý, vì tối nay chắc chắn sẽ có bão. Dự báo thời tiết của tôi rất đáng tin cậy. Jim, chúng ta đánh cược nhé. Anh ở phe nào? – Mary nói với một thanh niên trẻ ở bàn bên cạnh.
- Tôi bị say sóng, nên mong rằng tối nay sẽ không có bão – Jim, một công tử con nhà giàu phát lên từ dầu mỏ lên tiếng.
- Vậy nên tôi cho rằng con tàu sẽ đi quá 4350 hải lý.
- Được. Nếu tôi thắng cô phải lấy tôi. Thế nào?
- Không hề gì! Nhưng nếu tôi thắng, anh phải đầu tư vô điều kiện toàn bộ khoản tiền dành cho bộ phim do tôi đóng vai chính.

Vậy là hai người quyết định đánh cược.

Một thủy thủ, ở vị trí trọng tài, thề rằng sẽ không thiên vị ai.

Kết quả là dự đoán của Mary hoàn toàn sai. Thời tiết rất tốt, tàu đi với tốc độ như dự kiến. Đến tận sáng hôm sau, tàu vẫn ở trạng thái bình thường. Mary vô cùng lo lắng.

Mặt biển mùa hè phẳng lặng xanh như ngọc, ngay cả những gợn sóng nhỏ cũng chẳng thấy đâu. Nếu cứ như thế này thì đến trưa chắc chắn thuyền sẽ đi được 4350 hải lý.

- Thế nào? Tôi thắng rồi nhé. Ngày mai chúng ta lên bờ và tổ chức hôn lễ luôn chứ? – Jim mỉm cười đắc thắng.

- Đã đến trưa đâu. Rồi sẽ có bão mà xem!

Mary khẳng khái nói. Mary lo lắng suy nghĩ không biết nên làm thế nào để con tàu giảm tốc độ. Đương nhiên có một cách vô cùng đơn giản là yêu cầu thuyền trưởng hãm tàu lại. Nhưng chỉ vì một trò cá cược vớ vẩn mà buộc ông ta làm như vậy thì không thể. Nhìn vẻ dương dương tự đắc của Jim, Mary càng tức.

Bỗng Mary nghĩ ra một kế và cô không ngần ngại thực hiện ngay. Cuối cùng cô đã dễ dàng giành thắng lợi. Đó là kế gì vậy?

Ngày xưa có một người tự xưng là lão tú tài Lý Bách Tiểu, được bổ nhiệm làm gia sư trong vương phủ. Ông là người rất nhiệt tình, gặp ai có khó khăn đều ra sức giúp đỡ.

Hôm đó, chính là ngày mùng một Tết, Lý Bách Tiểu rồi việc về nhà, nom thấy một người đàn ông trung niên người gầy nhom đang quỳ ở góc tường khóc. Ông vội đến hỏi, biết người đó là Lý Tứ, làm thuê cho một hiệu bán đồ cổ. Chỉ vì đêm giao thừa vô ý đánh rơi một bình rượu, nên đã bị chủ trừ hết tiền công và đuổi ra khỏi cửa hiệu.

Lý Bách Tiểu nghe xong, vô cùng tức giận. Ông đem ra một cái nắp nghiền sơn hoa văn đưa cho Lý Tứ:

- Rồi đây cái vật này sẽ rất có ích, ông hãy giữ gìn nó cẩn thận.

Vừa qua năm mới, Lý Bách Tiểu đến hiệu đồ cổ, đặt 20 lạng bạc. Sau đó mở cái túi lụa lấy ra một cái nghiền không có nắp nói với chủ hiệu:

- Đây là bảo vật mà Vương gia vừa kiếm được. Nhưng đáng tiếc là cái nắp của nó bị lưu lạc mất. Nếu kiếm được nó về, Vương gia sẽ bỏ ra 500 lạng bạc để tạ ơn. Nay ứng trước 20 lạng, hạn trong 3 tháng. Ông xem có làm được không?

Tên chủ hiệu thấy bạc, hai mắt sáng lên, liền nhận ngay. Ngày hôm sau, tên chủ hiệu treo tấm biển lớn viết rõ là mua 50 lạng bạc một cái nắp nghiền. Tin này rất nhanh truyền đến tai Lý Tứ. Ông đem cái nắp nghiền mà Lý Bách Tiểu cho đến cửa hiệu đồ cổ. Chủ hiệu thấy nắp đây rất khớp cái nghiền nên trả luôn cho Lý Tứ 50 lạng bạc trắng.

Ngày thứ ba, Lý Bách Tiểu đến hiệu đồ cổ, chủ hiệu cung kính đưa ra cái nắp nghiền. Lý Bách Tiểu xem xét tỉ mỉ, bỗng la mắng, làm tên chủ hiệu thất kinh, vội xin trả tiền đặt cọc.

Vậy Lý Bách Tiểu đã nói sao mà hù dọa được tên chủ hiệu tham lam độc ác, giúp Lý Tứ lấy được tiền công?

79.

GIÁ CỦA “ÁO KHOÁC LỪNG MÙA ĐÔNG”

Trên phố có một cửa hàng bán quần áo nổi tiếng. Ở đây không những có nhiều quần áo đẹp mà cô chủ còn là người hóm hỉnh thông minh. Cô thường nhập những mẫu mã mới nhất, bán với giá phải chăng. Đặc biệt cô có cách niêm yết giá rất lạ. Ví dụ như:

Bộ comple sang trọng: 200.000 đồng.

Áo phong: 100.000 đồng.

Hằng thấy một cái “áo khoác lưng mùa đông” rất đẹp. Nhưng trong túi chỉ có 200.000 đồng, sợ không đủ tiền. Hoa thấy vậy bảo:

- Tớ còn 300.000 đồng trong ví. Cậu cứ mua đi, nếu thiếu tớ sẽ cho vay thêm.
- Áo không đề giá, sao cậu biết mà mua?

Hoa cười đáp:

- Cậu cứ xem giá hàng trong tủ kính là đoán được ngay mà.

Hằng vẫn không hiểu, vậy bạn có biết giá chiếc ‘áo khoác lưng mùa đông’ đó là bao nhiêu không?

Một hôm tại một ngôi chùa nọ, tổ chức thi kể chuyện với nhan đề "Tôi đã ăn một vật to lớn nhất".

Các tiểu hòa thượng lần lượt được gọi lên phòng của lão hòa thượng để kể một câu chuyện. Có người nói:

- Con coi trái đất là viên canh thịt, nuốt một cái là trôi ngay.

Người thì bảo:

- Con quét tất cả các vì sao trên trời, đem bỏ vào chảo rang rồi ăn luôn.

Nhưng tất cả các câu chuyện đều không sánh được với câu chuyện của lão hòa thượng, bất kỳ với ai, ông đều bình thản trả lời một câu như nhau, rồi đánh bại họ.

Có một tiểu hòa thượng tính rất hiếu thắng. Chú ta suy nghĩ rất nhiều, ra được một câu chuyện, tự cho rằng nhất định sẽ thắng cuộc. Chú tiểu đắc chí nói:

- Con đã ăn một thứ mà không có thứ gì có thể to hơn, có thể coi là to nhất trên thế gian này...

Nhưng thật không ngờ, lão hòa thượng vẫn ung dung chỉ nói một câu đánh bại chú ta dễ dàng.

Lão hòa thượng đã nói câu gì vậy?

Dương Tử là cô thợ hoá trang nổi tiếng Nhật Bản, kỹ thuật hoá trang của cô đã đạt đến mức vô cùng cao siêu, khó có ai sánh kịp.

Những người được cô hóa trang cho thì hình dáng, mặt mũi họ hoàn toàn khác với lúc chưa được hóa trang.

Có một hôm, khi cô đang ở nhà nghỉ ngơi, thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ ở bên ngoài.

Dương Tử ra mở cửa xem ai gọi, thấy một người đàn ông trung niên, nét mặt rất hiền lành. Nhưng sau khi vào trong nhà Dương Tử, thì ngay lập tức bản chất của ông ta đã lộ rõ.

Người đàn ông đó rút một con dao găm từ trong người ra, nói với Dương Tử:

- Cô Dương Tử kính mến! Tôi đã điều tra từ lâu, và biết rằng cô là thợ hóa trang kỹ thuật cao siêu nhất. Nếu cô chịu làm theo những gì tôi nói, tôi nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho cô. Chỉ cần cô trở chút ít tài nghệ thôi mà.

Không thềm để ý tới sự sợ hãi của cô, ông ta nói như ra lệnh:

- Nào, bây giờ cô hãy hóa trang khuôn mặt của tôi mau! Không thể để một người nào nhận ra tôi được nữa...

Ông ta nói tiếp:

- Tôi là một phạm nhân trốn trại, đã phải chui lủi khắp nơi mấy hôm nay rồi. Tôi đã quyết định làm lại cuộc đời, sống như một người bình thường. Tiểu thư Dương Tử làm ơn giúp tôi!

Dương Tử nhìn thẳng vào bộ mặt của người đàn ông, rồi lại liếc nhìn con dao trong tay ông ta, tỏ ra ngoan ngoãn:

- Vậy thì thưa ông, ông muốn hóa trang thành người như thế nào? Nếu không tôi sẽ thay đổi hoàn toàn khuôn mặt ông, biến ông thành một người đàn ông trung niên có khuôn mặt đáng ghét, được chứ?

- Tùy cô! Chỉ cần người khác không nhận ra tôi là được.

Nói rồi, tên tội phạm xấu xa ngồi xuống ghế.

Một lúc sau, hắn đã được Dương Tử hóa trang xong, nó trở thành bộ mặt của một người đàn ông trung niên, da ngăm đen, sắc mặt trông rất độc ác.

- Thế nào, ông hài lòng chứ?

Dương Tử bỏ dụng cụ hóa trang xuống và hỏi.

- Được lắm, ngay đến tôi cũng không nhận ra mình nữa là. Thật tuyệt, cảm ơn cô Dương Tử! Chỉ có điều, vẫn còn phải bắt cô chịu khổ một chút nữa.

Nói xong, hắn ta liền trói Dương Tử lại, lấy một chiếc khăn nhét vào mồm cô, rồi nhẹ nhàng chuồn ra khỏi cửa.

Với một bộ mặt mà ngay đến mình cũng thấy xa lạ, hắn vui vẻ bước đi trên phố. Đang định đi uống mừng một ly, thì hắn bị cảnh sát bắt.

Quả là quá bất ngờ, không chỉ với riêng hắn. Tại sao?

Mùa đông đầu năm 1909 gió rét căm căm, một đoàn thám hiểm 24 người do nhà thám hiểm người Mỹ - Perli dẫn đoàn lần đầu tiên thám hiểm Bắc Cực. Xuất phát từ Colombia qua Canada, họ tới vùng duyên hải Bắc Băng Dương. Họ dùng 133 con chó Eskimoo để kéo 19 chiếc xe trượt tuyết, tiến vào mặt biển băng mênh mông bát ngát.

Bọn họ băng qua mê cung rộng lớn được tạo thành từ hàng ngàn hàng vạn những tảng băng to lớn muôn hình muôn vẻ. Trên con đường ấy, có lúc họ gặp phải những cơn bão tuyết, có lúc lại bị những tảng băng trôi lớn gây trở ngại, có lúc lại đối đầu với các con gấu Bắc Cực to lớn, háu ăn. Các nhà thám hiểm vượt qua muôn trùng khó khăn, tiến lên phía trước.

Đồng thời cũng sẵn sàng chuẩn bị đối phó với những tình huống xảy ra ngoài ý muốn. Một ngày nọ, đoàn thám hiểm đột nhiên gặp phải một dòng sông rộng mấy chục mét. Cuộc hành trình buộc phải tạm thời khựng lại.

Muốn có thuyền trèo qua, nhưng trên biển băng mênh mông này, làm gì có nhà ai mà mượn thuyền? Hay là chặt cây làm thuyền, khổn nổi đến một bóng cây còn chẳng thấy, thì chặt ở đâu? Chẳng lẽ đọt hai lớp băng dày ở hai bờ sông đông liền lại rồi mới qua ư? Vô vọng! Hay là đi vòng qua đường nối ngang khác? Nhìn ống nhòm, con sông cứ như dài mãi, chẳng thấy điểm tận cùng. Làm thế nào đây? Không giải quyết được khó khăn này, đoàn thám hiểm chỉ còn nước quay về.

Trong tình huống khó khăn này, Perli và các bạn đồng nghiệp không hề nao núng. Họ cúi đầu xuống nhìn lớp băng cứng chắc dưới chân, rồi phóng tầm mắt nhìn dòng nước tuôn chảy trước mắt, bỗng nhiên nghĩ ra một cách giải quyết thật tuyệt vời: Chỉ cần dùng búa, gậy sắt và một số dụng cụ khác là đã có thể đưa toàn bộ thành viên, chó kéo, xe trượt tuyết cùng các đồ đạc khác sang bờ bên kia, tiếp tục cuộc hành trình.

Ngày 6 tháng 4 năm 1909 đoàn thám hiểm của Perli cuối cùng cũng đã đến đích một cách thắng lợi, là những người đầu tiên đặt chân lên Bắc Cực.

Đoàn thám hiểm đã làm cách nào để qua sông?

Vị thân vương một vùng thảo nguyên thuộc Mông Cổ giàu có mà tráo trở, xảo quyệt. Ông ta có một ái nữ, nàng công chúa này lại rất xinh đẹp, hiền hậu.

Khi công chúa đến tuổi cập kê, người tới cầu hôn rất đông. Nhưng điều kiện kén rể của thân vương lại vừa quá đặc biệt, vừa rất hoang đường. Ai tới cầu hôn cũng phải nói dối. Nếu thân vương cho rằng, đó đúng là lời nói dối, thì sẽ gả công chúa cho người đó, bằng không, người cầu hôn phải chịu phạt đánh 100 roi!

Rất nhiều chàng trai thông minh đều cho rằng mình có trí tuệ và tài ăn nói, nhất định có được những lời nói dối tuyệt nhất, và cưới được công chúa xinh đẹp. Ai ngờ, đã rất nhiều người liên tiếp tới, mà kết quả chỉ là thân thể đầy những lần roi! Lẽ nào nhiều người như vậy mà không ai biết nói dối?

Hoá ra, thân vương kì quái đó mắc bệnh ngông cuồng, bất kể người khác nói dối thế nào ông ta cũng cho là nói thật. Thế nên, trong số các chàng trai đến cầu hôn, không có ai cưới được công chúa xinh đẹp thì cũng chẳng có gì lạ.

Việc đó tới tai người cơ trí nhất thảo nguyên, là Balacơ. Anh hạ quyết tâm cưới bằng được công chúa, đồng thời dạy cho thân vương một bài học.

Hôm đó, anh ta mời những người chăn gia súc trên thảo nguyên tới vương phủ, đồng thời cũng mời cả các quan nha cùng các vị tai to mặt lớn dự để chứng kiến. Rồi trước thân vương và mọi người, anh chàng nói ra toàn những lời ba hoa, khuếch khoáng hết mức.

Tưởng giống như những lần trước, thân vương định cứ nói bừa rằng đó là lời nói thật. Thế nhưng, Balacơ vừa nói dứt lời, ông ta đã vội gào lên:

- Lừa dối! Toàn những lời dối trá, bịa đặt!

Và thế là ông ta phải gả con gái xinh đẹp cho Balacơ.

Hoá ra, thân vương đã cân nhắc rất nhanh: nếu bảo là Balacơ nói dối, thì phải gả con gái; còn như thừa nhận Balacơ nói thật, thì phải trao trả vương vị cho anh ta! Cả hai điều đó, ông ta đều không muốn, nhưng ông ta sợ mất vương vị hơn, nên chỉ còn mỗi cách là phải gả công chúa để giữ được vương vị!

Ai biết, anh chàng Balacơ tinh khôn đã nói những lời ba hoa khuếch khoáng thế nào?

Trong chiến tranh thế giới lần thứ hai, quân Đức tung rất nhiều điệp viên sang trinh thám mặt trận phía hồng quân Liên xô (cũ). Chúng rất thạo tiếng Nga, lại được đào tạo kỹ thuật trình sát bài bản, nên rất khó phát hiện.

Lần nọ, ban tham mưu quân đoàn Phương Nam được mật báo có gián điệp của Đức cài vào. Chính vì vậy mà lần nào quân đoàn xuất hiện, tấn công cũng đều bị lộ, thiệt hại rất lớn. Ban chỉ huy quân đoàn quyết định rà soát và thẩm vấn lại toàn bộ các sĩ quan tham mưu. Cuối cùng thì danh sách những người tình nghi cũng được đưa ra xem xét. Thiếu tá Antônio là người phải trả lời rất nhiều câu hỏi thẩm vấn vì anh ta có nhiều biểu hiện nghi vấn nhất. Vì sự việc rất nghiêm trọng nên đại tá Tham mưu trưởng đích thân kiểm tra. Vừa bước vào phòng, đại tá đã chào Antônio bằng một câu tiếng Đức. Anh ta hầu như không có phản ứng gì.

Sau một hồi lâu trả lời các câu hỏi của đại tá, Antônio có vẻ đã mệt nhoài. Bất ngờ, một lần nữa đại tá nói bằng tiếng Đức:

- Thôi, chúng ta hãy nghĩ cái đã!

Cả lần này nữa, dường như lời nói đó cũng không tác động gì tới Antônio, anh ta vẫn ngồi im.

Bỗng trong đầu đại tá loé lên một ý nghĩ. Ông đi ra ngoài, bỏ mặc Antônio ngồi trong phòng một mình.

Lúc sau, từ xa xa vọng lại một bản nhạc Đức đang rất thịnh hành hồi bấy giờ. Quan sát Antônio từ cửa sổ, đại tá đã khẳng định chính hắn là tên gián điệp bọn Đức cài vào ban tham mưu.

Căn cứ vào đâu đại tá lại khẳng định như vậy?

Lão Đãng không trả được nợ, buồn rầu ủ rũ ngồi trên một mô đất, lơ đãng nhìn ra hồ nước phía xa xa.

Chủ nợ đi tới, tươi cười chào hỏi:

- Chào già Đãng thông thái! Tôi biết ngay là dạo này ông khấm khá lắm, còn nuôi cả một đàn vịt!

Lão Đãng ngẩng đầu nhìn, quả có một đàn vịt đang bơi trên mặt hồ, thờ ơ đáp:

- Khoản nợ còn chưa trả được, lão thật chẳng biết làm thế nào đây!

Chủ nợ vừa xoa xoa cằm, vừa ngỏ ý:

- Thì ông dùng đàn vịt kia gán nợ cũng được. đi Tôi sẽ trả thêm chút tiền, được không?

Lão Đãng vẻ ngần ngại:

- Ông chủ, cách đó cũng rất hay. Nhưng ông chớ hối hận đấy!

- Đương nhiên, đương nhiên rồi!- Chủ nợ khẳng định.

Được đà, lão Đãng nói thêm:

- Lũ vịt đã quá quen và rất nghe lời tôi. Chúng chẳng khác gì trẻ con bám mẹ vậy, cứ theo riết tôi. Vậy nên phải đợi tôi vượt qua đỉnh đèo kia, rồi ông hãy lừa đàn vịt về nhà đấy.

Nghĩ tới đàn vịt sẽ là tài sản của mình, chủ nợ trong lòng vui mừng lắm, liền gật đầu đồng ý.

Thế là già Đãng nhanh nhẹn đi khỏi nơi đó.

Một hồi sau, chủ nợ nhìn thấy ông già Đãng đã vượt qua đỉnh đèo, mới hí hửng cầm sào tre, chạy về phía hồ nước. Nhưng rồi, một con vịt chủ nợ cũng không lừa về được!

Tại sao lại thế chứ?

86.

CHỈ MỘT CÂU TRẢ LỜI

Sói và Cừu cùng uống nước ở một khúc sông. Sói rất muốn ăn thịt Cừu, nên cố nặn ra một cái cớ. Nó lại gần Cừu, cao giọng nói:

- Nghe rõ đây, ta sẽ đặt cho ngươi 50 câu hỏi. Ngươi chỉ được trả lời tất cả bằng một câu, nếu không ta sẽ ăn thịt ngươi.

Cừu sợ run cầm cập, đành đồng ý.

Sói nói liền một mạch 50 câu hỏi về mọi vấn đề. Nó chắc mẩm phen này sẽ ăn thịt được Cừu.

Trong lúc lo sợ tột cùng, Cừu chợt nghĩ ra cách đối phó thông minh để thoát khỏi nanh vuốt

Sói. Cừu chỉ nói một câu là đã trả lời được cả 50 câu hỏi của Sói.

Bạn thử đoán xem đó là câu gì vậy?

Trước khi đảm nhiệm vai trò tổng thống, Lincoln từng có một thời gian hành nghề luật sư. Một lần ông biết được con trai của bạn mình bị vu là mưu hại người cướp của và đã xét xử lần đầu là có tội. Ông với tư cách là luật sư của bị cáo đến toà án để xem xét lại toàn bộ vụ án. Ông biết được mấu chốt của vụ án này lại nằm ở phía nguyên cáo, nhân chứng thề rằng anh ta đã nhìn thấy rõ ràng toàn bộ quá trình mà bị cáo dùng súng bắn chết người vào ngày 18 tháng 10 dưới ánh trăng. Việc này Lincoln muốn thẩm vấn lại.

Trong lời thề lần phúc thẩm rất hay này, có một đoạn hội thoại dưới đây. Lincoln trước tiên hỏi nhân chứng: “Anh thề là nhìn rõ anh ta?”

Nhân chứng đáp: “Tôi thề là đã nhìn rõ.”

Lincoln hỏi: “Anh ở trong đám cỏ còn anh ta ở dưới gốc cây cổ thụ, hai nơi cách nhau 20, 30m, anh có thể nhìn rõ không?”

Nhân chứng đáp: “Nhìn rất rõ, bởi vì trăng rất sáng.”

Lincoln hỏi: “Anh có chắc chắn là nhìn rõ quần áo của anh ta không?”

Nhân chứng đáp: “Tôi chắc chắn là tôi nhìn rõ cả mặt anh ta, bởi vì trăng chiếu sáng rõ mặt của anh ta.”

Lincoln hỏi: “Anh có chắc chắn lúc đó là 11 giờ không?”

Nhân chứng đáp: “Tôi có thể khẳng định, bởi vì khi tôi trở về nhà nhìn đồng hồ thì lúc đó là 11 giờ 15 phút”.

Lincoln hỏi đến đây, rồi bắt đầu trình bày lập luận của mình trước tòa. Ông vận dụng hiện thực khách quan để chỉ ra rằng người làm chứng là một tên lừa đảo với những bằng chứng giả.

Bạn biết Lincoln đã vận dụng hiện thực khách quan nào không?

Đội thám hiểm có kế hoạch đến vùng nọ thăm dò địa chất.

Hai đội viên thám hiểm dùng thang dây xuống hẻm núi sâu, để dò tìm một hang động. Xuống tới đáy, vừa đi được vài mét, thì bỗng nhiên mạch nước ngầm tuôn trào rất mạnh. Chỉ một thoáng, nước đã ngập đến ngang thắt lưng mà nước vẫn không ngừng tuôn ra. Tình huống này trước đó họ không hề nghĩ tới.

Hai người đều không biết bơi, lại không đem dụng cụ cứu sinh dưới nước. Chỉ còn một cách thoát hiểm là trèo lên bằng thang dây. Nhưng thang dây chỉ chịu được 120 kg, mà trọng lượng của hai người cộng lại là 150 kg. Lúc xuống, thì từng người xuống một. Bây giờ, nếu cả hai người cùng leo lên, thì thang sẽ ...đứt. Từng người leo lên một, nước ngập nhanh thế này, sẽ không kịp!

Thế rồi may thay, cuối cùng họ cũng đã nghĩ ra được một cách thoát hiểm khỏi dòng nước. Thử hỏi, cách đó là gì?

Thời nhà Minh, Chúc Du, tri phủ Nam Xương, Giang Tây là một ông quan thanh liêm tài giỏi. Hồi đó, Ninh Vương Chu Thần Hào có nuôi trong phủ một con hạc trắng, dưới cổ có đeo một chiếc kim bài, chứng tỏ là của Vương Phủ, không ai dám làm hại.

Có một lần, con Bạch hạc đi dạo phố, bị chó của một nhà nọ cắn chết. Viên quan trông nom con Hạc ở trong phủ Ninh vương lập tức kiện lên Nha môn tri phủ, trong đơn kiện viết:

- Con bạch hạc đeo kim bài này là do hoàng đế ban tặng. Người chủ có con chó, không trông nom con chó cẩn thận, dám cắn chết bảo hạc của Vương phủ, phải đem ra trị tội.

Chức tri phủ là quan thanh liêm, rất ghét thói phú quý rởm của bọn quan lại quyền quý. Ông cho gọi cả hai nhà lên công đường, phê một câu làm người nhà chi phủ Ninh vương phải im miệng.

Lời phán của ông là gì vậy?

Thời Tam Quốc, Tào Tháo được một người ở phương Nam tặng một con gà rừng có bộ lông rất đẹp. Tào Tháo khoái lắm, cứ ngắm nó hoài. Chợt ông ta nảy ra ý nghĩ rằng, giá con gà rừng đẹp tuyệt này nhảy múa thì càng thích thú. Thế là ông ta bảo những người hầu ở quanh đó:

- Ai có thể làm cho con gà rừng này nhảy múa thì ta sẽ trọng thưởng.

Mọi người đều muốn được thưởng, nhưng chẳng ai nghĩ ra được cách gì khiến cho gà rừng nhảy múa. Là bởi gà rừng không hiểu tiếng người, nên dù có la hét “bảo” nó nhảy múa thì cũng vô ích.

Bỗng có tiếng trẻ con cất lên:

- Tôi có cách làm cho gà rừng nhảy múa!

Mọi người ngoái nhìn, thì đó là đứa trẻ 7 tuổi, trên đầu có hai chỏm tóc trông rất linh lợi. Cậu bé tên là Thương Thư.

Tào Tháo ngỡ ngàng, vui mừng bảo cậu bé trở tài. Quả nhiên, chẳng đùa chút nào, Thương Thư khiến tất cả quan quân thấy phục tài.

Cậu bé đã làm trò ảo thuật mà khiến gà rừng nhảy múa.

Là một họa sĩ nổi tiếng đời nhà Thanh, các bức họa của Nhiệm Bá Niên đều được những người chơi tranh giành nhau mua. Ông là người sống chất phác và chuộng tự do. Thường thì ông rất thận trọng mỗi khi hạ bút. Ông cũng không muốn câu kết với bọn quyền quý, không theo đuôi a dua nên cuộc sống của ông thanh bạch và nghèo nàn. Có khi còn lâm vào cảnh túng bấn, hết cả cơm ăn. Lúc ấy ông mới buộc phải vẽ tranh để bán vì kế sinh nhai.

Ông rất thích vẽ hổ, có người đã đề nghị ông vẽ bức tranh hổ và trả thù lao luôn mười lạng bạc trắng. Một hôm, có tay nhà giàu nhân hoàn cảnh khốn khó của ông, đặt ông vẽ trả thù lao năm lạng bạc, nhưng gây khó dễ bằng yêu cầu chỉ vẽ một nửa con hổ. Nhiệm Bá Niên vô cùng căm giận. Trên thế gian này, làm gì có chuyện chỉ vẽ một nửa con hổ? Thôi được, để cho ông ta thoả mãn cái ý thích quái đản đó vậy, thế là sau khi nhận thù lao, ông hẹn ngày mai đến lấy tranh.

Ngày hôm sau, lão nhà giàu đến, vừa nhìn bức họa, lão ta bực mình muốn chết.

Tại sao lại như vậy?

Nhà bác Thành có nuôi được một con mèo tam thể rất đẹp. Con mèo mẹ này mới đẻ được 4 chú mèo con rất đẹp, trong đó có một con mèo cái giống mẹ như đúc. Bác Thành chỉ để lại con mèo cái đó, còn thì đều đem cho người khác. Ngoài bác Thành ra, không ai có thể phân biệt được đâu là mèo mẹ, đâu là mèo con.

Một hôm, bác Thành cùng mấy người bạn ở nhà uống rượu. Đang vui thì rượu hết, nhưng không ai muốn ra thị trấn mua rượu cả. Bác Thành liền gọi đứa trẻ con hàng xóm sang và nói:

- Hoà này, mọi người đều nói cháu là đứa trẻ thông minh. Bây giờ, chú kiểm tra cháu đây. Cháu hãy cho chú biết hai con mèo nhà chú, con nào là mẹ, con nào là con? Nếu cháu nói đúng, chú sẽ thưởng cho một chiếc bánh gatô. Còn nói sai, cháu phải vào thị trấn mua rượu cho các chú.

Bác Thành đinh ninh rằng Hoà không thể phân biệt được. Vậy thì có thể sai nó ra thị trấn mua rượu rồi.

Hoà chấp thuận ngay, đồng thời rất nhanh chỉ ra con mèo nào là mẹ, con mèo nào là con.

Tại sao Hoà có thể giải quyết đơn giản, mau lẹ và chính xác các việc tưởng chừng hóc búa đó?

Một vị học giả nọ may mắn được lên tàu vũ trụ, thám hiểm mặt trăng. Ông ta rất sung sướng, muốn ghi lại tất cả vẻ đẹp kỳ thú của vũ trụ cũng như những cảm xúc kỳ diệu mà mình đã được trải nghiệm. Ông ta nói với vợ biết ý định của mình và chuẩn bị mang đi một cái bút máy đắt tiền để ghi chép. Thấy vậy bà vợ nhà thám hiểm liền góp ý:

- Anh có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ, có thể trải qua những cảm giác thật kỳ thú, nhưng không thể nào dùng bút máy ghi lại những tình cảm đó đâu.

Vị học giả chợt hiểu, ông cười rồi nhanh chóng cất bút đi.

Thế là thế nào nhỉ?

Chị Thanh cố xong phần việc đột xuất, vội vàng thu xếp giấy tờ, hấp tấp đi ra lấy xe. Trời dần tối, mây đen vần vũ đầy đe dọa. Vừa đi chị vừa nhẩm tính trong đầu, cần mua gì về cho bữa tối. Trưa nay, chị nhận được điện thoại, biết bé Hương bị mệt.

Tranh thu mua ở chợ cóc ven đường, chị vội phóng xe thẳng về nhà. Trời mỗi lúc một tối, mưa cũng đã bắt đầu nặng hạt, làm cho chị càng thấy bất an trong lòng. Chị nhẩm tính, còn phải 30 phút nữa mới về tới nhà.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại reo trong túi. Chị ngập ngừng, nhưng rồi nghĩ thế nào lại dừng xe để nghe. Hóa ra là điện thoại của bà ngoại, nhắn tin chị vào hiệu thuốc mua thêm thuốc kháng sinh cho bé Hương.

Chị phải quay lại cửa hàng thuốc. May mà ở đó vẫn còn loại thuốc chị cần mua. Đã 8 giờ, trời tối đen. Mưa tạt vào mặt làm cay xè cả mắt, nhưng chị vẫn gắng nắm chắc tay lái phóng trên đường.

Đường về nhà chị có một đoạn qua lô rừng cao su. Quãng đường lúc này càng vắng vẻ... Chị bỗng chợt dạ, vì có lần được nghe kể vào buổi tối quãng đường này rất nguy hiểm. Linh tính thúc giục chị tăng ga phóng nhanh hơn nữa.

Chợt một bóng đen cao lớn lao từ trong rừng ra, chặn ngay phía trước xe chị. Chị chỉ kịp phanh kít xe lại. Mất đà, chiếc xe quăng sang một bên, làm chị cũng ngã nhào. Vừa kịp đứng dậy, thì chị thấy một người đàn ông vạm vỡ, cao lớn đứng chắn trước mặt. Hắn ta xông tới, ôm chặt lấy chị, lôi tuột vào trong rừng cao su. Chị như bưng tỉnh: đây chính là tên cướp vẫn làm nhục phụ nữ mà mình được nghe chẳng? Chị cố vùng vẫy, nhưng gã đàn ông quá to khỏe, chị không sao cựa được. Hơi thở nồng nặc mùi rượu của hắn phả vào mặt chị, làm chị ghê tởm đến buồn nôn. Hắn bắt đầu xé quần áo của chị soàn soạt. Nhìn thấy cái tai... đen bóng của hắn kề sát mặt mình, không còn nghĩ ngợi gì nhiều, chị nghiêng rặng cần phập vào tai hắn. Chị rùng mình khi nhận ra một mẩu tai của gã đàn ông đã trong miệng mình.

Bất ngờ bị tấn công, hắn đau quá, rú lên, vùng bỏ chạy, mất hút trong bóng đêm rừng cao su. Chị lập cập bò dậy.

Chị chạy nhanh ra ngoài, dựng xe lên, phóng về phía trạm công an, cách đó khoảng 3 km.

Thấy một người phụ nữ trẻ ướt sũng, mặt tái nhợt, chân tay run lấy bầy, miệng lắp bắp... anh công an trực ban hiểu ngay cơ sự. Anh vội dẫn chị đi rửa ráy, rồi nhẹ nhàng bảo chị bình tĩnh kể lại đầu đuôi câu chuyện. Chị vẫn chưa hết hoảng hốt khi kể về gã đàn ông bạo dâm kia... Chị chợt nhớ ra:

- Tôi đã cắn đứt một mẩu tai của hắn. Hắn đau quá, vùng bỏ chạy. Vì vậy tôi mới thoát được...

Nghe vậy, anh công an vội hỏi:

- Mẩu tai đó đâu?

- Tôi sợ quá, đã nhổ nó đi rồi. Nhưng tôi nhớ chỗ đó, có thể tìm lại được...

Đợi mưa ngớt, anh công an đưa chị về tận nhà, không quên cảm ơn sự giúp đỡ đầy nhiệt tình của chị.

Sáng hôm sau, khám nghiệm hiện trường, công an đã thu được vài sợi tóc của thủ phạm. Nhưng mẩu tai kia lại không tìm được. Cảnh sát điều tra đã gửi các sợi tóc của đối tượng tới phòng xét nghiệm. Bằng nghiệp vụ kiểm tra, công an hình sự đã khoanh vùng 8 đối tượng vào

diện nghi vấn có đặc điểm hình dạng như chị Thanh đã mô tả. Đặc biệt có một người đàn ông cũng bị mất một mẫu tai. Khi bị triệu tập lên thẩm vấn, anh ta sợ hãi khai là do hai vợ chồng âu yếm nhau quá đà, chị vợ đã cắn đứt tai anh ta! Không ít người cho rằng, đó là một câu chuyện khó tin được dựng lên, nhằm chối bỏ tội lỗi dã man của hắn.

Năm mẫu của các đối tượng bị tình nghi, trong đó có cả gã đàn ông bị vợ “xoir tai” được gửi về phòng xét nghiệm để phân tích. Thật bất ngờ, các mẫu xét nghiệm đã chứng minh rằng, tất cả đều không phải kẻ gây án, họ vô tội! Vụ án dường như đi vào ngõ cụt.

Cảnh sát điều tra của tỉnh được điều về tăng cường. Và chính phương án giăng bẫy do trung tá, phó phòng điều tra hình sự công an tỉnh, đã mau chóng thu được kết quả. Bắt được ba kẻ tình nghi, một trong ba tên đó cũng bị.. rách tai!

Phòng xét nghiệm cũng khẩn trương khẳng định, tóc của tên “rách tai” và tóc đã thu lượm trước đó tại hiện trường có kết quả giám định hoàn toàn trùng khớp.

Kẻ gây án chính là Nguyễn Văn Tính, một kẻ vô công rồi nghề, ngoài 30 tuổi. Trước những chứng cứ hoàn toàn xác thực, tên Tính đã phải cúi đầu nhận tội. Chính hắn là thủ phạm của những vụ trước đó. Với việc bắt được tên ác thú này, nỗi kinh hoàng của chị em phụ nữ quanh vùng bấy lâu nay mới được giải toả.

Công an đã thực hiện phương án giăng bẫy như thế nào mà tóm được hung thủ?

Chú voi to lớn rất tự hào về vóc dáng và trí thông minh của mình. Hàng xóm của chú là một con chim nhỏ xíu. Vì vậy, voi ta rất coi thường chú chim nhỏ, cứ có dịp là tìm cách thách đố để hạ thấp chú chim.

Một hôm, voi lại muốn thi tài với chim, nó liền nói với chú chim nhỏ xinh:

- Này, chim nhỏ, ta muốn so tài với ngươi, xem ai uống được nhiều nước nhất. Ai thắng thì là chúa rừng xanh. Mi thấy thế nào?

Chim nhỏ suy nghĩ, rồi gật đầu đáp:

- Được thôi, song chúng ta phải đến một nơi có nhiều nước để thi tài.

Voi to đồng ý ngay.

Thế là chim nhỏ dẫn voi to, đi xuyên rừng rậm, vượt qua núi cao, đến bờ biển.

Chim nhỏ ngắm nhìn biển, nói:

- Anh voi ơi, anh to đầu nên hãy uống nước trước đi!

Voi to chậm rãi đi xuống mép nước, vục cái vòi dài sâu vào trong nước, bắt đầu uống ừng ực, ừng ực...

Con chim nhỏ đứng ở bên cạnh nói:

- Sao anh lại chỉ uống có chừng ấy nước? Đợi đấy, tôi sẽ uống nhiều hơn anh nhiều cho mà xem!

Voi to ức, không thềm trả lời mà càng gắng hết sức uống. Con chim nhỏ làm ra vẻ kinh ngạc, hỏi:

- Sao vậy, anh cả voi? Tại sao anh càng uống thì nước biển lại càng đầy lên. Anh xem kìa, vừa rồi mực nước biển còn ở dưới tảng đá này, thế mà bây giờ nước biển đã nhấn chìm cả tảng đá. Có phải anh lại phun nước từ vòi của anh ra phải không?

Con voi to kênh thì không hiểu gì cả: “Mình đã uống quá nhiều rồi, bụng căng phồng như sắp vỡ ra, thế mà sao nước biển lại càng đầy?”

Đến lượt con chim nhỏ uống nước. Nó nghĩ ra được một mẹo, thế là thắng được voi to.

Hỏi, con chim nhỏ đã nghĩ ra cách tài tình gì vậy?

Một anh hải quan người mexico đang nói chuyện với vợ bằng điện thoại di động, bỗng tình cờ nghe được một cuộc đối thoại nhiều sóng một nam, một nữ.

Giọng nam:

- Tôi sẽ chờ ở tecate(1 tỉnh của mexico) vào giữa trưa,để nhận chuyển hàng thường lệ vào thứ hai của cô. Cô không nghĩ bọn sĩ quan càng ngày càng thông minh sao?

Giọng nữ cười giòn giã:

- Không.Chúng ta còn có thể duy trì việc làm ăn này mãi.

Sau đó, giọng nói của 2 kẻ đó cũng đột ngột như lúc xuất hiện.

Cả một tháng trời, nhân viên hải quan theo dõi việc lưu thông ở con đường xuyên biên giới khá yên tĩnh. Chỉ có 3 người phụ nữ đều đặn vượt biên giới vào Mexico vào sáng thứ 2.

Người phụ nữ đầu tiên ăn mặc mầu mực không thể chê, lái chiếc Mercedes màu đen. Người thứ 2 là một cô gái trẻ chưa quá 19 tuổi, luôn luôn đi trên một chiếc xe đạp cũ mầu đỏ. Người thứ ba lái một chiếc xe tải nhỏ, bên hông xe có một dòng chữ thật đẹp "Mexicoast spa". Trong số 3 người cô ta là người duy nhất công khai hàng hoá của mình bao gồm vitamin và thực phẩm bổ dưỡng sản xuất ở Mỹ và cô ta phải trả thuế khá nặng.

Đến lần thứ năm, họ giữ cả 3 người phụ nữ lại. Họ theo đúng phương pháp lục soát thật kỹ, chọc thủng từng tấm vải bọc trên chiếc Mercedes màu xanh dương đậm, thậm chí kiểm tra bên trong lớp xe. Đối với xe đạp cũng thế. Lục soát xe tải thì mất nhiều thì giờ nhất. Nhưng cũng may là lượng hàng vận chuyển tuần này ít hơn bình thường. Các nhân viên lấy từng mẩu hộp và chai thực phẩm đi xét nghiệm.

Cuối cùng, sau khi kiểm tra mà không thu lại kết quả gì khả nghi. Hải quan đành phải cho cả 3 người phụ nữ vượt biên giới vào Mexico.

Hải quan cửa khẩu suy đi xét lại, bàn bạc rất kỹ lưỡng. Và cuối cùng họ phát hiện ra tổ con chuồn chuồn. Một cái bẫy được giăng sẵn đợi cô ta.

Sáng thứ hai tuần tiếp theo, khi người phụ nữ trẻ đẹp, ăn mặc rất hợp mốt, lái chiếc xe Mercedes vàng sáng tới cửa khẩu thì lại bị khám xét; cô gái đi xe đạp và người lái xe tải cũng vậy. Nhưng khác với các lần trước, lần này thủ phạm bị tóm gọn. Đương nhiên là cô ta thán nhiên chất vấn, rằng buôn lậu gì? Và bằng chứng đâu? Song chỉ một loáng, cô ta...đành "đầu hàng".

Bí mật là: Ai buôn lậu? Buôn lậu gì?

Vùng nọ có một lão nhà giàu vô cùng tham lam độc ác. Nhưng lão lại có một cô con gái xinh đẹp làm bao chàng trai say mê. Lão bèn nghĩ ra một cách để bắt các chàng trai si tình đó làm không công cho mình.

Lão đánh 7 cái vòng bạc thật đẹp, ngoắc vào với nhau thành một dây dài, rồi đặt điều kiện với họ:

- Ai muốn lấy con gái ta, phải làm việc cho ta trong 7 năm, mỗi năm sẽ được trả một chiếc vòng. Nhưng chỉ được tháo rời 1 chiếc vòng duy nhất ra, rồi lấy dần bảy chiếc vòng đó trong 7 lần, sao cho mỗi lần chỉ lấy 1 chiếc vòng và không được chặt rời chiếc vòng nào nữa. Nếu không thì chẳng những không được lấy con ta, mà một đồng tiền công cũng không được lĩnh.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Tiến Thành, chàng trai thông minh lanh lợi nhất vùng đã giải được câu đố hóc búa này của lão nhà giàu. Cô gái xinh đẹp thật hạnh phúc, vì giờ đây khi ông bố độc ác và keo kiệt mất đi, hai vợ chồng đã có thể giúp đỡ được bao người nghèo khó trong vùng.

Bạn có biết Tiến Thành đã lấy 7 chiếc vòng đó như thế nào không?

Trong một vườn bách thú của nước Bỉ có hồ nuôi cá sấu. Hàng ngày rất nhiều khách tới xem cá sấu, và một số người có thói quen tùy tiện vứt thức ăn, thậm chí cả vỏ đồ hộp, chai lọ, rác rưởi xuống hồ. Những thứ đó hiển nhiên là gây hại cho cá sấu. Viên quản lý hồ cá sấu do đó rất đau đầu!

Nhằm ngăn chặn những hành vi thiếu văn minh và có hại ấy, ông ta đã cho đặt các biển cảnh báo, nhắc mọi người bảo vệ cá sấu, tuân theo quy tắc công cộng. Thế nhưng hiệu quả chẳng đáng là bao.

Sau đó ông thông cáo quyết liệt hơn, rằng sẽ phạt tiền. Song vẫn không hề ngăn chặn được tình trạng tệ hại kia.

Vấn đề khiến viên quản lý phải đau đầu nhức óc. Nghĩ hoài, nghĩ mãi, cuối cùng ông gạt bỏ mọi thông cáo trước đó, cho cấm các biển cảnh báo mới...

Thật bất ngờ, các biển cảnh cáo mới lại có uy lực lớn lao và hiệu quả đến thế. Tất cả các vị khách tới xem cá sấu đều lè lưỡi khi đọc biển cảnh cáo và không còn ai dám vứt bất cứ thứ gì xuống hồ cá sấu nữa!

Các biển báo kia lời lẽ thế nào mà khiến ai cũng “tâm phục khẩu phục” vậy?

Có ba anh em nhà nọ chung vốn buôn bán. Một lần, trước một chuyến buôn tới nơi xa, họ bàn với nhau đem số tiền tích góp được giữ lại phần lớn ở một nhà nông dân nghèo, sống rất trung thực và giao hẹn với người nông dân:

- Chỉ khi nào cả ba chúng tôi cùng tới thì mới giao lại tiền!

Ba nhà buôn đó đi buôn bán khá lâu, kiếm được nhiều tiền mới quay lại quê hương.

Người anh cả bàn với hai người em:

- Chúng ta cũng phải có cách gì thể hiện lòng biết ơn với anh chàng nông dân giữ hộ tiền chứ nhỉ?

Người em út nhanh nhẩu nói:

- Mai là ngày lễ Thánh. Mỗi dịp lễ Thánh anh em ta thường ngồi bên cửa sổ nhìn ngó người đi lễ. Chi bằng ngày mai, vào lúc sáng sớm, chúng ta tới trước cửa sổ nhà anh ta bỏ mũ, và khom người chào anh, sau đó rồi mới tới xin lại tiền gửi.

Hai người anh thấy thế cũng hay liền đồng ý, đâu biết rằng người em út đã bày đặt sẵn một âm mưu.

Tối hôm đó, người em út tới nhà người nông dân, nói:

- Anh em chúng tôi định mua ít điền sản gần đây, ngày mai đến xin lại số tiền gửi anh. Hai anh tôi sai tôi tới gặp anh để anh giao tiền cho tôi. Sáng mai, ba anh em tôi sẽ tới trước cửa sổ nhà anh bỏ mũ, khom lưng chào anh để làm chứng là họ uỷ nhiệm cho tôi nhận tiền. Sau đó tôi sẽ nhận tiền do anh giao lại.

Sáng sớm hôm sau, người nông dân đang ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh người đi lễ Thánh thì quả nhiên thấy ba anh em nhà buôn đó bỏ mũ, khom lưng chào anh. Sau khi làm việc đó, ba nhà buôn chia tay, mỗi người đi làm một việc, hẹn tới trưa sẽ cùng tới một hiệu ăn, ăn xong sẽ cùng tới nhà người nông dân nhận số tiền đã gửi.

Tới trưa, hai người anh đợi người em út ở hiệu ăn đã hẹn mà mãi chẳng thấy đâu. Họ chạy tới nhà người nông dân gửi tiền xem có thấy cậu ta không, thì mới biết là cậu ta đã nhận toàn bộ số tiền ba người gửi ở đấy và trốn đi đâu mất tăm rồi.

Họ tức quá, mắng người nông dân không giữ lời họ dặn, rồi lôi tới công đường. Quan toà phán quyết là người nông dân phải bồi thường số tiền bằng cách tịch biên toàn bộ gia sản để thế chấp.

Người nông dân oan ức, đau đớn vô cùng bởi giúp người vô tư lại bị vạ lớn.

Một bác láng giềng biết chuyện, tới thăm và bảo với anh ta:

- Anh chẳng làm gì phải lo ngại cả. Tôi xin làm người biện hộ cho anh, đảm bảo anh trắng án!

Biết người nông dân yêu cầu xử phúc thẩm, hai nhà buôn kia cũng mời luật sư danh tiếng giúp họ.

Tại phiên tòa phúc thẩm, luật sư của hai nhà buôn yêu cầu không những người nông dân phải bồi thường, mà còn phải phạt tù tội chiếm đoạt trái phép tài sản của người khác...

Tới lượt bác láng giềng của người nông dân trình bày. Bác ta dũng dạc tuyên bố thật ngắn gọn, song đầy sức thuyết phục. Tòa chấp nhận ngay, còn hai nhà buôn kia cùng các luật sư của họ hoàn toàn bí rị!

Bác láng giềng biện hộ ra sao mà kết quả lớn vậy?

100. CHỊU THIỆT TRƯỚC MẮT

Một hôm sư tử kiến nghị cùng 9 con chó hoang đi săn mồi. Chúng đi săn cả ngày, được tất cả 10 con linh dương. Sư tử nói cần phải tìm một người anh minh để chia phần.

Một con chó nói:

- Chia theo tỷ lệ 1:1 là công bằng nhất.

Sư tử điên tiết, đánh con chó lăn quay ngay ra đất, chết ngay tại chỗ.

Các con chó khác sợ quá, chỉ có một con can đảm nói được cách chia làm sư tử hài lòng.

Sư tử vui vẻ nói:

- Người nghĩ ra cách chia này thật tuyệt.

Chó nói:

- Khi ngài xông tới người anh em của tôi và đánh gục nó, tôi đã lập tức thành sáng suốt hơn đấy ạ.

Cho nên có câu: “ Hảo hán biết chịu thiệt trước mắt”, bởi nếu không thì phải chịu thiệt thời càng lớn hơn.

Mục đích của việc “Chịu thiệt trước mắt” là vì mục tiêu cao xa hơn.

Con chó can đảm đã nói cách chia thế nào để bảo toàn được mạng sống?

101. MỞ KẾT SẮT

Điệp viên tình báo nọ tìm được cách lọt vào căn phòng số 3 cất giữ các tài liệu tuyệt mật. Sau một hồi tìm kiếm, anh ta cũng phát hiện ra chiếc kết sắt bí mật đằng sau một bức tranh lớn treo tường. Làm sao tìm được mật mã mở khóa đây?

Đang suy nghĩ thì anh ta chợt nhìn thấy một chiếc đồng hồ cổ tuyệt đẹp đứng ở góc nhà. Nhưng đồng hồ đã chết, kim chỉ 11 giờ 35 phút. Được biết mật mã này gồm 5 con số. Anh ta trầm tư nghĩ ngợi rồi chợt à lên một tiếng...

Sau vài phút thử khóa, quả nhiên anh ta đã thành công. Vậy anh ta đã làm thế nào để tìm được mật mã?

102. BA CÂU HỎI HÓC BÚA CỦA NHÀ VUA

Ngày xưa có một ông vua có thói quen làm khó người khác, thường nghĩ ra những câu hỏi kỳ quái rồi buộc người ta phải trả lời.

Một hôm ông ta cho đòi vị đại thần nổi danh là thông minh tới và bảo:

- Nghe nói người người thông tuệ, học vấn uyên bác, trăm có ba câu hỏi khó cho khanh đây: Một là biển sâu bao nhiêu? Hai là, trăm cưỡi ngựa vòng quanh trái đất mất bao nhiêu thời gian? Và ba là, khoảng cách giữa trời và đất bao nhiêu? Hạn cho khanh trong vòng hai tuần lễ phải có câu trả lời!

Vị đại thần đó trở về nhà, nghĩ hoài nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra được đáp án. Chỉ còn lại ngày cuối cùng là hết hạn. Vị đại thần không ăn, không uống; gầy xẹp đi, nom thật thảm hại.

Thương chủ quá, một người hầu đánh bạo hỏi:

- Việc gì khiến đại thần trở nên tiều tụy thế này?

Vị đại thần thở dài:

- Nhà vua ra ba câu hỏi, đòi ta giải đáp. Hôm nay là ngày hẹn cuối cùng, mà ta chưa nghĩ được câu trả lời nào. Lần này e là thanh danh của ta sẽ tiêu tan.

Người hầu nghe xong ba câu hỏi, cười cười thưa:

- Đại nhân là người thông tuệ, học vấn cao xa, sao ba câu hỏi đó lại làm khó ngài được?

Thế là người hầu nói cho vị đại thần đáp án hai câu đầu.

- Ném một hòn đá xuống biển, quãng đường mà hòn đá đi được từ mặt nước tới đáy chính là độ sâu của biển.

- Mặt trời đi rất chậm, chúng ta cảm thấy mặt trời hầu như không chuyển động. Nếu ngựa của ngài chạy nhanh như mặt trời, thì lên ngựa lúc mặt trời mọc, hai mươi tư giờ sau sẽ lại quay trở về mặt trời mọc; vừa hay đi vòng quanh trái đất một vòng!

Câu hỏi cuối cùng, vị đại thần nhắc nhở người hầu phải trả lời chính xác bằng con số đấy, không được chung chung, đại khái đâu!

Người hầu lại trả lời liền:

- Trời và đất cách nhau 129872,6543 km!

- Nhà ngươi có dám bảo đảm kết quả mình tính toán là chuẩn xác không?

Người hầu đáp ngay, chẳng ngần ngại...

Vị đại thần rất phục người hầu của mình đã có những câu trả lời diệu kỳ.

Ai cũng biết lời giải đáp của hai câu đầu, nhưng người hầu dựa vào đâu mà đảm bảo về độ chính xác của khoảng cách giữa trời và đất?

103. THẦY XEM TƯỚNG

Thời Chiến quốc, Triệu vương Lý Đức Thành trấn giữ Giang Tây, một hôm có ông thầy tướng tới yết kiến. Ông ta tự xưng:

- Chỉ cần nhìn là thần đã biết ai là quý nhân ai là tiện nhân!...

Để thử tài hắn ta, Triệu Vương cho phu nhân của mình ăn vận, trang điểm hết như đám ca kỹ, đứng lẫn vào thành một nhóm trong triều rồi bảo hắn tìm cho ra. Thầy tướng nghĩ ra một kế, quả nhiên tìm được phu nhân. Triệu Vương vui mừng, thưởng hậu cho ông ta.

Không biết thầy tướng đã nghĩ ra kế gì mà giỏi vậy?

104. VỤ LỪA TẠI CỬA HIỆU VÀNG BẠC

Ngày trước, ở thành phố Nam Kinh có một cửa hiệu vàng bạc giá cả phải chăng, thái độ phục vụ nhiệt tình nên làm ăn rất phát đạt.

Một hôm, một người khách họ Lưu đến cửa hàng, ông ta muốn nhờ cửa hiệu bán hộ mình một bức tượng bằng ngọc, một cặp bình hoa bằng bạch ngọc, một viên ngọc khảm xanh và một chiếc nhẫn. Ông muốn tất cả những thứ đó ới giá hai nghìn ngân lượng. Sau khi xác định, tính toán, nhân viên cửa hàng nói với ông ta, rằng những đồ đó có giá trị hơn ba nghìn ngân lượng.

Ông khách họ Lưu nói:

- Đây là báu vật gia truyền của tổ tiên tôi để lại, không bán dưới hai nghìn lượng. Nếu cửa hàng bán được thì tôi sẽ cho cửa hàng một nghìn lượng. Nếu không bán được thì trả lại cho tôi.

Người kế toán của cửa hàng thấy việc làm ăn này chỉ có lãi, không có lỗ, sao lại không làm? Vậy là anh ta đồng ý. Ông khách họ Lưu để lại địa chỉ rồi ra về.

Những món đồ kia đã bày ở cửa hàng được ba tháng. Cũng có mấy khách hàng muốn mua chúng, nhưng vừa hỏi đến giá cả là họ lắc đầu ra về. Ông Lưu từng đến cửa hàng hỏi thăm mấy lần, thấy hàng của mình chưa bán được mà cũng không tỏ ra lo lắng gì.

Một hôm, một khách hàng ăn mặc sang trọng có vẻ như là một thương nhân giàu có đến cửa hàng. Vừa nhìn, ông ta đã ưng ngay những món đồ của ông Lưu, và quyết định mua toàn bộ những đồ đó. Nhân viên bán hàng không dám phát giá cao, mà để cho khách tự ra giá. Ông khách nghĩ một lát và đồng ý mua với giá năm nghìn lượng. Nhân viên bán hàng vội gọi ông chủ đến. Ông chủ cửa hàng thấy khách hàng có dáng vẻ thương gia rất nghiêm túc thì vô cùng sung sướng, nghĩ bụng lần này có thể kiếm được ba nghìn lượng rồi.

Ông khách nói, hôm nay ông ta không mang tiền, nên chỉ đặt cọc năm trăm lượng, và hẹn mười ngày sau sẽ trao tiền rồi lấy hàng. Hai bên giao hẹn, trong vòng mười ngày cửa hàng không được bán những đồ đó cho người khác. Mười ngày sau, nếu ông khách không đến lấy hàng, thì năm trăm lượng kia sẽ thuộc về cửa hàng.

Ông chủ cửa hàng vui mừng khôn xiết. Đúng là năm trăm lượng từ trên trời rơi xuống; vụ làm ăn này quả là béo bở. Cho dù ông khách không mua, thì ông ta cũng có trong tay năm trăm lượng rồi.

Đã mấy ngày qua, nhưng ông khách vẫn chưa đến lấy hàng. Đến tối ngày thứ tám ông họ Lưu đến và dẫn theo một thanh niên ở quê lên. Ông ấy nói cậu ta đến báo mẹ ông ở quê đã mất, nên ông phải về ngay. Không biết mấy món gia truyền kia bán được chưa; nếu bán được rồi thì ông đang cần tiền, còn nếu chưa bán được thì ông phải mang chúng đi.

Cửa hàng nghe vậy rất lo lắng. Nếu để ông ta mang đồ đi thì sẽ lỗ hẹn với ông khách, như vậy món hời trước mắt vượt mất. Nếu không để ông ta mang đồ đi thì lại không phải. Chẳng còn cách nào khác, ông chủ cửa hàng đành khuyên ông Lưu hoãn về quê một hai ngày. Ông Lưu sầm mặt, định nói những câu khó nghe. Thấy thế, ông chủ cửa hàng đành cười trừ, ông tính nhanh rồi quyết định đưa cho ông Lưu một nghìn chín trăm lượng, để giữ lại đồ.

Ông Lưu chẳng nói gì, cầm tiền đi luôn.

Mấy hôm sau, ông khách vẫn không đến lấy hàng.

Bỗng ông chủ thốt lên:

- Thôi chết rồi, bị lừa mất toi một nghìn bốn trăm lượng rồi.

105. GÀ QUAY CHÍN CÒN ĐỂ TRỨNG

Một bác nông dân đi vào một quán ăn, gọi một con gà quay vàng ươm và hai quả trứng. Ăn xong, bác nói với lão chủ quán:

- Lần sau tôi lại đến ăn, lúc đó sẽ thanh toán một thể.

Chủ quán đồng ý. Mấy tháng sau, bác nông dân lại đến quán này dùng bữa. Ăn xong liền thanh toán tiền lần trước, lão chủ đòi hai trăm đồng.

- Một con gà và hai quả trứng sao lại hai trăm đồng?

- Mấy tháng rồi, con gà ấy đẻ được mỗi ngày một quả trứng, rồi lại nở thành con gà, gà lại đẻ trứng. Ta chỉ đòi có hai trăm đồng, thế là ít đấy.

Hai người cãi nhau, kiện lên quan. Quan toà xử lão chủ thắng kiện, đòi bác nông dân phải trả tiền. Bác nông dân nói:

- Tôi không phải là không trả tiền, có điều là vừa mới mua một bao lúa mạch nên còn phải mang đến lò sấy để sấy cho chín, chuẩn bị về gieo mạ.

Quan toà liền nói giọng đầy mỉa mai:

- Có đời nhà ai lại nói thóc đem sấy chín rồi đi gieo mạ?

Bác nông dân chỉ chờ có vậy, vắn lại một câu khiến quan toà cứng họng, phải xử cho bác thắng cuộc.

Bác nông dân đã nói gì mà viên quan toà ngu ngốc kia phải chịu vậy?

Vì gần đây tại chung cư thanh niên đã xảy ra một vụ án nên thám tử Walter đặc biệt quan tâm. Hôm đó, thám tử tới thăm một người phụ nữ trung niên sống ở phòng 110 tên là Mili. Có người nói, đã thấy cô ta có mặt ở hiện trường trong đêm xảy ra vụ án. Vì thế Walter cần phải làm rõ, xem rốt cuộc cô ta có liên quan đến vụ án này hay không.

- Anh quả thật là thám tử Walter à?

Mili hỏi Walter, hai mắt nhìn anh đầy vẻ ngờ vực.

- Không may rồi, tôi không đem giấy chứng nhận tới, nhưng đây là danh thiếp của tôi.

Walter đưa cho cô ta danh thiếp của mình. Mili nhận lấy rồi cầm tấm danh thiếp dí sát mắt để đọc.

- Có lẽ cô ta bị cận thị - Walter nghĩ.

- Vậy, cô làm ơn cho tôi biết, khoảng 9 giờ tối hôm kia cô đã ở đâu, làm gì?

- À, từ lúc chập choạng tối hôm đó, tôi chỉ ở nhà một mình. Tôi đọc sách từ khoảng 8 giờ đến 10 giờ - Mili trả lời.

- Nhưng cả buổi tối hôm ấy trời mưa to, chung cư này bị sét đánh, nên khoảng từ 8 rưỡi đến 9 rưỡi chẳng phải là đã mất điện một tiếng đồng hồ ư? - Trinh sát Walter thầm nghĩ: “Cuối cùng thì cũng lộ ra sơ hở rồi. Xem cô trả lời thế nào đây?”

- Vâng, đúng thế - Mili vẫn trả lời một cách bình tĩnh, mặt cô không tỏ ra hoảng sợ chút nào.

- Vậy cô đã đọc sách bằng đèn pin hay nến vậy? Walter chặn dần từng bước, không lơ lửng chút nào.

- Không, nhà tôi không có đèn pin cũng chẳng có nến, nhưng quả thực là tôi có đọc sách, lẽ nào anh không tin? Làm ơn đợi một lát...

Nói rồi cô lấy một cuốn sách dày từ căn phòng bên trong đưa cho Walter. Walter vừa nhìn thì ngạc nhiên vô cùng, nhưng anh hiểu ra ngay lập tức.

- Ồ, cảm ơn cô, tôi tin rằng cô không hề nói dối, hơn nữa tôi có thể khẳng định, rằng cô không có mặt tại hiện trường khi vụ án xảy ra!

Walter nói với Mili. Bây giờ, anh hoàn toàn tin vào lời kể của Mili, không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Tại sao lại như vậy nhỉ?

107. KẾT QUẢ ĐỀU BẰNG 1

Lần nọ thầy giáo ra cho các học sinh một bài toán hóc búa sau:

$$2+1=1$$

$$3+4=1$$

$$4+9=1$$

$$5+7=1$$

$$6+18=1$$

Nào bạn, hãy cùng các bạn trong lớp học này suy nghĩ để tìm ra đáp án nhé!

108. LANG BẮM TRIỆU HÒA HẠI NGƯỜI

Vùng nọ vừa xuất hiện một thầy lang họ Triệu. Sở trường của ông ta là bắt mạch, chuẩn đoán giới tính của thai nhi.

Nghe đồn rằng, ông ta bắt mạch có thể biết thai phụ sinh con trai hay con gái, chính xác trăm phần trăm, chưa bao giờ xảy ra sai sót. Nhiều cặp vợ chồng ở xa hàng trăm cây số cũng đến xin bắt mạch. Nhà ông lang lúc nào cũng đông như hội; chưa đầy nửa năm, ông ta phất lên như điều gặp gió.

Buổi sáng nọ, có một đôi vợ chồng nông dân đã đứng tuổi, bế đứa con gái vừa đầy tháng đến tìm Triệu Hoà. Họ vô cùng tức giận, chất vấn:

- Chính ông đã nói là tôi chắc chắn sinh con trai, tại sao tôi lại sinh con gái?

Triệu Hoà chậm rãi cười hỏi:

- Xin biết quý tính đại danh của ông bà, gia đình ta ở đâu?

Người vợ đáp:

- Tôi họ Triệu, Triệu Hằng, nhà ở Triệu gia trang.

- Khẩu thiệt vô bằng, chờ tôi tra sổ đã - Triệu Hoà lấy ra một cuốn sổ rất dày, giở một hồi thì tìm được tên của Triệu Hằng:

- Bà xem, ngày 15 tháng 3 bà đến bắt mạch, phía dưới viết là con gái

- Ông nói láo, lúc đầu rõ ràng ông bảo với tôi là con trai - Triệu Hằng làm ầm lên

- Ồi chà, thế thì lúc đó bà nghe nhầm rồi.

- Không thể nhầm được. Ông nói tôi sẽ sinh con trai, nên về nhà tôi rất vui mừng.

- Chớ làm ồn, chớ làm ồn! Nói có sách, mách có chứng đây.

Mấy người hiếu kỳ cũng chen vào xem, thấy trên sổ quả có viết là sinh con gái.

- Đúng đấy, trên sổ đúng là viết rõ sinh con gái!

Vợ chồng Triệu Hằng cãi vã một hồi, nhưng không đưa ra được chứng cứ, đành tự nhận mình gặp xúi quẩy... Vừa lẩm bẩm: “Đồ hại người! Đồ hại người!” vừa bế con ra về.

Vậy sự việc đó rốt cuộc là như thế nào?

109. CHỮ CÁI GÌ?

Hôm nay có giờ học môn tiếng việt. Sau khi giảng bài ngữ pháp xong, cảm thấy học sinh đã mệt mỏi, thầy giáo liền ra một câu đố vui về từ ngữ:

- Các em có biết 3 hợp 1 là chữ cái gì không?

Thành, cậu học sinh thông minh nhất lớp đứng dậy đáp sau vài giây suy nghĩ:

- Thưa thầy, đương nhiên là chúng em biết ạ!

Và cậu nói ngay ra đáp án. Cậu im lặng trong giây lát, rồi đặt tiếp câu hỏi cho cả lớp:

- Thưa thầy và các bạn, thế 1 trừ 1 là chữ cái gì?

Đó có thể là chữ cái nào? Thầy giáo vừa mỉm cười vừa nhìn cả lớp đang im lặng suy tư...

Bill là một chàng trai thông minh, ưa thích du lịch. Bill đi rất nhiều nơi, thăm thú được không ít cảnh đẹp. Cậu có một anh bạn làm thuỷ thủ, do vậy đã xuống tàu cùng bạn để đi châu Mỹ. Đó cũng là một chuyến đi nhớ đời của cậu ta.

Hôm nay là ngày thứ năm kể từ ngày tàu rời bến cảng. Bill đang sung sướng nhìn ngắm biển cả bao la thì bỗng nghe được tin dữ: trời nổi bão lớn. Các thuỷ thủ vô cùng lo sợ.

Trận bão lớn như một con mãnh thú ập tới. Mặt biển ầm ầm nổi sóng. Tàu hàng nhanh chóng bị nhấn chìm, các thuỷ thủ cũng chìm theo. Chỉ còn một mình Bill, vật lộn với sóng biển không biết đã bao lâu, cuối cùng dạt được vào hòn đảo nhỏ.

Vừa bước chân lên đảo, Bill liền ngất đi. Lúc tỉnh dậy, gió đã nhỏ dần, sóng biển cũng hiền hoà trở lại. Bill cảm thấy vừa đói vừa khát, mò mẫm đi tìm khắp trên đảo, nhưng vẫn chẳng tìm thấy chút gì có thể ăn được. Cuối cùng, tìm thấy một mạch nước ngầm nhỏ anh quỳ xuống uống ừng ực cho đến khi hết khát. Cứ như là chưa bao giờ được uống thứ nước ngon đến vậy! Nước mát làm cho Bill phấn chấn hẳn lên; nhưng cái đói vẫn còn cào.

“Lẽ nào lại chịu chết trên đảo này?” – Bill nghĩ. “Có cách gì để rời đảo, về đất liền được đây?”.

Trên biển, phía xa xa, đang có một chiếc tàu đi qua. Bill tràn đầy hy vọng, chạy ra bờ, hai tay giơ lên vẫy, miệng gọi vang. Nhưng vì quá xa, tàu không thể thấy Bill được.

Một lúc sau, lại xuất hiện chiếc cánh buồm... ở mãi tận nơi tiếp giáp giữa biển và trời. Bill lại dài cổ ra kêu cứu nhưng rồi cánh buồm cũng khuất bóng. Trên biển thường xuyên có tàu qua lại, nhưng Bill không báo cho họ biết được. Cuối cùng thì Bill cũng nghĩ ra được một cách thông báo mình đang ở trên đảo, cần được cứu giúp.

Anh chàng Bill tội nghiệp đã nghĩ ra được cách gì?

Chín giờ hai mươi phút tối. Mitxir vừa định rời phòng làm việc, thì chuông điện thoại reo lên. Anh ta nhấc máy lên nghe:

- John, John! Cứu em với! - Đầu bên kia cất lên tiếng khóc thút thít của vợ anh, chị Dina. Sau đó là tiếng một người đàn ông cố ghìm giọng:

- Mitxir, nếu mi không muốn chuyện gì xảy ra với vợ mình, thì hãy đưa cho tao hai mươi nghìn bảng Anh mau! Đúng mười giờ mười lăm, một người tên là Willker sẽ đến tìm mi. Hãy đưa tiền cho anh ta! Liệu mà thực hiện, nếu không vợ mi...- Nói đến đây thì bên kia giập máy.

Tiếng khóc của vợ cứ quanh quẩn trong đầu Mitxir, cảm giác như có ai đó đang quất rất đau vào người anh vậy. Anh vội rời khỏi phòng làm việc, rồi đi vào cửa hàng bách hoá mua một chiếc cặp da màu xanh. Tiếp theo, anh đến ngân hàng rút hai mươi nghìn bảng Anh. Rồi lại quay trở lại phòng làm việc. Đến mười giờ mười lăm phút, một người đàn ông xuất hiện. Hai con mắt hắc xanh như mắt sói, hung dữ, nhìn chăm chăm vào Mitxir. Hắn gằn giọng:

- Tao là Willker. Mau đưa tiền đây!

- Vợ tôi đâu?- Mitxir hỏi.

- Cô ta còn sống. Nhưng nếu mày muốn báo cảnh sát thì...- Nói đến đây Willker lừ mắt như muốn nuốt tươi Mitxir – Thì..., vợ ngươi sẽ chết!

Willker vừa đi khỏi Mitxir vô cùng lo lắng, quyết định báo cho cảnh sát. Rồi anh chạy xộc xuống lầu, lái xe tức tốc lao về nhà. Khó khăn lắm anh ta mới về đến nhà. Anh nhẹ cả người khi thấy vợ mình bình an vô sự, và đang nói chuyện với cảnh sát.

- Ô, anh Mitxir. Chị nhà đã kể toàn bộ câu chuyện cho tôi rồi. Nào là tên cướp và chiếc cặp xanh gì gì đó. Nhưng vẫn chưa rõ ràng gì cả. Mong anh hãy kể tỉ mỉ lại cho tôi một lượt nữa. Gã đến văn phòng của ông trông như thế nào, và chiếc cặp đựng tiền của ông hình thù ra sao?

Mitxir kể lại toàn bộ từ đầu đến cuối cho cảnh sát nghe.

Nửa đêm, cảnh vật yên tĩnh, hai vợ chồng Mitxir vừa uống rượu vừa nói chuyện với nhau. Bỗng Mitxir nhảy bật khỏi ghế, vội gọi điện cho cảnh sát.

- John, anh làm gì thế? Phát hiện ra manh mối gì mới à? Dina hỏi. Mitxir nghiêm mặt lại:

- Đúng vậy, tôi gọi họ đến thẩm vấn cô!

- Em à? Anh yêu! Anh say rồi!- Dina vô cùng ngạc nhiên.

- Đừng có diễn kịch nữa! Bây giờ tôi vô cùng tỉnh táo. Cô và cái thằng Willker kia đã thông đồng hãm hại tôi! – Mitxir tức giận hét lên.

Sau khi cảnh sát thẩm vấn, Dina đành phải nhận tội. Thế là thế nào?

112. PHÉP THUẬT - TRÒ BỊP

Ở Nam Kinh có khách giang hồ bán thuốc, dùng xe chở một tượng phật Quan Âm, đi khắp nơi xem bệnh cho mọi người. Khi bán thuốc, bao giờ ông ta cũng hỏi kỹ thuật gì, tình trạng ra sao, sau đó mới bắt thuốc.

- Khi gói thuốc viên bán, bao giờ ông ta cũng bỏ các viên thuốc vào bàn tay tượng quan âm. Ông ta nói: Nếu thuốc từ bàn tay quan âm không rơi xuống là quan âm hiển linh, thuốc uống rất tốt, có công hiệu. Cứ thế, mỗi ngày ông ta thu hàng nghìn hàng vạn tiền.

Có một anh thanh niên, đứng cả buổi xem ông ta bán thuốc mà không hiểu vì sao cả. Anh ta nghĩ :bàn tay của tượng quan âmđể nghiêng mà sao viên thuốc lại không rơi. Anh ta muốn học phép này để kiếm tiền .

Một hôm anh thanh niên kia chờ cho mọi người mua thuốc đã vãn, mời ông bán thuốc vào quán uống rượu. Ăn uống xong anh ta chẳng trả tiền gì cả, cùng ông bán thuốc ra về. Lần thứ hai, lần thứ ba cũng vậy, anh ta và ông bán thuốc ăn uống xong cứ thế ra về mà chủ quán cũng chẳng hỏi tiền mà cũng không ai chặng hai người. Người bán thuốc lấy làm lạ, muốn hỏi xem anh ta có phép thuật gì. Anh thanh niên nói:

- Một tí phép thuật làm vui lòng ông mà thôi, nếu ông đồng ý thì chúng ta trao đổi phép thuật cho nhau càng tốt chứ sao.

- Ông bán thuốc đồng ý và nói với anh thanh niên:

-Pháp thuật của tôi chẳng có gì cao siêu mà chỉ là để hòn nam châm kín trong tượng quan âm, còn viên thuốc thì có trộn bột sắc nên viên thuốc bám ở lòng bàn tay tượng quan âm mà không rơi xuống.

Nói xong, ông ta giục chàng trai tiết lộ phép thuật cao siêu...Hắn thấp thỏm lắm: Phép thuật gì mà linh nghiệm thế, ăn nhậu thỏa thuê mà lại chẳng phải trả một xu nào?

113. TÌM NHỮNG TRANG CÒN LẠI

Mấy hôm nay, mẹ Trang bận túi bụi, không có cả thời giờ đón em Trang nữa. Thậm chí, mẹ còn phải mang cả tài liệu về nhà để làm thêm. Hôm qua, mẹ làm đến 2h sáng, khi bố giục đi ngủ, mẹ mới tắt đèn về phòng.

Nhưng mẹ đã sơ xuất không đóng cửa sổ, nên tập tài liệu có 46 để trên bàn bị gió thổi bay khắp nơi.

Sáng ra, bố sang phòng làm việc đã tìm thấy trang 17, 19, 31, 32 và 46. Mẹ lo quá, vội hỏi Trang xem tại sao gió lại thổi bay nhiều đến vậy. Trang thầm tính và lập tức bố đi tìm khắp trong phòng.

Theo bạn, còn những trang nào chưa tìm thấy?

114. CƠ HỘI CỦA JOHN

Chuyện kể rằng sau khi John chết đã đi gặp Thượng Đế. Thượng đế xem qua lai lịch của ông ta, vẻ không vui, hỏi:

- Để người sống 60 năm dưới hạ giới, sao lại chẳng có chút thành tích gì thế?
- Thừa Thượng đế- John giải thích - chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách con được, là do ngài không cho con cơ hội. Nếu ngài cho quả táo thần kỳ kia rơi vào đầu con, thì người phát hiện ra “Định luật vạn vật hấp dẫn” sẽ chính là con đấy ạ.

Thượng đế nghĩ một lát rồi nói:

- Được, chúng ta hãy thử một lần xem sao!
- Thượng đế vấy tay một cái, thời gian bỗng lùi lại 30 năm về trước ở ngay trong vườn táo kia. Thượng đế rung cây táo, một quả táo đỏ rơi ngay vào đầu John. John nhặt quả táo lên chùi chùi vào quần rồi ngoạm vài miếng hết sạch. Thượng đế lại cho một quả táo to hơn nữa rơi vào đầu John, John lại chén hết quả táo.

Thượng đế thở dài:

- Chao ôi! Thật đáng thương.

Rồi ngài lại cho John thêm một cơ hội nữa, ngài rung mạnh cây táo, một quả táo rất to lại rơi trúng đầu John. John nổi giận dùng dùng, nhặt quả táo quăng đi thật xa:

- Đồ chết tiệt, phá hỏng cả giấc mơ đẹp của ta rồi.

Quả táo bay đi, chẳng may rơi đúng đầu Newton đang ngủ. Newton tỉnh dậy, nhặt quả táo lên, óc loé sáng và ông đã phát hiện ra “Định luật vạn vật hấp dẫn” nổi tiếng.

Lần này mặc dù John xin xỏ, Thượng đế chỉ nói ngắn gọn một câu khiến anh ta không còn cãi được nữa. Vậy thượng đế đã nói gì mà John phải chịu vậy?

115. NHÀ TIÊN TRI THOÁT TỘI

Một nhà tiên tri, vì lỡ lời mắc tội với Hoàng đế. Hoàng đế sai điếu nhà tiên tri đó đến, giận dữ thét lên:

- Mi có thể đoán trước họa phúc của người khác. Bây giờ mi nói cho ta hay, mi còn sống được bao lâu nữa?

Nhà tiên tri biết Quốc Vương muốn tìm có giết mình, nhưng cứ giả tảng như không có chuyện gì, nói một cách điềm nhiên về thời gian cái chết của mình.

Nghe xong vị hoàng đế mê tín kia vì sợ chết, nên không những không động đến một sợi lông chân của nhà tiên tri, mà còn lập tức thả ông ta ra.

Bạn có biết nhà tiên tri đã nói gì không?

116. CHO THÓC VÀO CÁC Ô BÀN CỜ

Thuở xa xưa có một vị đại thần thông minh, dâng lên nhà vua Ấn Độ trò chơi cờ vua. Bàn cờ có 64 ô vuông, với các quân cờ khắc chữ “hoàng đế”, “hoàng hậu”, “xe”, “pháo”, “mã”,...

Trò chơi biến hóa vô cùng, chơi hàng trăm ván cũng vẫn không chán!

Quốc vương cao hứng liền bảo vị đại thần thông minh đó:

- Trẫm muốn trọng thưởng cho khanh. Nói đi, khanh muốn gì trẫm cũng sẽ cho.

Vị đại thần liền thưa:

- Thần chỉ xin một số hạt thóc thôi ạ!

- Thóc! Ha ha... khanh muốn bao nhiêu?

- Tàu bệ hạ. Người hãy cho 1 hạt thóc vào ô đầu tiên trên bàn cờ, sau đó cho vào ô tiếp theo số hạt gấp đôi ô ngay liền trước đó...!

Quốc vương nghĩ: “Thế thì có đáng bao nhiêu đâu”, và lệnh ngay cho quan coi giữ kho thóc:

- Khanh mau mang thóc thưởng cho ông ta!

Quan giữ kho lương tính toán một lúc thì mặt liền biến sắc, kinh hãi tâu lên Quốc vương suy nghĩ của mình.

Đến lượt Quốc vương cũng sợ cuống lên:

- Vậy phải xử lý thế nào? Đúng là trẫm không thể đáp ứng đòi hỏi của ông ta. Nhưng trẫm đã trót hứa rồi! Khanh mau nghĩ cách giúp trẫm!

Nghĩ ngợi một lúc, quan quản lương trình tấu mưu kế của mình:

- Xin bệ hạ cứ lệnh mở kho lương, sau đó bảo vị đại thần được thưởng tự mình đếm lấy từng hạt thóc cho đủ số lượng được thưởng là được!

Nghe xong Quốc vương cả mừng phán:

- Xem ra, chí ít trí thông minh của khanh có thể sánh được với ông ta. Trẫm quyết định chọn khanh làm tể tướng!

Vậy có gì bất thường trong việc bỏ thóc vào ô bàn cờ, mà khiến cả vua quan họ cuống lên thế?

Và quan quản lương đã nghĩ ra được tuyệt chiêu gì?

117. QUAN BẾP NHẬN TỘI

Lần nọ, Tấn Văn Công dùng bữa, phát hiện một sợi tóc còn dính trên món thịt quay. Trong cơn tức giận, ông muốn xử tử quan bếp ngay lập tức. Quan bếp thấy vậy bèn quỳ xuống kêu oan. Nghe những lời nói có lý có tình của quan bếp, Tấn Văn Công tỉnh ngộ, ra lệnh điều tra rõ sự việc. Quả nhiên có kẻ đã lén lút làm bậy, giở thủ đoạn hãm hại quan bếp.

Quan bếp đã mưu trí giữ được mạng sống của mình, vì biết rằng khi đối mặt với những đòn tấn công ác ý của kẻ thù thì không được chùn bước trước uy thế của bọn chúng. Và phải gây dựng được lòng tin, dũng cảm mưu trí đối đầu thì mới lật đổ âm mưu của chúng.

Quan bếp đã mưu trí tâu gi lên để vừa thoát tội chết, lại vừa lấy lại lòng tin của Tấn Văn Công?

118. Dừng đĩa sành bán mèo

Ông nhà buôn đồ cổ nọ đến trú chân ở nhà một người nông dân. Ông ta liếc mắt nhìn thấy ở góc nhà có một cái đĩa sành cổ. Lúc đó có con mèo đi đến chỗ cái đĩa uống nước. Ông nhà buôn chau mày nảy ra sáng kiến: Có cách rồi!

- Ông bạn! – Ông ta rào trước đón sau nói với người nông dân – Con mèo này của ông trông xinh quá! Ông có bán nó không?
- Ông định trả bao nhiêu tiền? – Người nông dân hỏi.
- 100 đồng.

Người nông dân ôm con mèo cười lớn, đưa cho nhà buôn:

- Con mèo này không giống như những con mèo khác đâu, nó biết làm cho ông thỏa mãn mọi ý muốn đó.

Họ ngồi xuống, lại nói chuyện tào lao một lúc nữa. Ông nhà buôn cảm ơn ông nông dân, cáo từ đi ra. Khi ông ta đi ra đến cửa, thì bỗng như sực nhớ ra một điều gì, ông nói với người nông dân:

- Nay ông bạn, nếu đi giữa đường mà con mèo này muốn uống nước thì làm thế nào? Hay là ông cho tôi nốt cái đĩa sành kia đi!

Khi nghe câu trả lời của người nông dân, ông nhà buôn mới ngó người ra. Vì sao vậy nhỉ?

119. SÓI NGOẠM CHẾT CÁ

Thời gian Võ Tắc Thiên làm hoàng đế đã nghiêm cấm việc sát sinh. Một lần, quan ngự sử Lâu Sư Đức đến vùng huyện Thiểm đi công cán. Lúc ăn cơm, người đầu bếp bưng lên một đĩa thịt. Quan ngự sử Lâu Sư Đức kinh ngạc hỏi:

-Thịt ở đâu thế này

Đầu bếp trả lời

-Con dê bị con sói cắn chết

Vừa ăn cơm với thịt dê, Lâu Sư Đức vừa khen:

-Con sói này quả là được việc

Bữa khác, đầu bếp lại bưng lên cho sư đức một đĩa cá. Lâu Sư Đức hỏi:

-Cá ở đâu vậy ?

Đầu bếp trả lời :

Con sói cắn chết đấy ạ

Quan lớn chau mày, tỏ ý không hài lòng. Liệu ngài sẽ quở mắng thậm tệ hay phạt nặng kẻ dưới do phạm luật không?

120. CAO THỦ HƠN CẢ QUÁN QUÂN

Jack, Pate và Tim là ba người bạn thân với nhau. Họ đều là những người thành đạt, có thành tích cao trong thể thao: Jack là quán quân quần vợt, Tim vô địch cờ vua.

Hôm đó cả ba cùng chơi vui vẻ cả buổi chiều ở câu lạc bộ “OK”. Khi ăn tối, Pate sung sướng khoe với mọi người xung quanh:

- Hôm nay quá tuyệt vời, tôi vừa chơi quần vợt vừa chơi cờ vua, mà thắng cả quán quân quần vợt lẫn quán quân cờ vua đấy.
- Thật á? – Có người hỏi đầy vẻ nghi ngờ.
- Đương nhiên, cả hai người chơi với tôi đều thừa nhận – Pate phân bua.
- Thế thì họ nhường anh rồi! – Những người xung quanh vẫn giữ nguyên ý kiến.
- Không có chuyện đó đâu. Chúng tôi đều đã chơi hết mình – Cả hai quán quân chân thành xác nhận.

Thế là thế nào? Pate sao lại thắng được cả hai nhà vô địch?

Thời xa xưa, nước Côlômbia bị ngoại bang xâm lược. Nhân dân Côlômbia dưới sự chỉ huy của tướng Maicon, anh dũng chống xâm lược. Nhưng do vũ khí và lực lượng thua kém kẻ thù nên họ phải vận dụng cách đánh du kích – vừa đánh vừa di chuyển, dựa vào địa hình rừng núi hiểm trở.

Một lần tướng Maicon dẫn quân tới một khu rừng, thì bỗng một anh lính bị nhện độc cắn sưng vù cả người, đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Thế là ông nảy ra một diệu kế, biến khu rừng đó thành “viện binh” với sức mạnh khôn lường.

Ông cho một chi đội tấn công địch, nhử chúng đuổi theo qua khu rừng đó.

Kết quả là quân địch bị tấn công, khiến bọn chúng cứ từng tên từng tên một bị quy ngã. Nghĩa quân Colombia chỉ còn việc là tha hồ bắt sống chúng! Một chiến thắng đáng kể mà thật dễ dàng!

Đó là nhờ phép thuật linh nghiệm của tướng quân Maicon hay khu rừng đó có quỷ ma gì?

122. SÁNG TẠO VÌ... LƯỜI

Ở nước Mỹ xa xôi có 1 cậu bé chăn cừu . Công việc của cậu rất đơn giản: Đó là mỗi ngày phải dẫn bầy cừu ra bãi cỏ và trông không cho chúng ăn rau ở ruộng bên cạnh. Một ngày nọ, cậu bé bỗng ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết. Và chỉ tỉnh ngủ khi nghe tiếng quát tháo giận dữ của ai đó. Cậu choàng dậy và nhìn thấy ngay khuôn mặt hầm hầm giận dữ của ông chủ.

_Nhóc con vô dụng! Ruộng rau đã bị phá tan nát hết rồi mà mày còn nằm ngủ được sao? Cậu bé tái mặt không biết phải trả lời như thế nào. Sau đó cậu bé nghĩ mãi không biết phải làm sao để bầy cừu không vượt qua ruộng bên cạnh. Vốn thông minh, cậu nhận thấy ở chỗ trồng hoa hồng thì hàng rào không chắc chắn lắm nhưng bầy cừu không dám đi qua vì hoa hồng có gai.

Cậu bỗng nghĩ ra một cách và thực hiện ngay. Quả nhiên là thành công, bầy cừu ngoan ngoãn ăn cỏ, không dám vượt hàng rào sang ruộng rau bên cạnh nữa.

Cậu bé đã nghĩ ra cách gì vậy?

123. MÁNH KHÓE LÁI BUÔN

Cô gái người dân tộc thiểu số nọ ngày ngày kiếm củi trên rừng, mang ra chợ bán, để mà sinh sống.

Một hôm một nhà buôn chỉ xe củi của cô, hỏi:

- Bao nhiêu tiền?
- 5 đồng.
- Toàn bộ chứ?
- Vâng!

Nhà buôn bèn nói to với các lái buôn khác và mọi người xung quanh đó:

Các vị nghe rõ rồi chứ? Các vị làm chứng hộ cho, cô gái mang củi lẫn xe chở củi, toàn bộ bán cho tôi với giá 5 đồng!

Nghe thế, cô gái mới hiểu ra là mình đã bị nhà buôn kia lừa. Nhưng rất nhanh trí, cô liền hỏi lại:

- Vậy 5 đồng là ông đưa tay cho tôi chứ?

Nhà buôn chẳng suy nghĩ gì, đồng dạc trả lời:

- Đương nhiên là lấy tay đưa cho cô!

Cô gái bèn hướng về phía mọi người, nói to:

- Ông nhà buôn này lấy tay đưa cho tôi! Các vị đều nghe rõ cả rồi chứ ạ?

Mọi người mặc dù không hiểu cô gái hỏi thế là có ý tứ gì, song đều nói:

- Rõ, nghe rõ cả rồi!

Cô gái đánh xe chở củi vào sân nhà tên lái buôn kia. Mọi người vì tò mò ủa cả vào theo... Khi nhà buôn lấy ra 5 đồng cho cô, rất nhanh cô gái làm một động tác khiến ông ta bỗng tái mét mặt, kêu toáng lên:

- Cô định làm gì thế?

Cô gái thản nhiên trả lời:

- Thì chính ông nói là đưa tay cho tôi mà! Đó là điều đã thỏa thuận mà mọi người đã rõ. Thì tôi đã phải đánh đổi toàn bộ số củi của mình... Tôi tự nhận là đã tính toán nhầm, thua thiệt, nhưng đành chịu vậy!

Nhà buôn cứng họng, đành phải nhẫn nhục trả cho cô gái 1000 đồng tiền vàng.

Cô gái đã làm gì, mà khiến cho ông nhà buôn kia hoảng hồn, cam chịu bỏ ra món tiền lớn như vậy?

124. ÔNG GIÀ KỲ LẠ NGỒI TRONG GÓC QUÁN

Trong góc quán một quán cà phê ở London thường có một ông già lặng lẽ uống cà phê hoặc sữa.

Nữ nhà báo trẻ thường thông báo cho ông tất cả những tin tức về các vụ án và xin ông chỉ bảo. Ông già này không bao giờ đến hiện trường vụ án, nhưng mỗi lần nghe cô nhà báo kể xong ông đều đoán được kết quả vụ án. Thời gian cứ thế trôi đi, người ta rất khâm phục và gọi ông là “Bậc thầy trinh thám phá án ngay tại ghế”.

Một buổi tối nọ, một tên trộm lượn lờ trước quầy tính tiền của quán cà phê. Hắn lấy đi của ông chủ 200 bảng Anh. Nhưng tên trộm này không may, vì vừa ra khỏi quán vài bước liền gặp cảnh sát tuần tra. Cảnh sát thấy hành động của anh ta có vẻ khả nghi liền gọi ngay lại, giải về đồn cảnh sát gần đó.

Lúc này ông chủ quán cũng đã phát hiện mình bị mất trộm, nên vội báo cảnh sát. Vậy là cảnh sát càng nghi ngờ tên này, và tiến hành lục soát hắn. Nhưng điều kỳ lạ là, trên người hắn không có số tiền 200 bảng kia. Vì không có đủ bằng chứng, nên cảnh sát đành phải thả hắn ra.

Hôm sau, nữ nhà báo kể lại vụ án này cho ông già kia. Vừa nghe ông ta vừa lấy ra một sợi dây và thắt thành một cái nút lạ. Ông ta cứ tháo nút rồi lại thắt nút, giống như đang ám chỉ điều gì đó liên quan đến vụ án vậy.

- Cô có biết 200 bảng tên trộm lấy là tiền giấy hay tiền xu không?

Bỗng ông già hỏi.

- Nghe ông chủ quán nói, thì là tiền giấy.

- Vậy thì đúng rồi – Ông già nói – Nếu cô muốn có một bài báo “độc” thì cô đến nhà tên trộm theo dõi hắn vài ngày, thế nào cũng có kết quả như ý.

Ông già nói xong rồi đi. Cô nhà báo làm theo lời ông và quả là đã phát hiện ra bí mật của tên trộm.

Bí mật đó là gì? Làm thế nào mà ông già có thể phá được vụ án này?

125. ƯỚC THÀNH BỐ ĐỂ

Một phú ông nọ cho gọi hết con nợ của mình đến nói:

- Nếu tất cả nghèo đến mức không thể trả được nợ, thì hãy thề với ta kiếp sau sẽ trả nợ ra sao, ta sẽ đốt hết giấy nợ, coi như xóa sổ.

Ai nghe xong cũng đều thề kiếp sau chắc chắn sẽ trả hết nợ.

Người nợ ít nhất thề:

- Kiếp sau tôi nguyện đầu thai làm ngựa cho chủ nhân cưỡi để trả nợ kiếp trước.

Phú ông gật đầu vẻ đồng ý, rồi đốt giấy nợ cho anh ta.

Người nợ vừa tiền thì nói:

- Tôi nguyện làm thân trâu giúp chủ nhân cấy cày ruộng nương để trả nợ kiếp này.

Phú ông lại gật gù, đốt hết giấy nợ cho ông ta. Nhưng người nợ nhiều nhất lại đồng dặc:

- Tôi nguyện trả nợ bằng cách đầu thai làm bố ông!

Phú ông tức nổ đom đóm mắt, gào khản cả cổ:

- Mày vay tao bao nhiêu, không trả đã đành, lại còn lu loa muốn làm bố tao hả?

Rồi sai người ra định đánh ông ta một trận như tử cho bố tức. Nhưng sau khi nghe con nợ thứ ba giải thích, phú ông đành phải im lặng. Ông ta đã nói thế nào?

Tối hôm nay dinh thự của đại tướng quân chẳng đèn kết hoa rực rỡ, mừng đón ông thắng trận trở về.

Tướng quân mặc lễ phục màu trắng, cúi đầu đáp lại những lời chúc mừng của mọi người. Sau đó ông rót đầy một ly rượu đứng dậy, có ý định nâng ly chúc rượu người ông cung kính nhất.

Mọi người chờ đợi, hồi hộp dõi theo tướng quân. Ai nấy đều tự hỏi: “Ly rượu này, tướng quân sẽ chúc ai đây?”

Một vị tóc bạc trắng mỉm cười không nói gì. Ông ta nguyên là cấp trên của tướng quân, là vị tư lệnh đã về hưu. Cựu tư lệnh thầm nghĩ: Mình cũng có con mắt tinh đời, giờ phút quyết định đã giao quyền chỉ huy cho anh ta. Không làm sao có được ngày hôm nay? Xem ra, ly rượu này phải chúc mừng mình đây.

Phu nhân của tướng quân xúc động đến đỏ mặt. Bà nghĩ: ngay từ khi ông ấy còn là đại đội trưởng, mình đã nhận định, ông ấy sẽ có tiền đồ sán lạn, để rồi vượt qua định kiến đến với ông ấy. Ngày thường, mọi công việc trong nhà một tay mình gánh vác. Mọi công trạng đều có sự đóng góp của mình. Ly rượu này nhất định tướng quân sẽ dành chúc mình.

Nhưng, rút cuộc tướng quân không dành ly rượu đó chúc họ, mà dành cho một người khác. Ai sẽ là người nhận được ly rượu chúc mừng của tướng quân?

127. KHƠMA ĐẪN... ƯA NẶNG

Một hôm, ông chủ Hy Lạp sai các nô lệ gửi hàng hóa lên núi, đường đi khá xa. Do đó, họ còn phải chuyển theo cả thực phẩm ăn đường.

Lúc chuẩn bị xuất phát, các nô lệ đều tranh mang hàng hóa, bởi chúng nhẹ hơn cái gửi chất đầy thức ăn. Nô lệ Khơma thì lại giành ngay lấy cái gửi nặng đó. Các gã khác cười thầm chê Khơma dốt, “tự chuốc vạ vào thân”.

Nhưng rồi dọc đường đi, các nô lệ khác đều cảm thấy gửi hàng của họ cứ như ngày một nặng hơn. Còn gửi của Khơma rõ ràng là nhẹ đi từng buổi, để rồi trở thành nhẹ nhất!

Lúc đến nơi, không ai còn dám cười Khơma nữa, mà ngược lại cứ tấm tắc khen anh là thông minh. Về sau, do quý mến chàng trai đó ông chủ đã trả lại tự do cho anh.

Chàng trai Khơma thông minh cỡ nào mà lại biến cái gửi chất đầy thức phẩm nhẹ đi được?

128. NHỜ TỔNG THỐNG BÁN SÁCH Ế

Những ai làm trong nghề xuất bản đều biết đến câu chuyện kinh điển về bán sách ế này.

Có một nhà xuất bản tồn đọng một lô sách đã lâu không bán được, bỗng có người nghĩ ra một ý vô cùng hay: Gửi tặng Tổng thống một quyển sách và năm lần bảy lượt xin ý kiến.

Tổng thống trăm công ngàn việc không muốn quanh quẩn với ông ta nhiều liền trả lời ông ta một câu: “Quyển sách này hay lắm”. Nhà xuất bản nắm lấy câu nói ấy làm quảng cáo: “Hiện nay đang có bán quyển sách Tổng thống thích”. Vậy là số sách bị tồn kho nhanh chóng bán hết.

Không lâu sau, nhà xuất bản này lại có sách bán không chạy, ông ta lại gửi tặng Tổng thống. Tổng thống không mắc lừa ông ta như lần trước nữa, định châm biếm ông ta, bèn nói: “Quyển sách này chán ngấy”. Nhà xuất bản nghe Tổng thống nói vậy, suy nghĩ rồi làm quảng cáo: “Hiện có bán quyển sách Tổng thống ghét đọc”. Lại có nhiều người do hiếu kỳ tranh nhau mua, sách lại bán hết.

Lần thứ ba, nhà xuất bản lại tặng Tổng thống một cuốn sách mới. Có kinh nghiệm của hai lần trước, nên Tổng thống không hề hồi âm trả lời. Nhưng nhà xuất bản cũng lại vì thế mà kiếm được rất nhiều tiền. Nhà xuất bản đã quảng cáo thế nào để tiếp tục bán được cuốn sách thứ ba này?

Một đoàn văn công của quân đội cần tuyển diễn viên, nên đã ra đề thi như sau: Thể hiện ngẫu hứng cảnh đêm khuya trở về nhà.

Rất nhiều thí sinh đua nhau đến dự tuyển, nhưng chỉ có người: 2 nam, 1 nữ được vào vòng chung kết.

Nam thanh niên đầu tiên bước ra sân khấu. Anh ta vội vã đẩy cửa bước vào, ngồi tựa thành giường rồi vớ lấy một quyển sách chăm chú đọc. Một lúc, anh ta lăn ra ngủ...

Một cô gái xinh đẹp bước ra sân khấu. Cô bước vào phòng, vội vàng dọn qua đồ đạc, sau đó ngồi đan len một lúc. Sau đó cô nhìn đồng hồ, rồi ngáp dài quay lại kéo dây công tắc tắt đèn...

Chàng trai – người thứ ba, bước ra sân khấu. Anh ta uể oải bước qua ngưỡng cửa rồi đóng cửa lại, nhưng vô ý làm rơi hộp cờ tướng cấp ở nách, quân cờ bắn ra tứ tung. Anh ta đang định cúi xuống nhặt, bỗng ngáp mấy cái liền, thế là anh ta quay lại kéo dây công tắc, tắt đèn...

Trong ba người này, bạn có biết ai được đạo diễn đánh giá là biểu diễn tương đối tốt không?

130. LẤY LÝ CHỦ NHÂN TRỊ CHỦ NHÂN

Chủ nhân không đưa một đồng xu nào, lại bắt người hầu đi mua rượu. Người hầu chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, liền hỏi:

- Bẩm lão gia, không có tiền thì mua rượu thế nào?
- Bỏ tiền ra mua rượu thì ai mà chả làm được. Chủ nhân giận dữ nói – không có tiền mà mua được rượu mới gọi là giỏi chứ?

Người hầu đành phải cầm chai rượu ra đi. Trong nháy mắt, anh ta đã mang chai rượu không về và nói với giọng hớn hờ:

- Rượu mua về rồi, xin lão gia ra uống hai chung cho đã!
- Chủ nhân thấy chai rượu không thì nổi giận lôi đình quát:
- Làm gì có cái lý thế này! Chai rượu không, gọi ta ra uống cái gì?

Người hầu liền cười, nói một câu làm chủ nhân cứng họng, không sao bắt bẻ được. Bạn có biết anh người hầu nói cái gì để trị ông chủ quái ác của mình không?

131. BÁN CHUM SÀNH THEO ...KÝ

Vào năm Quang Tự, ở Kỳ Châu xảy ra một trận lụt lớn. Nhà đổ, người và gia súc chết; cảnh tượng vô cùng thảm hại. Sau khi nước rút, mọi thứ trong nhà đều phải mua mới, như cái chum đựng nước, chiếu, chăn...

Trong thời gian ngắn, chum bỗng thành loại hàng bán chạy. Một tên gian thương liền mua rất nhiều chum đựng nước từ nơi khác về bán. Những chiếc chum này có giá rẻ - mỗi chiếc 10 hào, định bụng nhân lúc thiên tai này làm một quả lớn.

Mọi người nghe nói trong chợ có bán chum, vội chạy đi mua. Tên gian thương thấy người đến mua đông như kiến. Hai tay giơ cao cái cân, hắt hét to với giọng vịt đẻ:

- Thừa các vị, tiểu nhân là thương gia, thấy các vị chạy ngược chạy xuôi mà không mua được chum đựng nước, nên vô cùng áy náy. Vì vậy, đã mua một lô chum từ nơi xa về - Hắt hắt giọng nói tiếp - Chum là hàng dễ vỡ, dọc đường bị vỡ rất nhiều, thành thử chi phí vận chuyển cao. Mặc dù như vậy, với giá một cân chỉ 1 hào thôi...

Bán chum theo cân nặng, tự cổ chí kim chưa bao giờ có chuyện như vậy. Vì một chiếc chum ít ra cũng nặng tới 100 cân.

Tên gian thương chưa dứt lời, thì đám người đã ồ lên phản đối như ong vỡ tổ.

Khi mọi người và tên gian thương đang cãi nhau thì một người tên là Thiết Quả Lý đi qua. Người này đã nghĩ ra được một cách, khiến tên gian thương không bắt chẹt được người mua nữa.

Ai biết, Thiết Quả Lý đã nghĩ ra cách gì?

132. DỪNG TAY PHÂN BIỆT MÀU SẮC

Ở một thành phố nọ của Trung Quốc, người ta sản xuất rất nhiều đồ gốm sứ. Khách du lịch tới đây sẽ vô cùng thích thú khi nhìn thấy vô vàn chiếc bình hoa màu đen, màu trắng rất đẹp. Những chiếc bình lấp lánh trong nắng trông thật thích mắt. Còn người bán hàng thì chào mời khách rất nhiệt tình.

Có một người mù, nghe tiếng chào, liền đi tới nói với chủ hàng:

- Tôi muốn mua một chiếc bình, mà không biết nên mua chiếc nào?

Chủ hàng giới thiệu nhiệt tình:

- Thưa ông, đây là những chiếc bình tốt nhất đấy. Tôi không dám nói sai. Dối người, trời sẽ phạt! Ông mua một chiếc đi! Mấy chục chiếc tôi đã bán hết, chỉ còn vài chiếc này – Nói xong chủ bán hàng liền gõ coong coong vào bình.

- Bình của ông màu gì? – Người mù hỏi:

- Bốn cái màu trắng, một cái màu đen, tất cả năm cái – chủ hàng nói tiếp – Trắng hai đồng, đen ba đồng. Đừng nghĩ màu đen đắt, tiền nào của ấy, bình màu đen đánh chắc, rất bền.

- Thế thì bán cho tôi chiếc bình màu đen – người mù nói, rồi lấy tiền trả cho chủ hàng.

Chủ hàng tinh ranh, nhìn trước ngó sau không thấy ai, liền đưa cho người mù chiếc bình ... trắng.

Người mù đón chiếc bình, sờ khắp lượt rồi lại sờ những chiếc bình còn lại. Sờ suốt một lượt xong, người mù bỗng nói:

- Ông là đồ xảo quyệt! Tại sao lại lừa người đã mù cả hai mắt như tôi?

Làm sao người mù lại khẳng định được như vậy?

Có một con sâu róm thấy mình xấu xí, vừa chậm chạp nên oán thán Thượng Đế: "Thưa Thượng đế! Ngài sáng tạo vạn vật cố nhiên rất thần diệu, nhưng con cảm thấy ngài sắp đặc cuộc đời con lại không cao minh. Ngài chia cuộc đời con thành hai giai đoạn, giai đoạn đầu vừa xấu xí vừa chậm chạp, giai đoạn sau thì lại vừa đẹp đẽ vừa khéo léo; khiến con ở giai đoạn đầu bị mọi người chửi rủa, còn ở giai đoạn sau lại được nhà thơ ca ngợi. Xấu thì xấu cực kỳ, tốt thì tốt cực kỳ, điều này không tránh khỏi quá không cân bằng, không nhịp nhàng. Sao ngài không đồng đều một chút, để con bây giờ tuy xấu một chút nhưng hành động có thể khéo léo hơn một chút, sau này khi thành bướm rồi tướng mạo xinh đẹp, nhưng hành động chậm chạp một chút. Như thế hai giai đoạn làm sâu róm và bướm của con chẳng phải có thể trải qua rất vui vẻ hay sao?".

"Người cho rằng suy nghĩ như thế là tuyệt lắm sao?" - Thượng đế nói, - "Nhưng người có suy nghĩ rằng, nếu như thế thì người sẽ sống sót không lâu!".

"Tại sao?" - Con sâu róm lắc lắc cái đầu to của mình, thắc mắc hỏi.

Thượng Đế liền giải thích cho sâu róm hiểu ra và không dám đòi hỏi gì hơn những gì mình có. Vậy Thượng Đế đã giải thích cho sâu róm thế nào mà sâu róm phải tâm phục khẩu phục vậy?

134. THẰNG CON VÔ LƯƠNG TÂM

Có một ông cụ, tuổi đã già, sức đã yếu. Ông đem toàn bộ tiền của mà suốt đời chịu bao khổ sở đắng cay mới có được giao hết cho con trai. Nhưng thằng con trai út bất lương lại đuổi bố ra khỏi cửa, khiến cho ông phải lang thang đầu đường xó chợ.

Chỉ ít ngày sau, gặp lại thằng con trai của mình ở trên đường, ông đau đớn van xin:

- Ôi con trai tốt bụng! Xin hãy nể mặt Thượng đế, rủ lòng thương, cho cha một cái chăn đơn để đắp những ngày giá rét!

Thằng con không phản đối, nó nói:

- Sẽ mang đến cho ông ngay.

Hắn về nhà tìm một chiếc chăn đơn cũ, đưa cho con trai và nói với nó:

- Dem chiếc chăn đơn này cho ông nội mày đi!

Thằng bé không đem đi ngay, mà xé chiếc chăn ra thành hai mảnh, để lại ở nhà một nửa, còn một nửa mang đi ra cho ông nội.

Sau đó, con trai ông già phát hiện thấy nửa cái chăn đứa trẻ giữ lại, liền hỏi con:

- Tại sao mày lại xé chiếc chăn ra làm đôi, giữ lại một nửa để làm gì?

Nghe câu trả lời của con trai, hắn mới ngã ngửa người ra. Đúng là trời quả báo, sau này chắc hắn cũng không thoát khỏi số phận của cha hắn hiện giờ.

Bạn có biết con hắn nói gì không?

135. QUÀ CẦU VIỆN

Thời Chiến Quốc, Tề Uy Vương thứ 8, nước Sở kéo đại quân đánh chiếm nước Tề.

Tề Vương vội cử Thuần Vu Khôn sang nước Triệu xin cứu viện, đem theo 100 cân vàng, 10 chiến xa làm quà biếu. Thuần Vu Khôn nghe xong ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Tề Vương hỏi:

- Khanh cười cái gì, có phải chê vật mang theo quá ít không?

Thuần Vu Khôn nhin cười, thưa:

- Hạ thần đâu dám!

Tề Vương lại hỏi:

- Khanh cười thế là có ý gì?

Thuần Vu Khôn liền kể một câu chuyện:

- Hôm qua, lúc thần vào triều, đi qua cánh đồng, thấy một người nông dân quỳ bên đường tế ruộng. Ông ta một tay cầm cái chân giò nho nhỏ, tay kia bưng bát rượu, cho con thóc lúa đầy bồ, lợn cừu đầy chuồng, vàng bạc đầy ruộng, con cháu đầy đàn. Thần thấy tay ông ta cầm mấy thứ nhỏ nhoi, nhưng mồm lại yêu cầu những thứ thật là to lớn, cho nên càng nghĩ càng buồn cười.

Tề Uy vương liền tăng thêm số vàng lên 1000 dật, bạch ngọc 10 đôi, xe ngựa 100 cỗ.

Thuần Vu Khôn mang theo những lễ vật này sang nước Triệu. Nước Triệu nhận cống vật xong, liền lập tức cấp cho 10 vạn binh mã, lương thực và 1000 cỗ chiến xa. Nước Sở khi nhận được tin này, vội vàng ngay đêm đó rút quân về nước.

Thuần Vu Khôn đã dùng cách gì để Tề Uy Vương phải tăng tiền vàng, chiến mã để xin quân cứu viện?

136. TÁ ĐIỀN VỜ ỒM LỪA ĐỊA CHỦ

Địa chủ cậy có tiền có thế hay cưỡng ép tá điền trong vùng cho mượn tiền, mượn lợn cừu; mượn nhưng không bao giờ trả. Mộc Tử làm phát ốm mới tích góp được ít tiền, thế mà bị lão chủ cướp mất, trong lòng vô cùng căm giận, luôn nghĩ cách bắt hắn phải trả lại.

Có một năm bệnh cúm hoành hành. Mộc Tử nghĩ thời cơ đòi nợ đã đến, liền giả vờ ốm nặng, chống gậy đến cổng nhà địa chủ, hét lớn mấy câu.

Cả nhà địa chủ từ lớn chí bé đều hoảng hốt, chỉ sợ anh ta sẽ truyền bệnh sang mình, liền sai người ra ngăn anh ta lại và lập tức đem tiền ra trả. Mộc Tử đòi được nợ rồi thì lập tức chạy đi báo cho các tá điền khác biết, bảo họ học theo cách này của mình mà đi đòi nợ.

Suốt ba ngày liền, trước cổng nhà địa chủ lúc nào cũng có những người mắc bệnh cúm vây kín. Địa chủ sợ họ xông vào nhà, đành cắn răng đem tiền ra trả cho từng người một.

Mộc Tử đã kêu thét những gì mà gã địa chủ tham lam độc ác phải hoảng sợ vậy?

GIẢI ĐÁP

1. NGƯỜI THỢ MAY GANH ĐUA

Câu quảng cáo đó là:

- Bốn tiệm có kỹ thuật cắt may tốt nhất phố này.

2. MÓN LƯỖI CỦA Ê DỐP

Câu trả lời của Ê Dốp là:

- Chẳng phải mọi điều xấu xa nhất đều xuất phát từ miệng lưỡi con người đó sao? Cái lưỡi là thứ quan trọng nhất và cũng là thứ xấu xa nhất!

3. CÓ GÌ GHÊ GÓM LẮM ĐÂU

Anh ta nhanh trí chỉ tay về phía Anhxtanh - giờ đang lắng nghe – nói:

- Vấn đề đó có gì ghê gớm đâu, người lái xe của tôi sẽ giải đáp cho các ngài ngay bây giờ!

4. BỨC TRANH TRÁNG SĨ ĐẤU BÒ TỐT

Picatxo đặt tên cho bức tranh là: Tráng sĩ đấu bò tốt thuận tay trái.

5. TÌM NGƯỜI TRONG TRANH

Hóa ra, Picatxo đã “nghệ thuật hóa” hình ảnh tên trộm và đương nhiên đã khiến nó khác rất nhiều so với hình dạng thật!, Mới hay, “hiện thực” và “hư cấu nghệ thuật” là thế nào.

6. MƯU KẾ TIỄN CHA

Ngô Chất nói với Tào Phi:

- Lần này tiến đưa Đại vương xuất chinh, ông không nên nói nhiều, chỉ làm ra vẻ khóc lóc thảm thiết là được.

Tào Phi nghe theo, tỏ vẻ lo lắng về việc xuất chinh của vua cha, khóc lóc thảm thiết, nước mắt như mưa, đập đầu xuống đất, khiến cho Tào Tháo và những người có mặt ở đó đều cảm động. Từ đó Tào Tháo cho rằng Tào Thực là người hời hợt, còn Tào Phi mới thật lòng với cha. Do vậy sau này đã truyền ngôi Thái Tử cho Tào Phi.

7. NẾM NƯỚC TIỂU

Sacain lắc đầu không hài lòng nói với anh ta:

- Anh bạn đúng là không sợ bẩn – điều đó là rất tốt. Nhưng cũng không có khả năng quan sát. Anh không phát hiện là vừa rồi tôi chấm ngón tay trở vào chiếc cốc đựng nước tiểu, sau đó lại mút ngón tay giữa ư?

Cả lớp đang ngồi im phăng phắc bỗng phá lên cười. Còn anh sinh viên nếm nước tiểu cũng được một bài học nhớ đời.

8. TÔ ĐÔNG PHA PHÁ ÁN

Tô Đông Pha bắt Hồng Mao về lấy 20 chiếc quạt giấy lên, vẽ các họa tiết trang trí lên quạt rồi sai Lý Kỳ và Hồng Mao, mỗi người đem 10 cái quạt ra bán với giá 1 lượng bạc 1 cái. Mọi người nghe nói quạt do Tô Đông Pha vẽ, tranh nhau mua hết. Ông đưa Lý Kỳ 10 lượng cưới vợ và cho Hồng Mao 10 lượng làm vốn buôn bán kiếm ăn.

9. BẢN LĨNH CỦA CÔNG TƯỚNG WENSOR

Công tước Wnsơ không hề bối rối, ngài vừa cười vừa cầm tô nước rửa tay lên uống một hơi hết sạch.

Bản lĩnh giao tiếp của công tước Wensor thật là cao cường.

Trần Bình nhanh nhẹn tới gần tên chủ thuyền, vui vẻ đề nghị:

- Ông chèo thuyền đã lâu vất vả quá, để tôi giúp ông một tay.

Nói rồi tự mình cởi hết quần áo ngoài, mặc độc nhất quần lót, rồi tới giúp người chủ chèo thuyền. Chủ thuyền chẳng thấy Trần Bình có của nả gì quý, thì chả còn phải nghĩ tới chuyện hành hung cướp bóc nữa.

11. CÂY MẶN BÊN ĐƯỜNG

Vương Nhung đáp:

- Các cậu nghĩ xem, cây mận ở ngay bên vệ đường, lại chín mọng thế này, nếu mà ngon thì sớm bị người qua đường hái sạch rồi.

Lũ bạn vội nếm thử, quả thật mận vừa đắng vừa chua, nhổ ra cũng chưa hết ghê răng.

12. QUA MẶT CONAN DOYLE

Bởi vì trên chiếc túi du lịch của ông đã ghi rất rõ ràng: “Conan Doyle”

13.

GIA CÁT LƯỢNG VÀ MÁNH CHO GÀ ĂN

Vốn thông minh mưu trí, cậu liền nghĩ ra một cách:

Lúc đi học cậu đút một ít thóc và túi áo, áng chừng gà hoa mơ sắp sửa gáy thì Gia Cát Lượng liền vẩy thóc ra vườn. Gà thấy thóc im ngay, lát sau cậu lại vẩy thêm chút thóc nữa. Cứ thế đến khi nào hết thóc thì mới thôi.

Kỳ thực đâu phải Trịnh Bản Kiều “mệnh to, phúc lớn”, mà là anh ta đã rắp tâm “huấn luyện” con lừa của học quan, để nó hất ngã y mỗi khi anh khoanh tay, khom lưng xuống. Cách làm là: mỗi sáng sớm, khi học quan buộc ngựa ở trước học phủ, thì anh ta bước tới phía sau lừa, đá thật mạnh vào mông nó một cái. Lừa đau quá, lồng lên tung loạn hai chân sau. Sáng nào anh ta cũng làm như vậy, khiến lừa trở nên quen thói: hễ nhìn thấy anh ta khoanh tay khom lưng là hai chân sau đã đá tung rồi, không chờ anh ta đá vào mông nó nữa.

15.

ROCKERFELLER ĐẦU TƯ CHO TƯƠNG LAI

Nhờ khôn ngoan mua toàn bộ diện tích đất rộng lớn cạnh nơi xây dựng trụ sở tổ chức Liên hợp quốc mà Rockerfeller đã phát tài lớn. Vì khi trụ sở đó vừa xây dựng xong, thì giá đất quanh vùng cùng lên cơn sốt. Chả trách lợi tức của tập đoàn tăng cả chục lần.

16. TẮM DANH THIẾP

Vonte nhẹ nhàng nói với hẳn:

- Này ông bạn, tôi đã thấy “Tắm danh thiếp” mang tên ông ở trên cửa nhà tôi, nên vội vã đến xin lỗi ông, vì lúc đó tôi có việc bận, không ở nhà để tiếp ông được.

17. CARNEGIE XỬ THẾ TUYỆT VỜI

Nắm được tâm lý hiếu thắng, rất thích đề cao tên tuổi của George, Carnegie đáp ngay:

- Dĩ nhiên là lấy tên ông đặt cho công ty. Đó là Công ty oto Hoàng Gia George.
George sượng quá, lập tức đồng ý.

18.

BA HẠT THÓC GIỐNG CỦA KHUẤT NGUYỄN

Hóa ra Khuất Nguyên muốn kiểm tra sự trung thực của các thí sinh. Và sau khi đã hiểu rõ tất cả, Khuất Nguyên liền nghiêm trang tuyên bố:

- Anh ta là người rất thành thực, là hiền tài duy nhất của lần thi tuyển này. Trong số hạt giống ta phát cho các người đều có 97 hạt đã luộc chín. Mà các người lại giao nhiều thóc đến thế, hiển nhiên đều là lấy giả làm thật rồi!

19.

GAUSS XẾP BÁNH

Cậu đã xếp bánh như thế này: Trước tiên đem 9 chiếc bánh xếp vào 3 hộp, mỗi hộp 3 chiếc. Sau đó đem 3 hộp bánh đó cùng xếp vào trong một chiếc hộp to.

Thế ngài có biết tôi là ai không? Là nhà văn Dickens. Ngài tin thật là tôi câu được nhiều cá như thế à? Chắc ngài cũng biết, hư cấu để viết tiểu thuyết là nghề nghiệp của tôi.

21. ĐỘT PHÁ SÁNG TẠO

Colombo nói:

- Mọi người nhìn xem tôi đây này!
Colombo nhẹ nhàng đập bẹp một đầu quả trứng thế là nó đứng thẳng được. Nhưng có người không phục.
- Anh đập vỡ nó, thì đương nhiên là nó đứng được rồi!
- Các anh nhìn thấy tôi đập vỡ nó rồi, mới thấy nó thật quá đơn giản. Nhưng trước đó, có ai nghĩ ra được đâu! – Colombo phản bác.
Những người trước đây dị nghị về Colombô, đều đỏ bừng cả mặt lên.

Cha cậu đã khuyên:

- Con ạ, nếu muốn thành công, thì hãy chọn lấy một trong hai thứ: hoặc là làm thầy, hoặc làm ca sĩ. Vì nếu muốn cả hai thì sẽ giống như việc cùng lúc con ngồi trên hai chiếc ghế. Rất có thể con sẽ bị rơi xuống giữa của hai chiếc ghế đó. Muốn ngồi vững, chỉ nên ngồi trên một chiếc thôi.

Franklin kể lại:

- Tôi nghe nói ông ta có một quyển sách rất quý, thế là tôi viết thư cho ông ta. Trong thư tôi nói rõ là rất muốn đọc quyển sách đó, hy vọng ông ta có thể giúp mà cho tôi mượn.

Ông ta nhận được thư thì rất vui vẻ, cho Franklin mượn sách, rồi trở thành bạn bè thân thiết.

24.

VỊ KHÁCH HÀNG DO THÁI CHỈ VAY 1 ĐÔ LA

Thì ra vị khách Do Thái đến thành phố này vì có việc phải giải quyết. Trước khi đến ngân hàng, ông ta đã tìm cách gửi số đồ một cách an toàn. Song giá thuê két sắt quá đắt. Ông ta đã tìm hiểu, biết ở nhà băng này rất an toàn, nên chỉ vay 1 đôla mà giữ được tất cả đồ đạc quý giá.

25.

KHÉO LÉO KHI PHÊ BÌNH

Thì ra ông cũng... bức xúc lắm. Nhưng ông muốn tìm cách phê bình đạt hiệu quả! Ông ví von:

- Rất đơn giản! Anh đã thấy người thợ cạo râu cho khách rồi chứ? Trước khi cạo anh ta đã phải bôi kem cạo râu cho họ. Tại sao ư? Để khi cạo sẽ không làm đau khách hàng!

Bạn thấy không, dù làm tới chức vụ cao hay trong mối quan hệ bạn bè, thì tán thưởng bao giờ cũng mạnh hơn là phê bình.

26.

NGƯỜI NGHÈO THIẾU NHẤT CÁI GÌ

Cô cho rằng, người nghèo thiếu nhất là “Tham vọng”, tức là tham vọng trở thành người giàu.

Người ta đều rất hiếu kỳ, tới hỏi cô bé 9 tuổi này vì sao cô nghĩ đó là tham vọng?

- Mỗi lần chị cháu đưa anh bạn trai về nhà, chị đều cảnh cáo cháu chớ cho tham vọng, không được có tham vọng! Cháu nghĩ tham vọng có thể làm cho người ta có được thứ mà mình muốn.

27. THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT KỲ THỦ

Ông lão tóc bạc từ tốn trả lời:

- Lần trước ngài đã chuẩn bị sẵn sàng xuất chinh, ta nhận ra ngài là Tả công nổi tiếng đang gánh vác trọng trách nên không dám làm tổn thương nhuệ khí, cố ý nhường ngài, cũng là để cổ vũ lòng tin tất thắng. Nay đã lập công trạng lớn khả hoàn, sợ ngài sinh kiêu căng ngạo mạn, xem thường quân dân trăm họ, nên ta đã không nhường cờ.

Đại thắng trở về, Địch Thanh sửa lễ bái tạ thần linh rồi cho thu lại những đồng tiền đã tung ra. Các tướng lĩnh thân cận của ông lúc đó mới biết, 100 đồng tiền có hai mặt như nhau, đều là mặt ngựa! đây chính là một biện pháp cổ vũ, khích lệ tinh thần chiến đấu của binh sĩ mà danh tướng Địch Thanh thông minh đã chuẩn bị từ trước.

29.

TẤM BẢN ĐỒ... GIẢ

Hóa ra, bức bản đồ đó là do cơ quan tình báo Anh vẽ ra theo chỉ thị của Thủ tướng Anh Schurchill. Nhưng nó đã có tác dụng vô cùng to lớn, thúc đẩy chính phủ Mỹ tuyên chiến với Đức.

Đó chính là một sách lược vô cùng cao minh!

30.

TÔN TRUNG SƠN VẠCH TRẦN TRÒ BỊP

Tôn Trung Sơn cho tay vào túi áo, giả làm khẩu súng dọa tên thầy lang lừa đảo:

- Hãy nghe đây, để ta bắn vỡ đầu ngươi rồi chữa trị luôn thể.

Tên thầy lang nghe vậy sợ quá, bỏ chạy mất.

Ông ta đưa mắt nhìn, rồi khẳng định:

- Các chư vị đại nhân đang ngồi tại đây, trong lòng đều nghĩ là: Cả cuộc đời mình đều trung thành với Hoàng đế, vĩnh viễn không bao giờ có âm mưu chống đối tạo phản. Có phải tất cả đều nghĩ như thế cả không? Vị nào không nghĩ như vậy, xin nói ngay ra cho!

Các quan viên nghe đến đây thì nhìn nhau chăm chăm, mồm há hốc ra mà lưỡi cứng lại. Trước mặt Hoàng đế, ai dám bác lại lời của nhà thông thái? Như vậy chẳng khác nào trước Hoàng đế mà lại tuyên bố là mình bất trung, chỉ có nước mất đầu!

Mọi người phải thừa nhận với nhà thông thái là mình chịu thua. Và mỗi người đành đưa cho ông ta một lạng bạc.

32. BÍ MẬT Ở NHỮNG ĐÔI GIÀY

Câu hỏi là:

- Tại sao các chuyên gia Liên Xô lại đi những đôi giày khá to và dày, lại có hình dạng cũng đặc biệt?

Hóa ra các đế giày đó có thể hút được các mảnh kim loại vụn ở trong các phân xưởng sản xuất máy bay. Với kết quả phân tích các vụn hợp kim đó, các chuyên gia Liên Xô đã tìm ra được công thức chế tạo hợp kim chịu lực hoàn hảo của vỏ máy bay.

Đây thật là một vụ án kinh tế vô tiền khoáng hậu từ “Những đôi giày”.

33. BẢN ĐÀN KHÔNG THỂ ...CHƠI

Ngồi vào đàn, đôi tay của Mozart sải trên bàn phím dương cầm rõ dài... Tới nốt nhạc “hóc búa” kia, cậu lệ khom người xuống, dùng mũi mình “gõ” phím đàn.

34.

CON MÈO XINH ĐẸP TRÊN GÒ CAO

Viên sĩ quan suy luận:

- Trong chiến tranh mà chơi loại mèo quý như thế hẳn không phải sĩ quan cấp thấp. Nên tôi suy đoán là quanh vùng gò cao đó rất có thể có hầm ngầm sở chỉ huy quân Pháp!

35.

THẦY PHẬT THÁI TỬ, UNG CHÍNH PHẢI ỨNG

Người thầy nghiêm khắc của Thái tử nói:

- Người học là bậc quân vương như Nghiêu, Thuấn (anh minh), người không học là bậc quân vương Kiệt, Trụ (bạo chúa). Ở đây có sự phân chia là trước nhục sau vinh, và trước vinh sau nhục!

Hoàng đế Ung Chính nghe vậy thì phải đồng ý ngay.

36. QUAN ÂM BỒ TÁT CAO... 9 THƯỚC

- Ông đã vẽ Phật bà Quan Âm đang cúi xuống nhặt cành liễu trong bình nước, nếu đứng lên sẽ cao 9 thước.
- Còn có thể vẽ bức Phật bà Quan Âm ngồi trên đài sen cao 5 thước, khi đứng lên sẽ cao 9 thước.

Biết hai tướng quân đang bàn chuyện cơ mật, lộ ra là mất mạng, Vương Hi Chi liền giả vờ ngủ say bằng cách dùng tay móc họng cho nước dãi chảy cả ra ngoài. Vương Quách và Phượng Nhất thấy cậu bé nước dãi chảy cả ra gối, ngủ say như chết, nên nghĩ Vương Hi Chi chẳng nghe thấy gì cả.

38.

AI MỚI LÀ MẸ

Bao Công bế đứa bé đến trước mặt người đàn bà thứ nhất nói:

- Thử nghĩ xem, làm gì lại có mẹ nào không thương con mình. Hai người kéo mạnh thế, đứa trẻ nhất định sẽ gào khóc. Người mẹ thực sự chắc chắn sẽ rất đau lòng và thôi không kéo nữa. Vì thế người mới là mẹ đẻ của đứa trẻ này.

Người đàn bà kia nghe vậy, ngồi sụp xuống đất, sợ hãi chờ Bao Công trừng phạt.

Trương Tề Hiền hỏi xong liền phán xử ngay:

- Nếu anh nghĩ rằng em được hưởng nhiều hơn thì lấy phần thừa kế của em đổi sang cho anh. Em cũng cho là anh được thừa kế nhiều hơn mình thì lấy phần tài sản của người anh thành tài sản của em. Y án bắt đầu thi hành từ hôm nay!

Hai anh em nhà đó cứng họng, im thin thít.

Tôn Tẫn nói khẽ với Điền Kỳ:

- Thọt đầu ngài hãy đem tốp ngựa thường đấu với tốp ngựa tốt nhất của họ, sau đó dùng ngựa tốt nhất đấu với ngựa trung bình của họ. Cuối cùng thì dùng ngựa trung bình đấu với ngựa thường của họ. Như vậy họ chỉ thắng được ngựa thường của ngài mà thôi.

41. AGATA KRISTI – NHÀ TIỂU THUYẾT VIẾT TRÌNH THÁM GẶP CƯỚP

Bà đã giả bộ làm như đôi hoa tai rất “bèo” cố tỏ ra dấu giếm chiếc dây chuyền, khiến tên cướp bỏ qua đôi hoa tai và chỉ nhắm dây chuyền. Và bị lừa. Hóa ra đôi hoa tai mới làm bằng vàng thật đáng giá 480 bảng Anh, còn dây chuyền đeo cổ là hàng giả, chỉ có 6 bảng Anh.

Thì ra cây bút son mà Trương Tác Lâm sử dụng tuy bề ngoài giống với bất kỳ cây bút nào khác, nhưng kỳ thực đã được ông ta cho chế tạo đặc biệt: trong phần ngòi, lông được cài một số sợi dây thép vào. Cho nên, khi ông ta “chọc” vào tờ giấy, giữa vết mực son sẽ có một số lỗ rất nhỏ. Người thủ quỹ kho bạc nhận ra ám hiệu đó thì mới xuất tiền. Do không quan sát kỹ, viên thư ký làm thiếu mất mấy cái “lỗ”, nên bị thủ quỹ phát hiện ngay là giả mạo.

43. VÌ SAO BỊ DIỆT VONG

Chu Vũ Vương hiểu ngay trưởng lão muốn nói đến việc không giữ chữ tín của nước Yên qua cách ông hành xử: hẹn mà không quay lại. Đó chính là nguyên nhân diệt vong của nước Yên.

Chủ hãng là một người rất thông minh. Khi các hòm linh kiện làm thử được gửi đến, ông ta cho đánh dấu thứ tự từng thùng.

Sau đó ở thùng thứ nhất ông ta cho lấy ra 1 hộp, thùng thứ hai 2 hộp, cứ như vậy đến thùng thứ 7 là 7 hộp được lấy ra kiểm tra. Cho cân tất cả lên thì thấy thiếu 5g so với lượng định chuẩn. Tất nhiên, các linh kiện không chuẩn đó dễ dàng nhận ra là ở hòm số 5- tức của nhà máy số 5. Hộp đồng lập tức bị cắt bỏ.

Không ngờ đó chỉ là cây rìu. Có thể mọi người cho cây rìu là “chẳng đáng giá gì”.

Nhưng với người tiều phu, đó chính là một công cụ vô cùng hữu ích và hiệu quả. Vì không có một người thành công nào lại chưa gặp phải thất bại. Mấu chốt là phải tìm được động lực để tiến lên, như thế bạn sẽ không bao giờ bị gục ngã trước những hiểm nguy của cuộc đời.

Lấy mẫu tóc của Hoa và thằng bé đến phòng xét nghiệm giám định ADN thì được kết quả thật bất ngờ: thằng bé không phải là con của Hoa và anh, mà là con của người đàn bà câm.

Sau này Hoa thú nhận, đúng là anh đã để lại một mầm sống trong Hoa. Lúc ấy Hoa đã cặp với tay chồng nghiện bấy giờ. Do ghen, hắn đã đánh cô đến trụ thai. Sau lại chính hắn bày trò tố tụng. Hắn bắt cô mượn đứa con trai của người đàn bà câm kia. Và định bụng, sau khi được 1 tỷ đồng sẽ lại bắt cô “đánh tháo” không cho anh đón thằng bé đi...

Đáp lại câu hỏi xỏ xiên của tên cao gầy lêu đêu, Bồ Tùng Linh vờ buồn rầu than thở:

- Đại nhân nói quả không sai, gần đây tôi có đi Đàng Châu một chuyến, thấy một lô ngà voi từ Nam Dương chở đến, nhiều cái cũng dùng gấm có để bọc, nhưng cũng có cái bọc bằng vải thô. Tôi cứ tưởng những cái bọc bằng gấm vóc chắc phải là hàng quý giá, nên đã mua nhiều một chút, còn mua ít những cái bọc bằng vải thô. Nào ngờ mang về nhà giở ra xem thì ôi thôi, những cái bọc bằng gấm vóc đều là xương chó cả, còn những cái bọc bằng vải thô thì lại là ngà voi thật.

Có một số người hiểu ý đã cười thầm. Còn bọn nhà giàu đều đỏ mặt tía tai, chẳng nói được câu gì.

48.

ĐẠO GIÁO THẬT GIẢ

Khổng Tử giải thích:

- Cái hạng tiểu nhân ấy chỉ cần nói đôi câu là xong, hà tất phải dây dưa, mắc mớ lâu la gì cho mệt.

49.

HỌA SĨ CUNG ĐÌNH THẬT KHÓ LÀM

Chu Huyền Tổ nhanh trí thừa:

- Giang sơn bệ hạ đã định, đâu dám chuyển lay.

Được nghe tâng bốc, Chu Nguyên Chương hài lòng ra mặt, tha cho Chu Huyền Tổ.

50.

HỌA SĨ SỐ MỘT KHÉO VẼ QUỐC VƯƠNG

Họa sĩ thứ bà vẽ Quốc Vương như một người đang đi săn, tay đưa khẩu súng tỳ trên cái chân thọt, một mắt nhắm lại ngắm về phía trước. Như vậy vừa che được một mắt hỏng và cái chân thọt, vừa miêu tả được thần thái đế vương của ông ta.

51. VỊ CHỦ SOÁI TINH TƯỜNG

Vị chủ soái giảng giải:

- Ta xem trong binh thư có câu: “ Hành quân qua vùng đầm lầy sông nước, phải chọn chỗ cao đóng quân”. Lại thấy đêm trời rõ ràng sắp đổ mưa nên đã cho chuyển trại.

Tướng sĩ càng thêm tin tưởng, kính phục vị chỉ huy vừa thông thiên văn địa lý lại vừa giỏi binh pháp.

52.

NON SÂU GIẤU CHÙA CỖ

Họa sĩ vẽ một dốc núi có cây rừng rậm rạp. Không hề thấy ngôi chùa cổ đâu cả, mà chỉ thấy một hòa thượng đang gánh nước đi lên núi theo một con đường nhỏ.

53.

PHÂN BIỆT TRANH THẬT GIẢ

Thành Hoa dựa vào một điểm riêng đặc biệt của bức tranh mà nhận ra đâu là tranh thật. Hóa ra trong mắt con trâu có ánh lên hình ảnh của chú mục đồng. Chính nhờ điểm tinh vi này mà nhìn là biết đâu là tranh thật, đâu là tranh giả.

54.

SÁNG TẠO TỪ SỰ LÀM THEO

Henry Ford cùng các chuyên gia đã cùng nhau thảo luận kỹ về giải pháp ròng rọc. Rồi họ đã nghiên cứu, chế tạo ra một dây chuyền lắp ráp ô tô, tăng tốc độ sản xuất lên cực lớn để giảm giá thành.

Ông cố ý kéo dài thời gian để chờ tình hình thay đổi, chỉ đi rất chậm. Quả nhiên khi Lý Hợp vừa tới Phù Phong, Thiểm Tây thì được tin Đâu Hiến phạm trọng tội, bị bức tự sát.

Những người trước đây có quan hệ với Đâu Hiến đều bị nhà vua trị tội. Hán trung Thái thú vì chưa đến tặng lễ vật chúc mừng, nên mới bình an vô sự.

Hóa ra, khi nước lũ rút chỉ còn xâm xấp nước, vị tướng đã cho đổ xuống đó hàng ngàn lít xăng dầu và rượu. Đợi khi xe tăng Đức tập trung trong thung lũng, Liên quân liền cấp tập nã pháo vào đội hình của chúng. Xăng dầu và rượu gặp lửa bùng lên dữ dội, dìm cả tập đoàn quân chiến xa trong biển lửa ngùn ngụt.

Bằng sự suy nghĩ táo bạo, vị tướng chỉ huy chiến dịch đã giành thắng lợi vang dội, góp phần làm chuyển biến cục diện cuộc chiến chống phát xít ở mặt trận phía Tây.

Lưu Cơ điềm nhiên nói:

- Theo bệ hạ, lên cầu khó hay xuống cầu khó?
Chu Nguyên Chương lúc này mới hiểu những hành động kỳ quặc của Lưu Cơ, bèn cười lớn:
- Khanh thật thông minh, đã chỉ cho trẫm hiểu mà không cần phải nói dài dòng.
Chu Nguyên Chương đã hiểu rằng: Lưu Cơ ví lúc lập nghiệp đành lấy đất nước sẽ khó khăn như khi lên cầu. Khi có được thiên hạ trong tay, tuy còn nhiều khó khăn vất vả, nhưng vẫn dễ hơn nhiều, như lúc xuống cầu vậy.

58.

ĐÔNG PHƯƠNG SÓC UỐNG RƯỢU

Rất điềm tĩnh, Sóc tâm :

– Thần vì ham sống sợ chết nên khi thấy rượu “bất tử” là ham ngay, liền uống. Bây giờ rượu đã trôi khỏi họng, bệ hạ giết thần, thần cũng không chết. Nếu thần chết thì đúng là rượu dỏm, không phải là rượu “bất tử” mà là rượu “tử” nhằm sát hại đấng tối thượng, bệ hạ cần nghiêm trị thật nặng nề kẻ dâm rượu !

Hán Vũ đế nghe ra có lý, nguôi giận, cười, tha ngay !

Trước khi xếp đồ sù lên thuyền, ông cho người làm nhét hạt đậu xanh vào khe hở giữa các thứ đồ sù, rồi tưới nước, sau đó chèn nhè để hạt không rơi ra, rồi bao gói bên ngoài giống như trước. Như vậy thì trên đường vận chuyển, đậu sẽ nảy mầm, dần thành cây giá đỗ mọc chui vào các kẽ hở ngóc ngách, không chừa lại khoảng trống nào. Cho dù sóng to gió lớn đến đâu, thì đồ sù đã được giá đỗ chèn rất hợp lý nên không hề bị vỡ.

Vị đại thần chỉ tay lên cây bình tĩnh nói:

- Bệ hạ xem kìa, trên cây có một con ve sầu. Con ve sầu đậu tít trên cành cây cao, cứ hát rống lên, mà chỉ biết uống những giọt sương trên lá cây thôi, không hề phát hiện ra phía sau đang có một con Bọ ngựa rình mò. Còn con bọ ngựa ư, nó chỉ còng lưng bám riết theo tiếng kêu của con ve sầu, chuẩn bị để vồ nó. Nhưng lại không biết rằng sau lưng nó đang có một con chim Hoàng tước đang chờ ăn thịt. Còn Hoàng tước thì chỉ gân cổ lên chờ chớp cho được Bọ ngựa mà lại không ngờ rằng thần đang ở dưới gốc cây, chuẩn bị dùng cung tên này nhắm bắn nó. Bệ hạ thấy không, thật có ý nghĩa biết chừng nào: Ve sầu, Bọ ngựa và Hoàng tước chỉ thấy cái lợi trước mắt, không con nào thấy nổi nguy hiểm ở phía sau lưng mình! Không thấy sự nguy hiểm của mình lại còn chuẩn bị đánh người khác, đó chẳng phải là nguy nhất sao?

Thì ra Đình Vị đã cho người đào một con kênh lớn từ hiện trường thi công ra sông Biện Thủy. Đào đất lên, dùng để tôn nền. Bước thứ hai: xẻ đê Biện Thủy ra, cho nước chảy thông vào kênh lớn để thuyền bè chuyên chở nguyên liệu vào tới tận hoàng cung. Khi nhiệm vụ vận chuyển hoàn thành, tháo cạn nước trong kênh, rồi đem đất đá gạch ngói đổ nát ở hiện trường lấp đầy lại, trở thành đường phẳng như trước.

Lấy đất, vận chuyển và xử lý phế thải, vốn là ba khâu độc lập. Với cách tư duy đầy sáng tạo, Đình Vị đã thấy được mối liên hệ hữu cơ giữa chúng, đồng thời tìm ra cách giải quyết vô cùng hiệu quả.

Phương cách tổ chức thi công công trình của Đình Vị thực sự đã vượt lên trước thời đại rất cao. Ngày nay, các nhà chuyên môn xây dựng gọi đó là tư duy tối ưu hóa.

62.

CẬU BÉ KHỔNG XÚC ĐỐI ĐÁP ĐẠI PHU

Khổng Xúc điềm nhiên đáp:

- Thừa đại nhân, chắc hẳn là hồi nhỏ ngài rất thông minh?
Trần Vĩ giật mình, vìđâu ngờ lại bị một cậu bé 10 tuổi dùng ngay lời nói của mình đập lại, nên không nói được gì.

Quan ngự sử đã đem hai bản cáo trạng ra đối chiếu với nhau, thì thấy nội dung khác xa. Ông suy luận rồi tâu Hoàng thượng:

- Nếu Lý Tĩnh là kẻ tạo phản thì bất kỳ lúc nào, bất cứ ở đâu, người tố cáo cũng đều phải viết như nhau. Nhưng nay thấy hai bản cáo trạng trước và sau có nội dung khác nhau rất xa, có nhiều chỗ chẳng ăn khớp gì với nhau cả, chứng tỏ người viết đơn đã vu cáo chứ không có bằng chứng gì xác thực.

Hoàng đế nghe ra, lập tức cho xét hỏi người tố cáo, minh oan cho Lý Tĩnh.

64. TRÒ NHÍ VIẾT MỘT VẠN CHỮ

Đó là 12 chữ:

Một đến mười, mười đến trăm, trăm đến nghìn, nghìn đến vạn

65.

BỨC TRANH CHÂN DUNG

Họa sĩ liền đem bức tranh chân dung nhà tỷ phú đến triển lãm treo bán. Dưới bức tranh ông ta ghi: “Chân dung một kẻ lăm tiền lật lọng”.

Quả nhiên, tỷ phú M. phải vội vàng cho người đến thương lượng để mua lại bức tranh với giá cao ngất ngưỡng.

Thật đáng đời những kẻ keo bần, lật lọng!

Tư Mã Chiêu chỉ vào Tấn Nguyên để cười hì hì:

- Chúng ta chỉ cần ngẩng đầu lên một cái là thấy mặt trời ngay (Ngày trước người ta ví Hoàng đế với mặt trời). Nhưng làm thế nào để có thể nhìn một cái là thấy ngay Trường An được. Cho nên con mới nói mặt trời gần chúng ta hơn.

Nghe Tư Mã Chiêu trả lời như vậy, Tấn Nguyên để ngẩng lên, lộ rõ vẻ hài lòng mãn ý.

67.

THƯ SINH KHÉO THẮNG KHANG HI

Nho sinh vừa làm động tác nửa như muốn đi, nửa muốn dừng nói:

- Thưa quan khách, xin ngài đoán xem, kẻ văn sinh này sẽ giữ ngài lại hay tiễn ngài đi đây?

Trước hiệu thuốc nợ, khi ông Bào cúi chào trước kiệu quan đại nhân, thì Lâm Tắc Từ ngồi trong kiệu lập tức nhồm người, hướng về phía ông Bào mà mỉm cười và gật, gật đầu. Người người có mặt trên phố đều nhìn rõ ông Bào và Lâm Tắc Từ thể hiện tình cảm với nhau một cách tình cờ (vô ý). Đâu có biết đó là kế sách đại quan bày vẽ kỹ càng (hữu ý) cho ông Bào.

Chỉ là một mẹo hết sức thông thường, song cực kỳ tinh vi – đánh thẳng vào thói đa nghi ham sống sợ chết của Bát vương:

Ông lấy ngay một cái bút lông ở trên án thư thò vào trong bình quấy mạnh lên, làm cho nước trong bình đen kịt, sau đó gọi mọi người có mặt đến xem và dặn dò họ mấy câu cần thiết để ứng phó.

70.

ĐỒ TỄ MƯU TRÍ THẮNG “ÔNG LÝ SỰ”

- Cái đầu của ông đúng sáu cân tư, không tin ông cắt ra cân thử, nhiều hơn hoặc ít hơn tôi cũng đều chịu thua!

Đời nào “Ông lý sự” lại dám xẻo đầu mình ra. Nên đành chịu thua – trả ngay tay mỗ lợn ba nghìn tiền.

Vì người đàn ông đó không phải là con trai của chồng bà mà là của người yêu trước đó... Anh y sĩ trẻ đẹp trai được tăng cường về địa phương đã bỏ bà lại cùng với sinh linh trong bụng mà lúc đó cả hai đều chưa hay biết, do một tai nạn giao thông oan nghiệt. Bí mật này bà định “sống để bụng, chết mang theo”... Khi cháu bé mới được sinh ra, bà bỗng nhiên thảng thốt, người run lên, khi nhận thấy nó giống hệt như người yêu xưa của mình. Bà không muốn cho con trai cũng như người chồng biết chuyện của quá khứ, không để vì thế mà ảnh hưởng tới cuộc sống gia đình đang êm ấm. Thế mới biết, trong cuộc đời con người không dễ gì che giấu được mọi điều, dù dở dù hay...

Hóa ra, ông ta là một ông chủ lớn ở Nhật Bản, tìm cách sang Đan Mạch, vương quốc bia hơi để học kỹ thuật làm bia của hãng Carberg. Ông ta phải dùng đến “khổ nhục kế” thâm nhập vào nhà máy, tìm mọi cách để nắm được các bí mật về nguyên liệu, thiết bị của dây chuyền sản xuất bia Đan Mạch này. Và ông ta đã thành công, sau khi phải để lại một ... chân ở Đan Mạch.

73. THOÁT CHẾT TRONG GANG TẮC

Anh lính trẻ hét lên:

- Lấy vòi nước chữa cháy ra đây!

Mọi người hiểu ngay ra là cách này rất hợp lý. Họ phun nước vào khoảng giữa thủy lôi và tàu, tạo nên một dòng nước, đẩy quả thủy lôi trôi ra xa. Sau đó, khi khoảng cách đã đủ an toàn, thì bắn nổ nó.

Thế là tai qua nạn khỏi. Người lính thủy ấy quả là xuất sắc. Anh ta vốn chỉ là một người lính bình thường. Có điều anh ta có năng lực bình tĩnh suy nghĩ trong lúc nguy khốn. Nói cách khác, nguy cơ sát sườn đã kích thích tiềm năng sáng suốt của anh ta.

74.

BIẾN NHƯỢC ĐIỂM THÀNH ƯU ĐIỂM

Sự phụ giải thích:

- Có hai lý do: Một là, con hầu như đã học được thế đòn khó nhất trong nhu đạo. Thứ hai, là theo ta biết thì cách duy nhất để khắc chế đòn này là phải nắm được tay trái của con.

75.

CHUYỆN LẠ TRÊN XE BUÝT

Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra khi xe vắng khách. Lúc bấy giờ trên xe chỉ có 1 hành khách chính là vị triết gia đó; còn hai người kia, một là lái xe và một là phụ lái, đang thực tập trên tuyến mà anh ta sẽ đảm nhận.

76. TÀI TRÍ TRONG NGUY CẤP

Endy đã trả lời chắc nịch rằng:

- Vớ vẩn! Mấy viên đạn, mi đã bắn hết cả rồi còn gì!...

Thì ra trước đó, khi bất ngờ bị đe dọa, Eddy vẫn giữ được bình tĩnh, nhận ngay ra rằng: “Loại súng này, trong ổ đạn tối đa chỉ có 6 viên. Nếu bắn hết sáu viên đạn đó rồi, thì hắn chẳng thể nào hung dữ được nữa!”

Thực tế, quả nhiên rồi diễn ra đúng như vậy thật.

Ngay trước mặt Jim, Mary nhảy ùm xuống biển. Mary tin vào khả năng bơi lội của mình. Hơn nữa đang là mùa hè và vùng biển này không có cá mập, nên cô không hề ngần ngại nhảy xuống biển.

Jim sợ hãi báo cho thuyền trưởng. Lập tức thuyền trưởng ra lệnh cho tàu dừng lại và hạ phao cứu sinh xuống để cứu Mary. Phải mất một tiếng, con tàu mới lại có thể tiếp tục cuộc hành trình. Vậy là con tàu đã không đi được 4350 hải lý như dự định.

78.

LÝ BÁCH TIỂU LẬP KẾ LỪA NHÀ GIÀU

Khi xem cái nắp nghien, Lý Bách Tiểu vờ tức giận, đập bàn la mắng:

- Chủ hiệu, người đừng hòng lừa tiền của Vương phủ ta. Cái hộp nghien khắc bằng gỗ Hồng, sao nắp hộp lại là gỗ Du? Trước mặt vương gia, nhà ngươi có gánh được tội không?

Tên chủ hiệu nghe nói vậy, sợ toát mồ hôi, cúi xin tha tội. Lý Bách Tiểu hầm hầm đòi lại tiền đặt trước, cầm lấy cái hộp nghien quay gót đi thẳng.

79.

GIÁ CỦA “ÁO KHOÁC LỬNG MÙA ĐÔNG”

Hoa nhìn vào giá niêm yết trong tủ kính thì đoán ra mỗi từ tương đương với 50.000 đồng. Do vậy chiếc “Áo khoác lửng mùa đông” sẽ có giá là 250.000 đồng.

80. BÍ QUYẾT THẮNG LỢI

Thì ra với bất kỳ ai, lão hòa thượng chỉ nói một câu:

- Ta ăn con.

Tên tội phạm kia sẽ không thể ngờ rằng, tuy hắn đã được hóa trang rất lạ, nhưng lại biến thành một kẻ truy nã mà nhiều người biết.

Thì ra trước khi hóa trang, Dương Tử đã tính kỹ, cô sẽ hóa trang tên này giống với bộ mặt tên tội phạm đang bị truy nã mà cô nhìn thấy trên đường. Và quả đúng là mặt của gã đàn ông kia đã biến thành mặt của một kẻ bị truy nã. Khi hắn vừa xuất hiện trên đường, ngay lập tức bị cảnh sát tóm luôn.

82. LÀM SAO CÓ THỂ THÁM HIỂM BẮC CỰC TRONG MÙA ĐÔNG GIÁ RẾT

Họ đã lợi dụng nguyên lý băng nhẹ hơn nước: Tỷ trọng băng là $0,9 \times 10^3 \text{ kg/m}^3$, tỷ trọng của nước là $1 \times 10^3 \text{ kg/m}^3$. Nhẹ hơn nước, nên băng tựa như chiếc thuyền trôi trên mặt nước. Perli và đoàn thám hiểm đã dùng búa gậy sắt... đục xẻ băng làm thuyền, rồi ngồi lên chiếc “thuyền băng” đó, chèo qua sông sang bờ bên kia, tiếp tục tiến về Bắc Cực.

83.

LỜI NÓI DỐI TUYỆT CHIÊU

Anh ta xưng xưng khẳng định:

- Vương vị của Ngài vốn là của tôi, chỉ vì Ngài đã cướp đoạt khỏi trong tay tôi mà thôi!

Tưởng là không có người theo dõi. Antonio lấy tay gõ gõ trên mặt bàn theo nhịp bản nhạc Đức một cách rất tự nhiên. Dù được đào tạo kỹ lưỡng đến đâu, thì cũng có lúc bản năng tự nhiên trỗi dậy. Bản năng tựa như là máu thịt, không phải lúc nào cũng có thể che giấu. Và như thế, Antonio đã bị lộ.

Chỉ vì tham lam mà tay chủ nợ đã “nhìn gà hóa cuốc” và tự mình... giăng bẫy mình. Lão Đãng tinh khôn chỉ nhân thời cơ mà cho hấn “sập bẫy”. Hóa ra đó là đàn vịt trời.

86.

CHỈ MỘT CÂU TRẢ LỜI

Cừu chỉ đáp một câu:

- Tôi không biết!

Sói đành cứng họng bỏ đi. Dù có thềm rõ rãi, song Sói vẫn không đặng được tới Cừu.

Lincoln hỏi đến đó bèn quay người lại với bốn vị chủ tọa: “Tôi không thể không nói với mọi người rằng, tất cả những điều mà vị nhân chứng nói hoàn toàn là lời nói dối. Anh ta một mực nói 11 giờ tối ngày 18 - 10 dưới ánh trăng đã nhìn rõ mặt bị cáo. Chúng ta đều biết ngày 18 - 10 là ngày trăng khuyết, 11 giờ tối trăng đã xuống núi, đâu có ánh trăng chứ? Hơn nữa, có lẽ thời gian mà anh ta nhớ không phải là chính xác, thời gian sớm hơn một chút. Nhưng lúc đó ánh trăng từ hướng tây chiếu sang đông, đám cỏ ở phía đông, cây ở phía tây, nếu như mặt bị cáo hướng về đám cỏ thì không thể có ánh trăng chiếu vào.”

Mọi người im lặng lắng nghe, rồi nhất loạt vỗ tay hoan hô. Vị nhân chứng thật ngu ngốc. Lincoln đã vận dụng suy luận logic chặt chẽ, phân tích tỉ mỉ và đã chứng minh những lời nói của nhân chứng là giả dối, ông đã giải thoát được cho thân chủ của mình.

Họ đã dựa vào lực đẩy của nước để thoát hiểm thành công. Một người trèo lên thang trước, còn người kia thì đợi nước dâng lên ngập tới cổ mới bám vào thang để leo lên. Tốc độ leo của người này bằng tốc độ dâng lên của nước, nghĩa là nước luôn ngập tới cổ anh ta. Vì có lực đẩy của nước nên trọng lượng của anh ta giảm đi rất nhiều. Nhờ vậy mà thang dây mới chịu được trọng lượng của cả hai người.

89.

HẠC TRẮNG CỔ ĐEO KIM BÀI

Lời phán của Chúc tri phủ là:

- Hạc đeo kim bài, chó không biết chữ. Cầm thú hại nhau, không dính đến người. Thế là không truy cứu tội trạng của người chủ nuôi chó.

90.

KHIẾN GÀ RỪNG NHẢY MÚA

Hoàn toàn không phải là trò ảo thuật gì. Thương Thư chạy về nhà lấy một chiếc gương đồng và đem gương đặt trước con gà rừng. Gà rừng chợt phát hiện thấy con gà rừng trong gương, ngỡ là một đối thủ liền lao tới mổ, mà mổ càng lúc càng hăng.

91.

ĐÍT HỔ GIẾU KẺ GIÀU CÓ

Thì ra bức họa vẽ một cái hang núi, đuôi hổ thò ra ngoài hang, một chân đạp đất, một chân giơ lên, đang định chui vào hang. Đít hổ chĩa thẳng vào người xem tranh, giếu cột tên nhà giàu hộm hĩnh nhưng ngu ngốc.

92. MÈO MẸ - MÈO CON?

Hòa lấy một miếng thịt nhỏ vớt xuống cho hai con mèo. Cả hai cùng chạy tới, nhưng chỉ có một con ăn ngon lành, còn con kia đứng cạnh nhường nhịn.

Hòa lập tức nói:

- Con đang ăn là mèo con, con bên cạnh là mèo mẹ.

Bác Thành gật đầu khen:

- Cháu quả là một cậu bé thông minh, tháo vát, sau này tất sẽ nên người.

Ông ta cười:

- Chắc em nhắc anh rằng trong vũ trụ, mọi vật đều ở trạng thái không trọng lượng, nên mực bút máy không thể chảy ra được phải không?
- Không chỉ bút máy mà ngay cả các loại bút khác anh cũng không viết được đâu. Ở trên đó, phải dùng một loại bút đặc biệt mới viết được – Bà vợ nói.

Nắm vững tâm lý bất an của những tên tội phạm, các nhà điều tra cho lan truyền dư luận: Để hỗ trợ cho việc điều tra vụ án đêm mưa rừng cao su vừa rồi, một tên tội phạm kì cựu sẽ được áp giải về đây. Hẳn bị công an tỉnh bạn tóm cổ vì tội lỗi ở bên đó. Song hẳn đã khai vài ba vụ cướp của giết người tại góc rừng cao su... Hẳn sẽ chỉ những chỗ vùi xác nạn nhân. Vì vậy, ai có thông tin gì về các nạn nhân, biết dấu hiệu khả nghi nào về các vị trí chôn xác... hãy cung cấp cho cảnh sát điều tra.

Suốt mấy hôm nay, tên Tính bí mật nghe ngóng mọi động tĩnh. Hẳn nghĩ, vụ này coi như chả làm gì được hẳn. Nhưng các vụ trước kia? Thế là hẳn đánh liều lên vào rừng cao su, định xem lại những dấu hiệu khả nghi nào có thể xóa và cần xóa cho sạch không. Nào ngờ cảnh sát hình sự đã mật phục tóm cổ được hẳn trong khu rừng.

95. CHIM NHỎ THẮNG VOI KẼNH

Chim nhỏ bay lên bay xuống vài lần, vờ như đang uống nước, rồi nói với voi:

- Anh xem, tôi uống có nhiều nước không? Vừa nãy nước còn ngập hòn đá, nay tảng đá đã lộ hết ra rồi!

Voi ta chỉ còn biết ngậm ngùi cúi đầu chịu nhục nhã.

Voi đâu biết rằng, chim nhỏ đã lừa cho voi uống nước lúc thủy triều lên. Còn mình thì chờ thủy triều xuống mới làm vài động tác giả để thắng chú voi ngốc nghếch.

Tại phòng chỉ huy, các băng hình rõ ràng cả hình ảnh và ngày giờ các ngày thứ hai, sáng và chiều, được bật lên. Trám trưởng đồng dục:

- Mỗi sáng thứ hai cô đều ăn mặc rất đẹp lái một chiếc Mercedes khác nhau, nhập cảnh vào Mexico. Buổi chiều cô trở lại Mỹ, rất giản dị, bằng xe bus. Cô buôn lậu các xe hơi đắt tiền chôn chứa được ở Mỹ.

Thế là một đường dây buôn lậu xe hơi cao cấp đánh cắp từ Mỹ vào Mexico bị triệt hạ, nhờ một mẫu đối thoại qua điện thoại nhiều sóng ngẫu nhiên nghe được.

97. MƯU TRÍ LẤY VÒNG BẠC

- Lần đầu tiên Tiến Thành lấy vòng số 3 ra.
- Lần 2: Lấy đi cặp vòng 1-2, đặt trả lại vòng 3
- Lần 3: Lấy đi vòng 3
- Lần 4: Lấy đi chuỗi vòng 4567 trả lại vòng 2 và chuỗi vòng 12
- Lần 5: Lấy đi vòng 3
- Lần 6: Lấy đi cặp vòng 12, đặt trả lại vòng 3
- Lần 7: Lấy nốt vòng số 3

98.

BIỂN CẢNH BÁO ĐẦY HIỆU LỰC

Thực ra thì toàn lời lẽ “đơn sơ và bình dị” thôi: Ai ném bất cứ thứ gì vào hồ cá sấu, phải tự mình xuống vớt lên!

Chẳng hề lý luận cao siêu xa vời, bác ta chỉ đánh trúng thóp của đối phương mà thôi:

- Mọi điều ông luật sư nói đều vô ích! Tiền gửi của ba nhà buôn kia vẫn còn ở nhà anh nông dân, có thể lập tức giao trả đủ. Có điều là giữa ba anh em họ và anh nông dân đã có giao ước là chỉ khi có đủ cả ba anh em họ tới cùng một lúc để xin lại tiền gửi thì mới giao lại tiền. Vậy cứ như thế nhé: đợi cả ba anh em họ cùng tới đủ thì lập tức nhận được số tiền đã gửi!

Quan tòa đòi hai anh em nhà buôn đi tìm người em út tới. Song hai nhà buôn có tài thánh cũng không tìm nổi người em út đã “cao chạy xa bay”!

100. CHỊU THIỆT TRƯỚC MẮT

Con chó can đảm thông minh nói:

- Không được! Người anh em của tôi sai rồi. Nếu chúng tôi chia cho ngài 9 con linh dương, cộng lại sẽ là 10. Còn chúng tôi thì chỉ thêm 1 con linh dương nữa cộng lại cũng bằng 10, như vậy đều là 10 con cả.

101. MỞ KẾT SẮT

Chàng điệp viên thông minh suy luận rất nhanh: Chắc chắn chiếc đồng hồ cổ là ký hiệu để mở kết sắt.

11 giờ 35 phút có thể xếp thành 1135. Vấn đề ở đây là mã số có 5 con số, vậy có thể là số 3 số của căn phòng cũng và có thể xếp thành mã số.

Như vậy sẽ có các số sau:

31135- 13135- 11335- 11353

Quả nhiên sau 4 lần thử, anh ta đã mở được kết sắt đựng tài liệu mật.

102. BA CÂU HỎI HÓC BÚA CỦA NHÀ VUA

Người hầu giải đáp hai câu đầu, anh ta đã khiến vị đại thần tin tưởng bằng cách nói:

- Thì mời ngài cứ đi đo! Phát hiện sai 0,5 km, tiểu nhân cam chịu tội mất đầu.

103. THẦY XEM TƯỚNG

Thầy tướng nhanh trí khúm núm lại gần và nói:

- Trên đầu phu nhân có một đám mây vàng.
Lập tức lũ ca kỹ liền ngược nhìn đầu phu nhân. Hắn liền chỉ vào người phụ nữ duy nhất không ngẩng đầu lên nhìn và bảo:
- Đây chính là phu nhân!
Và quả nhiên đúng như vậy.

104. VỤ LỪA TẠI CỬA HIỆU VÀNG BẠC

Thì ra ông Lưu, tay thương gia và gã thanh niên “nhà quê” đến báo tang kia đều là một bọn. Chúng cố ý đặt bẫy ông chủ cửa hiệu kim hoàn. Thoạt nhìn thoáng qua có vẻ như với vụ làm ăn này, ông chủ hiệu chỉ có lợi chẳng thua thiệt gì, nên ông chủ hiệu chỉ có lợi chẳng thua thiệt gì, nên ông ta mới dễ mắc bẫy. Âu cũng là bởi lòng tham! Sành sỏi trong nghề đến thế, vì quá mơ tưởng mối lời to mà sập bẫy.

105. GÀ QUAY CHÍN CÒN ĐỂ TRỨNG

Bác nông dân đã đưa viên quan tòa vào tròng. Bác vặn lại hắn:

- Vậy thì đã có ai nghe nói, gà mái quay chín rồi còn để trứng, lại nở ra con nữa không? Viên quan tòa cứng họng. Bác nông dân thắng kiện, ung dung rời khỏi tòa.

106. ĐÊM MẤT ĐIỆN

Thì ra cuốn sách mà Mili đưa cho Walter xem là cuốn sách dành cho người mù. Tuy Mili không phải là người mù nhưng vì cô đang làm việc cho phòng nghiên cứu chữ của người mù, vì thế trong bóng tối cô vẫn có thể đọc sách bằng cách sờ các chữ nổi.

107. KẾT QUẢ ĐỀU BẢNG 1

Hoàn toán có thể! Chỉ cần bạn thêm vào những con số đó các đơn vị phù hợp thì kết quả sẽ được công nhận ngay:

2 tháng + 1 tháng = 1 quý

3 ngày + 4 ngày = 1 tuần

4 giờ + 9 giờ = 1 giờ chiều

5 tháng + 7 tháng = 1 năm

6 tiếng + 18 tiếng = 1 ngày

108. LANG BĂM TRIỆU HÒA HẠI NGƯỜI

Ông ta làm hai quyển sổ, viết kết quả ngược nhau. Nếu có người kiện, ông ta sẽ mang sổ viết sau có kết quả ngược với quyển trước ra cho xem.

109. CHỮ CÁI GÌ?

Đó là hai chữ B và H.

110. LÀM SAO ĐỂ RỜI ĐẢO

Anh ta nhớ mình đọc ở đâu đó rằng, chỉ có cách đốt lửa thì may ra tàu bè đi qua mới có thể phát hiện ra mà cứu được mình. Nhưng vấn đề là tìm đâu ra củi, vì khi ở trên tàu, phòng gió bão, anh ta có mang theo một chiếc bật lửa.

Không bỏ phí thời gian, Bill nhặt nhanh những mảnh gỗ, thu gom tất cả những gì có thể cháy được để đốt lên một đồng lửa.

Và hai ngày sau, một chiếc tàu chở hàng đi qua, thấy dấu hiệu cấp cứu đã ghé vào đưa Bill đi.

111. VỤ BẮT CỐC LY KỲ

Sau khi Mitxir được tin về Dina qua điện thoại, anh không liên lạc gì với vợ nữa. Nhưng sao Dina lại biết chiếc cặp anh mới mua để đựng tiền là màu xanh? Điều đó chứng tỏ Dina đã thông đồng với Willker.

112. PHÉP THUẬT - TRÒ BỊP

Nghe xong, anh thanh niên cười, nói:

-Phép thuật của tôi lại càng đơn giản hơn, chẳng qua tôi bố trí trước đưa tiền cơm rượu cho chủ quán rồi và thống nhất với nhau ăn uống xong chúng tôi ra về, không ai chặng hỏi gì cả, vậy thôi!

113. TÌM NHỮNG TRANG CÒN LẠI

Tập tài liệu có 46 trang, tức 23 tờ:

- Tìm thấy trang 17, tức là thấy trang 18.
- Tìm thấy trang 19, tức là thấy trang 20
- Tìm thấy trang 31 tức là thấy trang 32
- Tìm thấy trang 46 tức là thấy trang 45.

Vì trong quyển sách, một tờ giấy có hai mặt là trang lẻ và trang chẵn liên tiếp nhau. Vậy còn 19 tờ, tức 38 trang chưa tìm thấy.

114. CƠ HỘI CỦA JOHN

John vẫn muốn xin thêm một cơ hội nữa, nhưng Thượng đế tức giận trả lời:

- Không cần nữa rồi! Cơ hội quả táo rơi vào đầu mỗi người đều là như nhau, chỉ có điều con đã không chịu nắm bắt lấy cơ hội đó nên không làm được gì cả.

115. NHÀ TIÊN TRI THOÁT TỘI

Ông ta thản nhiên thưa rằng:

- Thần đã sớm trù liệu rồi. Thất chết sớm hơn bệ hạ ba ngày!

116. CHO THÓC VÀO CÁC Ô BÀN CỜ

Số thóc lần lượt bỏ vào các ô theo dãy số: $(1 = 2^0)$

$2^0 + 2^1 + \dots + 2^{63}$. Số hạt này tương đương với cả nghìn tỷ mét khối thóc, nhiều gấp bội năng lực sản xuất của toàn thế giới. Chính vì vậy mà nhà vua cho mở kho thóc ra, để vị đại thần “bàn cờ” kia tự mình đếm và lấy cho đủ số hạt thóc được ban thưởng. Ôi, nếu vậy thì ông ta phải sống thọ trên trăm nghìn tuổi!

117. QUAN BẾP NHẬN TỘI

Quan bếp quỳ xuống kêu oan:

- Thần thật đáng chết, mắc đến ba tội chết: Dùng dao sắc thái thịt, thịt đứt mà tóc không đứt. Dùng que xiên thịt mà không phát hiện ra sợi tóc đó. Thần chỉ e, còn có kẻ muốn giết thần hơn cả đại vương.

118. DỪNG ĐĨA SÀNH BÁN MÈO

Người nông dân cười sảng khoái, trả lời:

- Không, ông bạn ạ. Cái đĩa sành kia tôi tuyệt đối không thể cho được. Bất kể ông trả tôi bao nhiêu tiền tôi cũng không bán đâu. Bởi vì nhờ có nó mà tôi đã bán được 3 con mèo rồi đấy.

119. SÓI NGOẠM CHẾT CÁ

Lâu Sư Đức lắc đầu, xua xua tay nói:

- Không thể có chuyện đó, sông ngòi thì làm gì có sói. Người phải nói là: rái cá cắn chết mới đúng.

120. CAO THỦ HƠN CẢ QUÁN QUÂN

Pate đã chọn một cách thông minh nhất:

Đó là đấu cò với Jack – quán quân quần vợt và đấu quần vợt với vô địch cò vua là Tim. Do vậy mà anh ta đã thắng cả hai người.

121. KHÉO DỰA RỪNG THIÊNG

Tướng quân quan sát rất mau lẹ và suy xét tình huống: Nhện độc, trong khu rừng đó có nhiều nhện độc. Nếu lỡ bị chúng đốt, người ta ngã lăn quay ra ngay. Tuy không tử vong, nhưng “chết ngất”, mê man hồi lâu...

122. SÁNG TẠO VÌ... LƯỜI

Cậu bé nghĩ tới những cái gai ở cây hoa hồng. Vì những cái gai đó mà đàn cừu không dám vượt qua hàng rào.

Cậu mừng rỡ, vội vàng đi thu gom những sợi sắt nhỏ, chặt thành từng đoạn dài khoảng năm cm rồi kết lại thành gai và đính lên hàng rào. Sau đó, cậu nhận thấy lũ cừu lúc đầu vẫn cứ định thử vượt qua hàng rào, nhưng lần nào cũng bị gai đâm đau quá, đành phải chạy về. Rồi từ đó chúng chẳng dám lại gần hàng rào nữa. Kế hoạch của cậu đã thành công rực rỡ.

Nửa năm sau, cậu xin được cấp bằng sáng chế đặc quyền về phát minh này, và được phê chuẩn. Sau này, hàng rào thép gai đã có mặt khắp nơi trên thế giới.

123. MÁNH KHÓE LÁI BUÔN

Ngay khi ông ta đưa ra 5 đồng.. Thì cô gái, rất nhanh túm ngay tay ông ta, rồi giơ cao con dao quắm đang cầm, cứ như định chặt đứt tay ông ta. Âu cũng là một bài học “đáng đời” đối với nhà buôn lăm mánh khỏe, phải tự đưa ra 1000 đồng vàng để chuộc lại tay mình.

124. ÔNG GIÀ KỲ LẠ NGỒI TRONG GÓC QUÁN

Vài hôm sau nhà báo trẻ gặp lại ông già tại quán cà phê. Cô nói:

- Cảm ơn bác đã giúp cháu phá vụ án này. Cháu làm theo lời bác và theo dõi trước cửa nhà hắn. Hai ngày sau, nhân viên bưu điện chuyển đến một phong bì rất dày. Vậy là cháu đã hiểu ý đồ của tên trộm và lập tức báo cho cảnh sát. Nhưng cháu không thể hiểu là từ đâu mà bác có thể suy luận ra âm mưu của tên trộm?

Ông già trả lời:

- Tại sao tên trộm chỉ cướp lấy tiền giấy mà không lấy tiền xu? Từ điểm này bác nghĩ đến thùng thư ở trước cửa quán cà phê. Bác nghĩ, chắc chắn là tên trộm đã chuẩn bị từ trước một phong bì ghi sẵn tên và địa chỉ của hắn rồi cho tiền cướp được vào đó. Trước khi bị cảnh sát bắt thì hắn đã nhét được chiếc phong bì đó vào thùng thư rồi.

125. ƯỚC THÀNH BỐ ĐỂ

Ông ta lý sự rằng:

- Ngài chớ nóng, để tôi nói hết nhẽ đã. Tôi nợ ngài nhiều quá, có thành trâu thành ngựa cũng không trả hết. Tôi vắt óc suy nghĩ rồi, tốt nhất là đầu thai làm bố ngài, nhọc nhằn tận tụy, chấp bóp dành dụm cho con của cái đất đai. Dù có phải bóp mồm bóp miệng, sống khổ sống sở, hy sinh cả đời cũng cố để lại gia tài cho ngài hưởng thụ. Như thế chả phải mới đủ số tiền tôi nợ ngài sao?

126. AI NHẬN LY RƯỢU CHÚC MỪNG

Tướng quân cầm ly rượu tới chỗ một ông già nhỏ bé, ngồi nép mình ở bên góc phòng, cung kính nói:

- Thầy là người thầy đầu tiên dạy dỗ con. Ngay từ khi con còn là một đứa trẻ nghịch ngợm đã được thầy cầm tay dắt đi vào đời. Không có những bài học quý giá ấy, con đâu được như ngày hôm nay.

Mọi người lặng đi trong giây lát, rồi sau đó vang lên những tràng vỗ tay giòn giã.

127. KHƠMA ĐẦN... ƯA NẶNG

Đường xa, lại leo núi, do dốc cao, mất sức, đương nhiên ai cũng thấy gùi mỗi ngày một nặng hơn. Nhưng vẫn cứ ăn uống đều và khỏe. Thế nên thực phẩm trong gùi của Khơma cứ vơi dần theo từng bữa. Tới địa điểm tập kết hàng, gùi của Khơma.. trống không; vì thực phẩm đã dùng hết.

128. NHỜ TỔNG THỐNG BÁN SÁCH Ế

Lần thứ ba, nhà xuất bản lại tặng sách cho Tổng thống. Tổng thống rút kinh nghiệm hai bài học trước, lần này không nói gì. Nhà xuất bản lại làm quảng cáo: “Hiện nay có bán quyển sách mà Tổng thống rất khó đưa ra kết luận, mua nhanh không thì hết”.

129. ĐÊM KHUYA TRỞ VỀ NHÀ

Anh thanh niên thứ ba là người trúng tuyển, vì thể hiện thành công cảnh một người mệt mỏi trở về nhà trong đêm khuya.

130. LẤY LÝ CHỦ NHÂN TRỊ CHỦ NHÂN

Anh chàng người hầu liền lấy cái “lý” ngược đời của lão chủ đập lại:

- Trong chai có rượu thì ai mà chẳng uống được. Nếu uống được rượu trong chai không mới gọi là giỏi chứ.

131. BÁN CHUM SÀNH THEO ...KÝ

Thiêt Quảỉ Lý đập vỡ luôn một cái chum to rồi nói:

- Ông chủ bán chum cho tôi.

Tên gian thương tức giận gào lên:

- Sao ngươi lại đập vỡ chum của ta?

- Tôi chỉ cần mua một cân thôi mà!

Mọi người đứng vây xung quanh vui sướng cười ầm lên tán thưởng. Tên gian thương lo sợ bị đập vỡ hết chum, nên đành phải hạ giá bán.

132. DÙNG TAY PHÂN BIỆT MÀU SẮC

Người mù nói:

- Ông tưởng tôi không biết sao? Trời nắng thế này thì bình đen sẽ nóng hơn bình trắng chứ! Ông chủ ngượng quá, đành phải đổi cho anh ta.

"Vì nếu người có tướng mạo của bướm mà lại có tốc độ của sâu róm thì ngay lập tức sẽ bị người khác tóm lấy" - Thượng đế nói, "Người cần biết, chính vì người có hành động chậm chạp nên ta mới ban cho người tướng mạo xấu xí, khiến con người không dám đụng đến người, con người không để ý đến người thì đối với người chỉ có lợi chứ không có hại. Bây giờ người còn muốn ta dung nạp ước muốn của người nữa hay không?".

"Không! Không! Không! Xin ngài duy trì sự sắp đặt vốn có!" - Con sâu róm hoang mang nói; "Bây giờ con mới hiểu, bất luận đẹp hay xấu, khéo léo hay chậm chạp, chỉ cần do ngài sáng tạo thì nhất định là hoàn mỹ!"

134. THẺNG CON VÔ LƯƠNG TÂM

Thằng con trai giải thích:

- BỐ à, con sợ sau này bố già yếu như ông nội thì không có cái gì để đắp, cho nên con mới giữ lại một nửa cái chăn cũ ấy.

135. QUÀ CẦU VIỆN

Bằng cách kể một câu chuyện ngụ ngôn, Thuần Vu Khôn đã khéo léo khuyên Tề Uy Vương rằng cần phải đưa quà biếu rộng rãi thì mới xin được quân cứu viện. Tề Vương hiểu ra, cấp tăng tiền vàng và chiến mã để Thuần Vu Khôn mang lễ vật sang nước Triệu cầu cứu viện binh. Quả nhiên nước Triệu đồng ý, quân Sở biết trước vội vã rút lui.

136. TÁ ĐIỀN VỜ ỒM LỪA ĐỊA CHỦ

Mộc Tử tới trước nhà địa chủ hét to:

- Ông chủ! Tôi bị ốm nặng, không đi làm được. Mau trả tiền để tôi về lo chuyện hậu sự. Nếu không trả, tôi chỉ còn cách đến chết ở nhà ông mà thôi, để ông lo liệu hậu sự cho tôi vậy.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>